

ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 4 (55)
28 ΟΚΤΩΒ. 1939 Δ'

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 4 — 28 Ὀκτωβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν & μαθητῶν	Μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 —	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 —	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 —	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας			1
Ἀμερικῆς Δολ.			6
Αἰγύπτου Λίρ.			1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας): ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Εὐχὴ καὶ ἐπιθυμία τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι νὰ γίνουν ἀναγνῶσται τῆς «Νεολαίας» ὅλοι οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἀρχηγὸς εἶναι ἥσυχος ὅτι εἰς τὴν «Νεολαίαν» ὁ νέος εὑρίσκει τὴν πλέον ὠφέλιμον καὶ ὑγιᾶ πνευματικὴν τροφὴν καὶ ὡς τοιαύτην τὴν συνέστησε καὶ τὴν συνιστᾷ εἰς τοὺς γονεῖς διὰ τὰ τέκνα των, εἰς τὰ σχολεῖα διὰ τοὺς μαθητάς των, εἰς τὰ ἐργοστάσια διὰ τοὺς ἐργαζομένους, εἰς τοὺς ἀγροὺς διὰ τὰ παιδιὰ τῆς ὑπαίθρου.

Ἡ «Νεολαία» καὶ τέρπει καὶ διδάσκει μικροὺς καὶ μεγάλους. Δὲν εἶναι ἐκδοτικὴ ἐπιχείρησις, ἀλλὰ ὄργανον ἰδεολογικὸν καὶ ὡς τοιοῦτον δὲν ἀποβλέπει εἰς ἄλλα κέρδη, εἰ μὴ εἰς τὴν καθοδήγησιν καὶ μόρφωσιν τῆς νέας γενεᾶς, ὅπως τὴν ὁραματίζεται ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ε.Ο.Ν., ἄξιον συνεχιστὴν τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων καὶ ἱκανὴν δημιουργὸν τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ὅπως τὸν παρασκευάζει τὸ πνεῦμα τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΑΙ ΔΥΟ ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Οἱ Ἕλληνες γονεῖς καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ διαβάσουν σὲ ἄλλη σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους τὴν ὁμιλία τοῦ Ἀρχηγοῦ ποὺ ἔγινε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἐνώπιον συγκεντρώσεως τοῦ Συλλόγου Γονέων Ἀθηνῶν.

Καὶ δὲν θὰ τὴν διαβάσουν ἁπλῶς, ἀλλὰ θὰ μελετήσουν μίαν πρὸς μίαν λέξιν ὅλο αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα τῶν σοφῶν παρατηρήσεων καὶ παραινέσεων καὶ τῶν σοφωτέρων ὑποθηκῶν, ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν πεῖραν, κριτικὴν γνῶσιν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους.

Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι ἕνα ἀληθινὸν Εὐαγγέλιον, ἕνα κήρυγμα τοῦ ὁποίου τὴν ἐξηρμένην πνοὴν αἰσθάνονται καὶ πρέπει νὰ αἰσθάνωνται ὅλοι οἱ Ἕλληνες.

Πολλὰ καὶ διάφορα ἔχουν διασαλπισθῆ εἰς ἄλλους λαούς, πολιτισμένους ἢ μή, διὰ τὴν οἰκογένειαν.

Ὅσοι ἐπεδίωξαν τὴν διάλυσιν κοινωνιῶν, τὴν συντριβὴν θεσμίων καὶ τὴν κονιορτοποίησιν προαιωνίων ἀρχῶν, ὅλοι αὐτοὶ εἶδαν πάντοτε εἰς τὴν οἰκογένειαν ἕνα ἐχθρόν. Ἡ οἰκογένεια διδάσκει αὐτομάτως τὴν ἠθικήν, τὴν τιμήν, τὸν σεβασμόν, τὴν προσήλωσιν εἰς τὰς ἠθικὰς ἀξίας ποὺ ὑψώνονται ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὕλην, ἐνῷ αὐτοὶ προσηλώνονται εἰς τὴν εὐτελεστέραν ὕλην, παρόμοιοι πρὸς τὸν ἄνθρωπον τῆς Γραφῆς, ποὺ εἰς τὸν ὁρίζοντά του δὲν ἔβλεπεν ἄλλην ἐπιταγήν, παρὰ αὐτὴν καὶ μόνην: «Εὐφράνθητι ψυχή μου».

Ἂν ὅμως ἀλλοῦ κατωρθώθη νὰ εὕρουν ἀπήχησιν παρόμοια κηρύγματα, εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἠμποροῦν νὰ εὕρουν. Καὶ δὲν ἠμποροῦν, διότι ἂν εἶναι συγγνωστὸν εἰς λαοὺς βαρβάρους ἢ λαοὺς μὲ βραχεῖαν ζωὴν καὶ περιωρισμένην πεῖραν ν' ἀφήνουν τὸ θράσος τῆς ἀπειρίας των νὰ διακυβεύῃ θεσμοὺς ἱερούς, ἡ φυλετικὴ εὐγένεια ἀπαγορεύει εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν ἐλαχίστην παραμέλησιν τοῦ θεσμοῦ, πού, εἰς χρόνους ἀκμῆς ὅσον καὶ εἰς χαλεποὺς καιρούς, ἐκαλλιέργησε καὶ συνετήρησε τὰς ἀρετάς των καὶ τοῦ ὁποίου ἡ εὐλαβὴς διατήρησις ἐξηγεῖ τὴν ἀδιάλειπτον ἐπὶ τριάντα πέντε αἰῶνας συνέχειαν τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Τοῦτο ἀσφαλῶς εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ Ἀρχηγὸς ὅταν ἐτόνισεν ὅτι «οἱ ἄλλοι ἠμποροῦν νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν, ἡμᾶς μᾶς φθάνει ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ οἰκογένεια ἔχει τὴν ἀξίαν ποὺ ἔχει».

Ἕνα ἀκόμη ζήτημα ποὺ ἔθιξεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὸν μνημειώδη λόγον του εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ποιοῦ τῆς στοργῆς ποὺ πρέπει νὰ τρέφουν οἱ γονεῖς πρὸς τὰ παιδιά των. Ὅπως κάθε πρᾶγμα, πρέπει καὶ ἡ στοργὴ τῶν γονέων νὰ ἔχῃ βάσιν τὴν λογικήν. Νὰ εἶναι θερμὴ ἀγάπη, εἰς ὅρια συγκρατημένα, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ, διὰ νὰ γίνῃ αὔριον χρήσιμος ἄνθρωπος εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τὸ σύνολον. Γονεῖς, ποὺ παραβλέπουν τὴν ἀλήθειαν αὐτήν, γίνονται μὲ τὴν παθολογικὴν στοργὴν ποὺ ἐπιδεικνύουν οἱ ὀλετῆρες τῶν παιδιῶν των καὶ τοῦ συνόλου. Ὁ γονεὺς πρέπει νὰ εἶναι στοργικός, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον λόγον μεμετρημένος, σώφρων καὶ λογικός. Ὁ γονεὺς εἶναι τεταγμένος φύσει καὶ θέσει φρουρός, προστάτης καὶ ποδηγέτης τοῦ παιδιοῦ. Τὸ παιδὶ ὅμως θ' ἀντλήσῃ διδάγματα ἀπὸ τὸ πρότυπον, τὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εἶναι τρυφερός, ἀλλὰ καὶ αὐστηρὸς ἐν τῷ μέτρῳ τῆς λογικῆς. Ἔτσι τὸ παιδὶ θὰ ἐμποτισθῇ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους καὶ πρὸς ὅλας τὰς ἀρχὰς ποὺ διεῖπον πάντοτε τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν καὶ τὰς καλῶς θεμελιωμένας κοινωνίας.

Ὁ Ἀρχηγὸς τὰ ἐξέθεσεν ὅλα αὐτὰ καὶ οἱ λόγοι του ἔχουν τὴν ἔννοιαν αἰωνίων καὶ ἀπροσβλήτων ἀρχῶν. Ἄνευ αὐτῶν δὲν θὰ ὑφίστατο Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ θρησκεία θὰ εἶναι εἰς αἰῶνας αἰώνων αἱ δύο ἑλληνικαὶ ἐπάλξεις, τὰς ὁποίας οὐδέποτε θὰ ἐκπορθήσῃ ὁ ἐχθρός. Ἂν τὰς ἐξεπόρθει, θὰ ἦτο τὸ τέλος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀντιθέτως πρὸς ὅ,τι γίνεται ἀλλοῦ, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκκλησία, οἰκογένεια καὶ Κράτος εὑρίσκονται εἰς ἀπόλυτον ἁρμονίαν καὶ συνάρτησιν, διότι ὅλη ἡ θεμελίωσις τοῦ κοινωνικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος εἶναι χριστιανική.

Δυστυχῶς ὁ περιωρισμένος χῶρος τοῦ περιοδικοῦ δὲν ἐπιτρέπει εὐρυτέραν ἀνάλυσιν τοῦ λόγου τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἐκεῖνοι ὅμως, ποὺ θὰ διαβάσουν τὰ ἁπλᾶ καὶ ἀπέριττα λόγια του θ' ἀντλήσουν διδάγματα, θὰ ἐμποτισθοῦν ἀπὸ τὰς ὑψηλοτέρας ἐννοίας τῆς ζωῆς καὶ θὰ ἐξηγήσουν, ἂν δὲν τὸ ἐξήγησαν ἤδη, διατὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰωνίως.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Ἀπὸ τὴν συγκέντρωσιν τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων.

Ἐν πρώτοις εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογον Γονέων διὰ τὴν τιμήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμε νὰ μὲ ἐκλέξῃ ἐπίτιμον Πρόεδρόν του. Ὀφείλω ὅμως νὰ διακρίνω ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον μου διὰ τὸν Σύλλογον Γονέων δὲν τὸ ἔχω ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐξελέγην Πρόεδρός του· τὸ ἐνδιαφέρον μου διὰ τὸν σύλλογον τοῦτον ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ μακροῦ χρόνου, ἀπὸ δύο περίπου ἐτῶν, ὁπότε ἔμαθα τὴν ὕπαρξίν του, χάρις εἰς τὴν Καν Φράγκου καὶ ἐξήτασα μετὰ προσοχῆς τὰ κατ' αὐτόν. Εἶδα τότε ὅτι ἐπρόκειτο διὰ σύλλογον θαυμάσιον, ὁ ὁποῖος καλῶς ὀργανούμενος καὶ ἀναπτυσσόμενος θὰ ἐγίνετο σπουδαῖος βοηθὸς εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας, μάλιστα δὲ εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, διὰ τὴν φροντίδα περὶ τὰ νέα παιδιά. (Ζωηρόταται ἐκδηλώσεις καὶ χειροκροτήματα).

Τώρα ἐδῶ ὁμιλῶ πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοὺς καθ' ἑαυτούς. Οἱ ἄλλοι παρευρισκόμενοι ἐδῶ, ἐφ' ὅσον εἶναι γονεῖς, καίτοι δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν Σύλλογον Γονέων, θὰ ἀκούσουν, πιστεύω, εὐχαρίστως τοὺς λόγους μου, ὅσοι δὲ δὲν εἶναι γονεῖς θὰ ἐνδιαφέρωνται βεβαίως ἐπίσης διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδιῶν. Ὅταν λέγωμεν «Γονεῖς» ἐννοοῦμεν τὰς φροντίδας, τὰς μερίμνας διὰ τὸ παιδί. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος λόγος ν' ἀπασχοληθῶμεν διὰ τοὺς γονεῖς, ὡς πρόσωπα κοινωνικά, παρὰ δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν σχέσιν πρὸς τὸ παιδὶ καὶ τὸ μέλλον του. Οἱ γονεῖς μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ ἀποτελοῦν τὴν οἰκογένειαν.

Ἡμεῖς ἐδῶ, εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν θὰ ἐξετάσωμεν ἐὰν ἡ οἰκογένεια εἶναι θεσμὸς ἀπολύτως ἀναγκαῖος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, διότι ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας μᾶς ἀρκεῖ ὅτι εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος δι' ἡμᾶς καὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ κανείς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ τί συμβαίνει εἰς τὰ ἄλλα Ἔθνη καὶ ἂν ἐκεῖ σκέπτωνται κατ' ἄλλον τρόπον καὶ ἄλλα φρονοῦν αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ Ἑλλάς καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ οἰκογένεια εἶναι θεσμός, ὁ ὁποῖος εἶναι βαθύτατα συνυφασμένος μὲ τὴν ὕπαρξιν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, φυσιολογικῶς δὲ μαζί της συνδεδεμένος. Ὁ λόγος δὲ τοῦ φαινομένου τούτου εἶναι πρῶτον ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐθνότης ἔχει ὑποστῆ πολλὰς καταστροφάς, πολλὰς ὑποδουλώσεις. Πολλὲς φορὲς καὶ διὰ μακροὺς αἰῶνας ἡ ἑλληνικὴ ἐθνότης δὲν ἀπετέλεσε κράτος καὶ ἑπομένως ὅλη ἡ παράδοσις, ὅλος ὁ πολιτισμὸς τῆς φυλῆς εἶχε συγκεντρωθῆ συνεπτυγμένος μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν. Ἕνεκα τούτου βλέπετε ὅλοι καὶ ἰδιαιτέρως ὅσοι καταγίνεσθε μὲ τὰς λαϊκὰς παραδόσεις, μὲ τὰ παραμύθια, μὲ τὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἴδητε ὅτι τὴν πρωτεύουσαν θέσιν εἰς ὅλα κατέχει ἡ οἰκογένεια.

Καὶ δεύτερον εἶναι τοῦτο: Λόγος θρησκευτικός. Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμεθα κατὰ μεγίστην πλειοψηφίαν ὀρθόδοξοι. Μεταξὺ τῶν ὀκτὼ ἑκατομμυρίων, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπολογίζεται ὅτι ἀνέρχονται οἱ Ἕλληνες τοῦ Βασιλείου, μόλις διακόσιαι, τὸ πολὺ διακόσιαι πεντήκοντα χιλιάδες εἶναι ἀλλόδοξοι, μὴ ὀρθόδοξοι. Ὅλοι λοιπὸν οἱ Ἕλληνες εἶναι ὀρθόδοξοι. Ἑπομένως ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν πῶς ἵσταται ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πρὸς τὴν Οἰκογένειαν. Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ τὴν οἰκογένειαν θεσμὸν ἱερόν, διότι ἡ οἰκογένεια βασίζεται ἐπὶ τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ μυστήριον, ὅπως ὁ σύνδεσμος τῶν παιδιῶν μὲ τὴν ἐκκλησίαν γίνεται διὰ τοῦ βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον ἐπίσης εἶναι μυστήριον. Ἑπομένως ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία βασίζει τὸν θεσμὸν τῆς οἰκογενείας ἐπὶ δύο μυστηρίων. Ἡ χριστιανικὴ ἑλληνικὴ οἰκογένεια ἀσπάζεται βεβαίως καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια τῆς Θρησκείας μας, ἀλλὰ ἡ οἰκογένεια βασίζεται εἰδικῶς ἐπὶ τῶν δύο μυστηρίων, τοῦ γάμου καὶ τοῦ βαπτίσματος.

Εἶναι ἑπομένως θεσμὸς θεῖος καὶ ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἀσχολεῖσθε μὲ τὴν Γραφὴν θὰ ἐδιαβάσατε τὰς θαυμασίας σελίδας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διὰ τὸν θεσμὸν τοῦ γάμου, τὸν σύνδεσμον ἀνδρὸς καὶ γυναικός, τὴν ἀγάπην, τὴν ὁμόνοιαν, τὴν ὑπακοὴν καὶ τὸν σεβασμὸν μεταξὺ τῶν συζύγων καὶ τὴν φροντίδα διὰ τὰ παιδιά. Ἄρα καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἀναπτύξεως φυσιολογικῆς καὶ ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀπαραιτήτως συνδεδεμένη ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία μὲ τὴν οἰκογένειαν. Ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖ τὸ κύτταρον τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Καὶ ὅπως εἰς τοὺς ὀργανισμοὺς τοὺς ζῶντας ἡ ὑγεία τοῦ συνόλου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὑγείαν τῶν κυττάρων, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἡ ὑγεία καὶ ἡ εὐδαιμονία τῆς κοινωνίας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς οἰκογενείας. Καὶ ἀντιθέτως, ὅπως εἰς ἕνα ὀργανισμὸν ζῶντα, ἂν δὲν πηγαίνῃ καλά, θὰ ἐπιδράσῃ ἡ κακή του αὐτὴ κατάστασις καὶ ἐπὶ τῶν κυττάρων βαθμιαίως, ἔτσι καὶ ἡ κακὴ κατάστασις τῆς κοινωνίας θὰ ἐπιδράσῃ βαθμιαίως καὶ ἐπὶ τῆς οἰκογενείας. Αὐτὰ τὰ ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ ὅλοι σας καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τὰ εἴπω μὲ παραδείγματα, διότι ἐζήσατε ὅλοι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ γνωρίζετε πόσην, ἕνεκα τῆς καταπτώσεως τῆς γενικῆς τοῦ Ἔθνους, ποὺ ἐπεράσαμεν, κατάπτωσιν ὑπέστη καὶ ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ οἰκογένεια ἤρχισε νὰ ἀντιδρᾷ, καὶ ὁ Σύλλογος Γονέων ἀποτελεῖ τὴν πλέον τρανὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀνανήψεως ταύτης, βλέπετε πῶς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀναπτύσσεται καὶ ἀναβιοῖ ἐν τῷ συνόλῳ του.

Ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ παιδιά. Καὶ ἔρχεται ἀμέσως ἕνα ζήτημα σπουδαιότατον: Ποία πρέπει νὰ εἶναι ἡ σχέσις τοῦ γονέως πρὸς τὰ παιδιά· οἱ γονεῖς ἔχουν ἀπόλυτον δικαίωμα νὰ κάμουν τὰ παιδιά των δ,τι θέλουν; Ναὶ ἢ ὄχι;

Αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι σπουδαιότατον, τὸ ὁποῖον ὁ Σύλλογος Γονέων πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ θέσει ὡς βάσιν διὰ τὴν δρᾶσιν του.

Βεβαίως ἐδῶ ἔχομεν νὰ κάμωμεν μὲ μίαν κατηγορίαν γονέων, ἡ ὁποία εἶναι ἔξω καὶ μακρὰν τῶν κατηγοριῶν ποὺ θὰ σᾶς ἀναφέρω τώρα. Αὐτὰ ποὺ θὰ ἀναφέρω τώρα ἀνήκουν εἰς κατηγορίας γονέων ἀνωμάλους, ἀλλὰ πρέπει καὶ σεῖς νὰ τὰ ἀκούσητε διὰ νὰ ἴδητε καὶ ἀντιληφθῆτε τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ ποὺ γίνεται.

Εἶναι μία κατηγορία γονέων ἡ ὁποία λατρεύει τὰ παιδιά της μέχρι σημείου μανίας, ἡ ὁποία σχεδὸν θεοποιεῖ τὰ παιδιά της. Δι' αὐτοὺς τοὺς γονεῖς τὰ παιδιά των εἶναι ἀλάθητα, ἔχουν πάντοτε δίκαιον. Πρέπει νὰ προχωρήσουν ὅπως - ὅπως εἰς τὴν κοινωνίαν τὰ παιδιά των, διότι αὐτὰ εἶναι τὰ πλέον ἄξια καὶ τὰ μόνα ἄξια παιδιά. Ἂν εἶναι ἀρσενικά, αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουν οἱ μεγαλύτεροι ἀξιωματοῦχοι τοῦ κράτους καὶ τῆς κοινωνίας, ἂν εἶναι κορίτσια, αὐτὰ πρέπει νὰ φθάσουν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κοι-

νωνίας. Αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουν τὸ πᾶν, διότι αὐτὰ εἶναι τὰ ἀξιώτερα. Ἂν δὲ θελήσῃ ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας νὰ ἐπέμβῃ διὰ νὰ τοὺς εἴπῃ ὅτι τὰ παιδιά των ἔκαμαν μίαν ἀταξίαν, ὁ παπᾶς εἶναι καταδικαστέος. Ἂν θελήσῃ ὁ δάσκαλος νὰ τιμωρήσῃ τὸ παιδί των θὰ ἀκούσῃ ὅ,τι δὲν φαντάζεσθε. Πῶς ἐτόλμησε νὰ τιμωρήσῃ τὸ παιδί των, ποὺ εἶναι τὸ καλύτερο παιδί; Ἂν δὲ τὸ ἀφήσῃ μεταξεταστέον τὸ παιδί των, δὲν περιγράφεται τὸ τί θὰ κάμουν. Θαυμάζει κανεὶς πῶς βρίσκουν ἕνα σωρὸ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ καὶ κατὰ τοῦ διδασκάλου. Ἄλλοτε προσέφευγαν εἰς τοὺς βουλευτάς, οἱ ὁποῖοι ἐπενέβαιναν διὰ νὰ ἀναγκάσουν τὸν διδάσκαλον νὰ προβιβάσῃ τὸ παιδί των. Ἄλλως ἠπείλουν τὸν βουλευτὴν ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐψήφιζαν ποτὲ πλέον. Σᾶς ἀναφέρω τί συνέβη εἰς ἐμὲ προσωπικῶς εἰς τὸν τόπον μου ἐπικειμένων τῶν ἐκλογῶν τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1928 κατὰ τὰς ὁποίας καὶ ἔπεσα. Ἅμα ἐπῆγα ἐκεῖ μὲ ἐπεσκέφθη ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς γονέων, οἱ ὁποῖοι μοῦ κατήγγειλαν τὸν σύλλογον τῶν Καθηγητῶν διότι ἀφῆκε τὰ παιδιά των μετεξεταστέα. Εἶδα τὸν Γυμνασιάρχην, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπεν: Αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι ἀμελέστατα. Καὶ τότε ἐγὼ ἐκάλεσα τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συνεβούλευσα νὰ ἀναγκάσουν τὰ παιδιά των νὰ ἐργάζωνται, νὰ διαβάζουν καὶ νὰ μελετοῦν. Τοὺς τὰ εἶπα αὐτά, τοὺς εἶπα ὅτι αὐτὸ εἶναι διὰ τὸ καλὸν τῶν παιδιῶν καὶ διὰ τὸ συμφέρον καὶ τῶν παιδιῶν καὶ τὸ ἰδικόν των. Μ' ὅλα ταῦτα δυσαρεστήθησαν, μὲ κατεψήφισαν ὅλοι καὶ ἔπεσα καὶ ἀπὸ βουλευτής.

Ἅμα μεγαλώσουν αὐτὰ τὰ παιδιὰ τί θὰ γίνουν; Ἅμα μεγαλώσουν πρέπει ὅλα νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὰ κορίτσια πρέπει νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν κοινωνίαν. Πρέπει ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὰ θαυμάζῃ! Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸν ἀκούσουν νὰ πῇ ὅτι ἡ θυγατέρα των δὲν εἶναι ὤμορφη, δὲν χορεύει καλά, δὲν στέκει καλά. Καμμιὰ συγκατάβασις! Πρέπει νὰ βγοῦν καὶ νὰ γίνουν σπουδαῖοι ἄνθρωποι!

Ἅμα κληθῇ ἡ κλάσις των εἰς τὸν στρατόν, τοὺς ἀκούετε νὰ λέγουν: Τὸ παιδί μου θὰ πάῃ στρατιώτης; Στρατιώτης θὰ πάῃ ὁ πτωχός. Θὰ πρέπῃ νὰ ὑπάγουν ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ ὄχι τὰ ἰδικά των παιδιά. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ συνήθως, καὶ ὡς εἶναι φυσικόν, καταστρέφονται. Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία περὶ αὐτοῦ. Τὰ ἀρσενικὰ γίνονται ἀρριβίσται καὶ τὰ κορίτσια τυχοδιώκτριαι πανδρειᾶς. Καὶ αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι βαρύτατα διὰ τὰ παιδιά. Ἂν ὅμως καμμίαν φορὰν «κατὰ στραβοῦ» ἐπιτύχουν, ἀσφαλῶς λησμονοῦν τοὺς γονεῖς των καὶ τοὺς ἀγνοοῦν. Καὶ ἔτσι οἱ γονεῖς αὐτοὶ ἀποτυγχάνουν καὶ εἰς τὴν βάσιν ποὺ θέτουν ὅτι θὰ τοὺς γηροκομήσουν μίαν ἡμέραν τὰ παιδιά των αὐτὰ τὰ ἐξαιρετικά. Καὶ αὐτὸ εἶναι μία δικαία τιμωρία — ἠμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν — διὰ τοὺς γονεῖς τοὺς οὕτω σκεπτομένους.

Μία ἄλλη κατηγορία τῶν γονέων εἶναι ἡ κατηγορία τῶν γονέων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι ἔχουν λάβει μόρφωσιν ἀπὸ ἐφημερίδας, ἀπὸ περιοδικά, ἀπὸ χίλια δύο ἀναγνώσματα καὶ νομίζουν ὅτι ἔχουν εἰς τὸ κεφάλι των ἐκπαιδευτικὰ συστήματα διὰ τὰ παιδιά των. Τοὺς ἀκούετε νὰ σᾶς λέγουν ὅτι τοὺς τὰ ἐξηγοῦν ὅλα, μὰ ὅλα, δὲν ἀφήνουν τίποτε χωρὶς νὰ τοὺς τὸ ἐξηγήσουν. Ἐννοεῖτε περὶ τίνος πρόκειται. Πρόκειται περὶ τοῦ σεξουαλισμοῦ. Βεβαίως αὐτὸ εἶναι μία φυσικὴ ροπὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται εἰς μίαν ὡρισμένην ἡλικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ καταβάλλεται μεγίστη προσοχὴ ὑπὸ τῶν γονέων καὶ ἡ ὁποία πολλάκις εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ διὰ τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ὑγείαν των.

Αἱ, λοιπόν, αὐτοὶ οἱ γονεῖς, αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπὸ πρὶν τοὺς τὰ μαθαίνουν ὅλα εἰς τὰ παιδιά των ἐκ τῶν προτέρων! Τίποτε δὲν τοὺς ἀφήνουν, τοὺς ἀκοῦτε νὰ σᾶς λέγουν. Τώρα ἐννοεῖτε τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ καὶ δὲν σταματοῦν ἐκεῖ, πηγαίνουν καὶ πάρα πέρα. Ἀκούεις τὸν γονέα ὁ ὁποῖος... διαβάζει ἐφημερίδες καὶ νομίζει ὅτι τὰ κατέχει ὅλα νὰ λέγῃ εἰς τὸ παιδί του: Ὁ Θεός; εἶναι ἀνοησία! Εἶναι κατασκεύασμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμαν οἱ τύραννοι διὰ νὰ καταπιέζουν τοὺς λαούς, διὰ νὰ τοὺς κάμνουν νὰ λησμονοῦν ὅτι πρέπει νὰ ἀγωνίζωνται εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὸν ἐπίγειον, ἀφοῦ θὰ ἔχουν τὴν ἀνταμοιβήν των εἰς τὴν μέλλουσαν ζωήν. Καὶ ἑπομένως εἰς τὸν ἐπίγειον κόσμον πρέπει νὰ συγκεντρώνεται κάθε προσοχή. Ἐμεῖς οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, τοὺς ἀκούετε νὰ λέγουν, πρέπει νὰ τὰ σταματήσωμεν αὐτά. Δὲν σταματοῦν δὲ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἀναπτύσσουν τὸ παιδί των ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀθεΐας, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀθρησκείας. Καταλαβαίνετε τώρα ποῖον εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα: Γίνονται οἱ μεγαλύτεροι κακοῦργοι — καὶ δὲν ἐννοῶ τοὺς κακούργους τοὺς ὁποίους ἐγκλείομεν εἰς τὰς φυλακὰς καὶ τοὺς ὁποίους τιμωροῦν τὰ δικαστήρια, ἐννοῶ τοὺς κακούργους τῆς κοινωνίας, τοὺς ὁποίους δὲν ἠμπορεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ νόμος δυστυχῶς, διότι εἶναι πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορεῖ νὰ προβλέψῃ ὁ Ποινικὸς Νόμος καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀπόδειξις δὲν εἶναι εὔκολος. Αὐτοὶ εἶναι οἱ χειρότεροι κακοῦργοι, οἱ ὁποῖοι ἀπατοῦν τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι, ἀγόρια καὶ κορίτσια, βάζουν ἠθικὴ φωτιὰ εἰς τὰ σπίτια τοῦ κόσμου. Ὑπεύθυνοι γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ κακία τῶν γονέων.

Εἶναι καὶ ἄλλη κατηγορία γονέων, εἶναι ἡ κατηγορία ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν δίδουν πεντάρα, ὅπως λέγομεν, διὰ τὰ παιδιά των. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἐμπιστεύονται τὰ παιδιά των εἰς μίαν νταντὰ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα τὰ παιδιά των θὰ γίνουν ὅ,τι θὰ γίνουν μόνα των. Καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν: Ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὰς κατηγορίας ἐγὼ προτιμῶ αὐτὴν τὴν τελευταίαν, διότι δι' αὐτὸ τὸ παιδί, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν φροντίζει κανεὶς γονεύς, φροντίζει ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ ἔχει βάλει τὴν συνείδησίν του, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τὸ παιδὶ καλύτερα ἀπὸ ὅ,τι θὰ τὸ ὡδήγουν οἱ τέτοιοι γονεῖς. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ ὁδηγούμενα ἀπὸ τὴν συνείδησίν των βγαίνουν καλύτερα ἀπὸ τὰ προηγούμενα. Ἀλλὰ αὐτὸ βέβαια δὲν ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις. Σταματῶ ἕως ἐδῶ τὰ παραδείγματα ἀνωμάλων κατηγοριῶν γονέων, τὰ ὁποῖα ἀνέφερα διὰ νὰ σᾶς δείξω πόσον ἐσφαλμένως παίρνουν οἱ γονεῖς τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν.

Τὸ βασικὸν λάθος τῶν γονέων εἶναι ποὺ νομίζουν ὅτι τὰ παιδιά των ἄλλον προορισμὸν δὲν ἔχουν παρὰ τοὺς γονεῖς των. Ὁ σκοπός των εἶναι πῶς νὰ εὐτυχήσουν οἱ γονεῖς, ἀπὸ τὰ παιδιά των, πῶς τὰ παιδιά των νὰ γηροκομήσουν τοὺς γονεῖς, πῶς νὰ ἀποτελέσουν τὸ καμάρι των, πῶς νὰ τιμήσουν τὸ ὄνομά των. Αὐτὸ εἶναι ἕνας ἐγωϊσμός, τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ γονεῖς τὸν ἔχομεν μοιραίως ποιὸς πολὺ ποιὸς λίγο μέσα μας.

Πρέπει ὅμως νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὁ προορισμὸς τῶν γονέων εἶναι πῶς θὰ γίνῃ τὸ παιδὶ εὐτυχὲς καὶ ὄχι πῶς θὰ εὐτυχήσουν αὐτοὶ διὰ τοῦ παιδιοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον λάθος τῶν γονέων. Τὸ ἄλλο εἶναι ἕνα γενικὸν σφάλμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ κοινωνία. Οἱ γονεῖς νὰ λέγουν: Εἴμεθα ἀπολύτως κύριοι τῶν παιδιῶν μας. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμιχθῇ. Αὐτὸ εἶναι ἐπίσης βασικὸν σφάλμα, διότι ἡ ἁπλουστέρα λογικὴ ἀρκεῖ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι, ἂν ὑπάρχουν οἱ γονεῖς αὐτοί, αὐτὸ τὸ ὀφείλουν εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὑποθέσατε ὅτι καταλύεται ἡ κοινωνία. Εἶναι δυνατὸν πλέον νὰ ζήσουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τότε; Εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῇ ἡ τιμή των, ἡ περιουσία των; Ἑπομένως ὀφείλουν τὴν ὕπαρξίν των οἱ ἴδιοι γονεῖς εἰς τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὸ Ἔθνος ὅπως λέγομεν τὴν κοινωνίαν, διότι τὸ Ἔθνος διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό.

Ἑπομένως πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σκέπτωνται ὅτι εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λάβουν μέρος ἄλλοι; Αὐτὸ εἶναι σφάλμα τεράστιον, διότι ἔτσι θὰ ἐπήρχετο μία ἀναρχία πλήρης, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἡ λύσις τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν, ὁπότε καταλύεται καὶ ἡ οἰκογένεια καὶ τὰ πάντα.

Στὸ περιθώριον

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ σκοπιμωτέρα ἑορτὴ κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἀπὸ τὴν καθιερωθεῖσαν κατ' ἔτος εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα «ἑορτὴν τῆς Σημαίας». Ἡ μαθητιῶσα νεότης τῆς Ἑλλάδος θεμελιώνει ἔτσι τὴν ἐργασίαν τοῦ ἔτους ἐπὶ τῶν ἰσχυροτέρων βάθρων — τῶν ἐθνικῶν — μὲ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ ἱερωτέρου συμβόλου τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος — τῆς Σημαίας.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Ἡ εὐαρέσκεια τὴν ὁποίαν ἐξέφρασεν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας πρὸς τοὺς 30 φαλαγγίτας τοῦ στρατοπέδου «Ἰωάννης Μεταξᾶς» διὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς ἐκραγείσης πυρκαϊᾶς εἰς τὸ δάσος παρὰ τὸν Ἅγιον Πέτρον ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἑλληνικὴ νεότης ὑπὸ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ἀποβαίνει ὅ,τι ἠθέλησε νὰ τὴν καταστήσῃ ὁ Ἀρχηγός. Δηλαδὴ δύναμις δημιουργικῆς συντηρήσεως μὲ γόνιμον αὐτενέργειαν καὶ πρωτοβουλίαν, ἡ ὁποία, ὅταν χρειάζεται, ἐκτελεῖται ὄχι μόνον μὲ θέρμην καὶ ἐνθουσιασμὸν ἀλλὰ καὶ μὲ γενναιότητα μέχρις αὐτοθυσίας. Εἰς τὴν εὐαρέσκειαν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἡ Ὀργάνωσις μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας ἀπευθύνει καὶ τὰ ἰδικά της συγχαρητήρια.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

Εἶναι πραγματικὰ συγκινητικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι Δῆμοι, Κοινότητες, Δημόσιοι ὀργανισμοὶ καθὼς καὶ ἰδιῶται, καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, παραδίδουν γήπεδα καὶ κτήματα εἰς τοὺς νέους τῆς Ε. Ο. Ν. πρὸς καλλιέργειαν. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι τὰ τμήματα τῆς Ὀργανώσεως καὶ οἱ Φαλαγγῖται θὰ αἰσθανθοῦν βαθύτατα τὴν τιμὴν αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ καὶ θὰ φιλοτιμηθοῦν ἁμιλλώμενα, διὰ νὰ παρουσιάσουν τὴν καλλιτέραν καὶ ἀποδοτικωτέραν ἐργασίαν κατὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν παραδιδομένων εἰς αὐτὰ ἐκτάσεων γῆς. Τοιουτοτρόπως θὰ ἐκπληρώσουν κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὴν ἐντολὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ διαθέσουν ὅλας τὰς δυνάμεις των εἰς τὸν προέχοντα τὴν στιγμὴν ταύτην ἐθνικὸν ἀγῶνα. Τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν γεωργικὴν ἐπάρκειαν τῆς Πατρίδος.

ΤΟ ΣΥΜΦΩΝΟΝ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Ἡ κοινὴ γνώμη ὅλων τῶν οὐδετέρων Χωρῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ὑπεδέχθη μὲ εἰλικρινῆ εὐχαρίστησιν τὴν τριμερῆ ἀγγλογαλλοτουρκικὴν συμφωνίαν ἀμοιβαίας βοηθείας, τὴν ὑπογραφεῖσαν εἰς τὴν Ἄγκυραν τὴν περασμένην ἑβδομάδα. Ἡ συμφωνία αὐτή, μολονότι προνοεῖ περὶ αὐτομάτου συμπράξεως τῶν τριῶν συμβληθεισῶν Δυνάμεων, εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ Τουρκία θὰ ἐγίνετο ἀντικείμενον ἐπιθέσεως ἐκ μέρους εὐρωπαϊκῆς Δυνάμεως ἢ αἱ δύο ἄλλαι Δυνάμεις θὰ ἐνεπλέκοντο εἰς πόλεμον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μεσογείου, ἢ διότι θὰ ἐπροκαλεῖτο περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῶν ὅρων τῆς ἐγγυήσεως τῆς παρασχεθείσης εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ρουμανίαν διὰ τῆς ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς δηλώσεως τῆς 13 Ἀπριλίου 1939, ἐκρίθη ὀρθῶς ὡς ὄργανον εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας διὰ τὴν Βαλκανικὴν καὶ διὰ τὴν μεσογειακὴν περιοχήν. Πρῶτον διότι δὲν περιέχει καμμίαν ἐπιθετικὴν αἰχμὴν ἐναντίον οὐδενὸς Κράτους καὶ δεύτερον διότι προσδιορίζει σαφῶς τὸν προσανατολισμὸν τῆς Τουρκίας, τῆς ὁποίας εἶναι τόσον σημαντικὴ ἡ θέσις εἰς τὴν νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην καὶ τόσον ἀξιοσημείωτος ἡ ἐπιρροὴ ἐπὶ τῆς ἐγγυτέρας Ἀσίας.

Ὡς χαρακτηριστικὸν πρέπει νὰ σημειωθῇ τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ ὁ Τύπος τῆς Μόσχας, παρὰ τὴν ἐπιφυλακτικότητα τῶν σχολίων του, καὶ μολονότι ὑπογραμμίζει τὴν δέσμευσιν ἣν συνεπάγεται διὰ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἀγκύρας τὸ σύμφωνον, οὐδόλως φαίνεται ἀνησυχῶν δι' αὐτό, ἀλλὰ τοὐναντίον τονίζει «ὅτι ἡ σοβιετικὴ Ρωσσία δὲν ἔχει λόγον νὰ φοβῆται δι' ὅ,τι συνέβη».

Τέλος μία περικοπὴ ἄρθρου οὑγγρικῆς ἐφημερίδος ὑποδηλοῖ ὅτι δὲν προβλέπεται περίπτωσις μεταφορᾶς τῆς συρράξεως εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ ἑπομένως οὔτε περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἀγγλογαλλοτουρκικοῦ συμφώνου. Καὶ ἡ δήλωσις αὐτὴ ἀποκτᾷ σημασίαν, δεδομένου ὅτι ἡ Βουδαπέστη ἐπηρεάζεται ἀμεσώτατα εἰς τὰς γνώμας της ἀπὸ τὴν Ρώμην.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας οἱ ἀδιάσπαστοι δεσμοὶ φιλίας καὶ συμμαχίας μας μετὰ τῆς Τουρκίας παραμένουν ἀναλλοιώτως ἰσχυροὶ καὶ ἡ ὁποία οὐδεμίαν παρέλειψεν εὐκαιρίαν διὰ νὰ διαδηλώσῃ ἔργῳ τὴν προσήλωσίν της εἰς τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόφασίν της νὰ ὑπεραμυνθῇ δι' ὅλων της τῶν δυνάμεων τῆς ἀνεξαρτησίας της, ἡ συμφωνία τῆς Ἀγκύρας ἐχαιρετίσθη εἰλικρινῶς ὡς εἷς ἐπὶ πλέον πολύτιμος συντελεστὴς σταθερότητος καὶ ἀσφαλείας εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ εἰς τὴν Μεσόγειον.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ἀπὸ τὴν ἔκκλησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τῶν μαθητικῶν συσσιτίων, τῆς ὁποίας κάθε γραμμὴ ἀποπνέει ἀγάπην καὶ ἡ ὁποία δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ εὕρῃ προθυμοτάτην ἀπήχησιν εἰς ὅλα τὰ στρώματα τῆς ἑλληνικῆς Κοινωνίας καὶ ἰδιαιτέρως μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ηὐνοήθησαν ἀπὸ τὴν τύχην τόσον, ὥστε ἀνέτως νὰ ἠμποροῦν νὰ προσφέρουν εἰς τὸν ἑαυτόν των τὴν χαρὰν τοῦ νὰ δίδουν ἀπὸ τὸ περίσσευμά των εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας, ἐπιβάλλεται ἰδιαιτέρως νὰ ὑπογραμμισθῇ ἡ ἑξῆς περικοπή: «Ὅπως τὸ σῶμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐρωστῇ, ὅταν πάσχῃ ἓν μέλος, οὕτω καὶ ἡ Κοινωνία δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑγιαίνῃ, ὅταν πλεῖστα μέλη της εἶναι καχεκτικά, συνεπείᾳ τοῦ ὑποσιτισμοῦ». Μὲ τὴν περικοπὴν αὐτὴν τῆς ἐκκλήσεώς του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν θέτει τὸ ζήτημα τῆς ἀλληλεγγύης ἐκεῖ ὅπου πάντοτε ὤφειλε νὰ τίθεται εἰς κάθε ἀληθῶς χριστιανικὴν Κοινωνίαν. Ἐπὶ τῆς βάσεως δηλαδὴ τῆς ὑγιοῦς αὐτοσυντηρήσεως. Εἰς τὴν ἐποχήν μας, ἐποχὴν ποὺ εἶναι διψασμένη ἀπὸ δικαιοσύνην ὅσον καμμία ἄλλη, μία Κοινωνία ποὺ ἔχει μέσα της τὴν δύναμιν καὶ τὴν θέλησιν νὰ διατηρήσῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐταξίαν της, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ πολιτεύεται ἄλλως παρὰ ὡς ἡ πρώτη Ἐκκλησία τῆς Ἰερουσαλήμ, ὅπου «τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ ἦτο μία καὶ κανεὶς κανὲν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων του δὲν ἐνόμιζεν ὡς ἴδιον, ἀλλ' ἦσαν εἰς αὐτοὺς ὅλα κοινά». Διότι μόνον οὕτω αἰσθανομένη καὶ πολιτευομένη ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὴν συνείδησίν της ἤρεμον καὶ νὰ εἶναι βεβαία καὶ ἀσφαλὴς διὰ τὴν αὔριον.

Στὸ περιθώριον

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὰς πρὸς τὰς βαθμοφόρους ὁμιλίας του περὶ τῶν ὁποίων ἐγράψαμεν εἰς προγενέστερα τεύχη, ἐξῆρεν ἰδιαιτέρως τὴν συντελουμένην εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. ἐργασίαν τῶν τμημάτων Θηλέων καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργώδους κινήσεως τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης, ὀφειλομένης βεβαίως εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἀξίαν πάσης τιμῆς ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Ὀργανώσεως τῆς Διοικητρίας αὐτῆς.

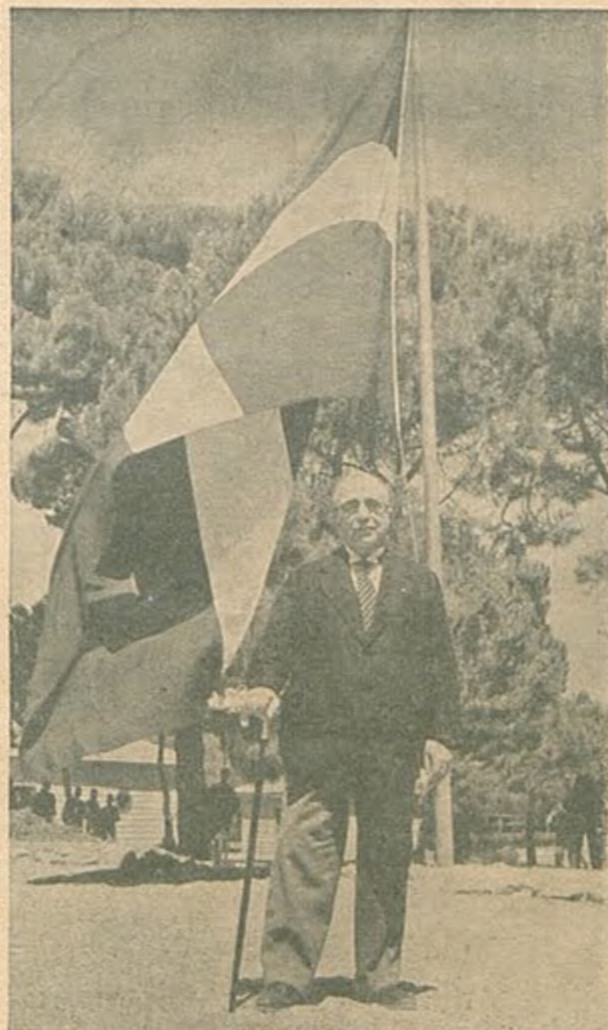
Ἡ πρωτοβουλία αὐτὴ ἀθορύβως συντελουμένη καὶ μὲ τὴν σεμνότητα ἡ ὁποία διακρίνει πάντοτε τοὺς ἀγαθοὺς ἐργάτας πάσης Ἰδέας, ἔδωκε καὶ δίδει τὰ ἀποτελέσματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μετὰ τόσης τιμῆς ἀνέφερεν ὁ Ἀρχηγός.

Παραλλήλως ὅμως ὁ Ἀρχηγὸς ἐξῆρε γενικὰ τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία συστηματοποιεῖ, φύσει, περισσότερον τοῦ ἀνδρὸς τὰ ἔργα μὲ τὰ ὁποῖα καταπιάνεται.

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

Εἰς τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω ὁμιλίας καὶ τὰς σοφὰς ὑποθήκας ἃς ἔδωκε πρὸς τὰς βαθμοφόρους τῶν θηλέων ἰδιαιτέρως ὁ Ἀρχηγὸς ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς τὰς μητέρας, αἱ ὁποῖαι πάντοτε μετ' ἰδιαιτέρας φροντίδος ἀποβλέπουν εἰς τὰς ἐξωσπιτικὰς συναναστροφὰς καὶ ἀσχολίας τῶν θηλέων αὐτῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα μετὰ δυστακτικότητος πάντοτε ἐμπιστεύονται.

Ἡ ἄμεμπτος ἑπομένως συμπεριφορὰ ἐν παντὶ τῶν φαλαγγιτισσῶν, αἱ ἐπωφελεῖς ἀσχολίαι αὐτῶν εἰς τὴν Ὀργάνωσιν, ἡ πειθαρχημένη καὶ σεμνὴ ἐμφάνισις αὐτῶν, οἷα ἀκριβῶς παρουσιάζεται σήμερον εἰς τὰ μέλη τῆς Π. Δ. Θ. Π. θὰ ἄρῃ πᾶσαν τυχὸν δισταχτικότητα τῶν μητέρων ἵνα ἐμπιστεύωνται τὰ τέκνα των εἰς τὴν Ὀργάνωσιν, διότι αὐτὴ συνεχίζει καὶ συμπληρώνει τὸ ἔργον τῆς μητρός.

ΥΠΟΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

('Από τὸν λόγον τοῦ 'Αρχηγοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Θεσσαλονίκης).

«Αὐτὴ ἡ σημαία ποὺ σᾶς ἔδωσαν σήμερα στὰ χέρια σας δὲν εἶναι ἕνα κομμάτι πανί. Ἔχει μέσα της ὁλόκληρη τὴν Πατρίδα μας. Πατρίδα μας δὲ εἶναι ἡ Ἑλλάς.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι τίποτε ξένον ἀπὸ σᾶς, κατοικεῖ μέσα σας, μέσα στὸν καθένα ἀπὸ σᾶς, μέσα στὴν κάθε μία ἀπὸ σᾶς. Εἶναι ἕνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν μπορεῖτε νὰ ἀφαιρέσετε ἀπὸ μέσα σας ποτέ, οὔτε νὰ τὸ ἀποχωρισθῆτε ποτὲ εἰς ὅλην σας τὴν ζωήν.

Μιὰ μέρα, ὅταν θὰ μεγαλώσετε, θὰ ἔχετε νὰ τῆς προσφέρετε μεγάλα πράγματα καὶ τὸ μεγαλύτερο πρᾶγμα ποὺ ἔχετε, τὸ ὡραιότερο καὶ καλύτερο, εἶναι ἡ ζωή σας. Ἂν χρειασθῇ νὰ τῆς δώσετε τὴ ζωή σας, θὰ τὴν δώσετε ὄχι μόνο μὲ ἐνθουσιασμό, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι ἡ φύσις τοῦ πράγματος τέτοια.

Διότι, ἂν δὲν τῆς τὴν δώσετε μιὰ μέρα τὴ ζωή σας, ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἔλθουν ὕστερα ἀπὸ σᾶς θὰ εἶναι δοῦλοι, δὲν θὰ εἶναι Ἕλληνες. Καὶ τώρα πρέπει νὰ μάθετε ὅσοι εἶσθε μικροὶ ἀκόμη καὶ σεῖς οἱ μεγαλύτεροι ἀκόμη πρέπει νὰ μάθετε πῶς θὰ ἐργασθῆτε μίαν ἡμέραν διὰ τὸν τόπο σας, διὰ νὰ γίνετε μίαν ἡμέραν πολῖται καλοί. Καὶ ἅμα μάθετε ἕνα ἔργον μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ζήσετε, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ κάμετε, ὅ,τι δουλειὰ θὰ κάμετε, θὰ εἶναι δουλειὰ ποὺ θὰ προσφέρετε στὸ σύνολο τῆς κοινωνίας».

Ἡ Στρατιωτική μας Στήλη

ΤΑ ΟΧΥΡΑ

Ἡ ὠχυρωμένη γραμμὴ τῶν συνόρων δὲν ἀποτελεῖ, ὅπως εἴπομεν, συνεχῆ γραμμὴν χαρακωμάτων, ἀλλὰ μίαν ἅλυσιν φρουριακῶν συγκροτημάτων, ἕκαστον τῶν ὁποίων φράσσει ἕνα τομέα τῶν συνόρων. Εἰς τὰ τμήματα ἐκεῖνα τῆς μεθορίου, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ διαμόρφωσις τοῦ ἐδάφους ἀποκλείει τὴν προσπέλασιν ἰσχυρῶν δυνάμεων τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὀχύρωσις δύναται νὰ περιορίζεται εἰς ἡμιμόνιμα ἔργα, ἐνῷ ὀργανοῦνται μόνιμα φρουριακὰ συγκροτήματα ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν διαβάσεις ἐπιτρέπουσαι τὴν διέλευσιν εἰς τμήματα ἀκολουθούμενα ἀπὸ τροχήλατα ἢ ἑρπυστριοφόρα (ὅπως τὰ τάνκς) ὀχήματα. Καὶ ὅσον σπουδαιοτέρα εἶναι μία διάβασις, τόσον ἰσχυρότερον πρέπει νὰ εἶναι τὸ φρούριον ποὺ τὴν φράσσει, ἀποτελούμενον ἀπὸ περισσότερα καὶ ἰσχυρότερα ἔργα.

Διότι καὶ κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ συγκροτήματα αὐτὰ δὲν εἶναι ἓν ἑνιαῖον συνεχὲς χαράκωμα, ἀλλὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ μικρότερα ἔργα, ποὺ θὰ τὰ ἀποκαλοῦμεν ὀχυρά, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται, — εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους τοὐλάχιστον, — ὡς μεμονωμένα καὶ ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶναι μία ἰσχυρὰ φωλεὰ πυρὸς (πολυβόλων καὶ πυροβόλων). Τὰ ὀχυρὰ αὐτὰ ἐγείρονται εἰς κατάλληλα σημεῖα ἀκολουθοῦντα τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἐδάφους ὥστε παρουσιάζουν τοιουτοτρόπως μίαν διάταξιν πεσσοειδῆ, ὅπως δηλαδὴ τὰ πιόνια τοῦ σκακιοῦ. Μὲ τὴν διάταξιν αὐτὴν τὰ πυρὰ τῶν ὀχυρῶν διασταυρώνονται πρὸ τοῦ μετώπου των καὶ συγχρόνως φυλάσσουν τὰ πλευρά των, ἀμοιβαίως, — πλαγιοφυλάσσονται, ὅπως λέγεται εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν. Μὲ τὴν οὕτω ἐπιτυγχανομένην διασταύρωσιν τῶν πυρῶν τῶν ὀχυρῶν ἐξασφαλίζεται συνεχὴς φραγμὸς πρὸ τοῦ μετώπου τοῦ συγκροτήματος τῶν ὀχυρῶν. Δὲν ὑπάρχει δηλαδὴ κανὲν τμῆμα τοῦ πρὸ αὐτῶν ἐδάφους ποὺ νὰ μὴ βάλλεται ἀπὸ τὰ πυρὰ ἑνὸς τοὐλάχιστον, συνήθως δὲ δύο ἢ τριῶν, ὀχυρῶν καὶ κατὰ συνέπειαν ἐφ' ὅσον τὰ μηχανήματα πυρὸς τῆς ἀμύνης λειτουργοῦν κανονικῶς δὲν ὑπάρχει καμμία διάβασις τὴν ὁποίαν νὰ ἠμπορῇ νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ μία μικρὰ ἔστω ἐχθρικὴ ὁμὰς διὰ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὰ ὀχυρά, χωρὶς νὰ πέσῃ μέσα εἰς τὸν φραγμὸν τοῦ πυρὸς τῶν αὐτομάτων ὅπλων καὶ πυροβόλων τῆς ἀμύνης.

Ἐπὶ πλέον ἡ πεσσοειδὴς διάταξις τῶν ὀχυρῶν δίδει εἰς τὸ συγκρότημα κάποιο βάθος, εἰς τρόπον ὥστε, ἂν παρ' ὅλα ὅσα εἴπομεν ἀνωτέρω μία ὁμὰς τοῦ ἐχθροῦ κατορθώσῃ νὰ εἰσχωρήσῃ μεταξὺ δύο ὀχυρῶν, θὰ εὑρεθῇ πρὸ ἄλλου ἔργου τὸ ὁποῖον θὰ εὑρίσκεται ὀλίγον πλέον ὀπίσω καὶ θὰ βάλλῃ τὸ μεταξὺ τῶν δύο ὀχυρῶν διάστημα.

Τὰ διάφορα ὀχυρὰ ἑνὸς συγκροτήματος ἐμφανίζονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅπως εἴπομεν, ὡς μεμονωμένα. Πραγματικῶς ὅμως ταῦτα συνδέονται ὑπογείως διὰ στοῶν, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν ἕνα λαβύρινθον συγκοινωνιακοῦ δικτύου, ποὺ συνδέει τὰ ὀχυρὰ καὶ τοὺς ἄλλους χώρους τῶν διαφόρων ἐγκαταστάσεων τοῦ φρουρίου. Διότι ἐκτὸς τῶν ὀχυρῶν τὸ συγκρότημα διαθέτει πλῆθος ἄλλο διαφόρων ὑπογείων ἔργων, π. χ. θαλάμους εἰς τοὺς ὁποίους μένουν οἱ ἄνδρες ὅταν δὲν εὑρίσκονται εἰς τὰς θέσεις μάχης, μαγειρεῖα, νοσοκομειακὸν σταθμὸν καὶ χειρουργεῖον, τηλεφωνικὸν κέντρον, ἀποθήκας πυρομαχικῶν, θαλάμους τεχνικῶν ἐγκαταστάσεων κλπ. Τὸ συγκοινωνιακὸν δίκτυον συγκοινωνεῖ καὶ μὲ τὰς ἐξόδους τοῦ φρουρίου, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ ἐχθροῦ ἐπιμελῶς κεκαλυμμέναι καὶ καμουφλαρισμέναι καὶ διὰ τῶν ὁποίων δύναται ἡ φρουρὰ τοῦ συγκροτήματος νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ ἀντιστρόφως νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φρούριον.

Τὰ μόνιμα αὐτὰ ὀχυρὰ συμπληροῦνται καὶ δι' ἄλλων ἡμιμονίμων ἢ προχείρων ἔργων, κατασκευαζομένων εἰς τὰ διάκενα καὶ ὀπίσω τῶν ὀχυρῶν καὶ τὰ ὁποῖα προορίζοντα κυρίως διὰ τὰ στρατεύματα ἑλιγμοῦ.

Σ. Ρς

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Είναι 'Ιούνιος τοῦ 1778. Μέσ' στὸ λιοπύρι τοῦ καλοκαιριοῦ, ὁ Γιάννης Γκόζιας καὶ ἡ γυναῖκα του ἁλωνίζουν χαρούμενα τὶς ξανθὲς θημωνιές τους. Λίγο πιὸ πέρα, ἔξω στὰ χωράφια ποὺ εἶναι κοντὰ στὴ Δημητσάνα, κάτω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς ἑνὸς πλατάνου, ἕνα παιδάκι κοιμᾶται ξαπλωμένο τὸν ἀμέριμνο καὶ γαλήνιο ὕπνο του.

Ξαφνικὰ μιὰ κλαψάρικη καὶ φοβισμένη φωνὴ ξεσχίζει τὴ μεσημεριάτικη γαλήνη. Ὁ Γκόζιας καὶ ἡ γυναῖκα του τρέχουν στὸ παιδὶ ποὺ φωνάζει· ἕνα φίδι φαρμακερὸ εἶναι τυλιγμένο στὸ χέρι τοῦ μικροῦ καὶ ἡ κλειστὴ καὶ τρυφερὴ παλάμη του σφίγγει μὲ δύναμι τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ πιὰ ἑρπετοῦ.

Ὁ μῦθος τοῦ Ἡρακλῆ ἐπαναλαμβάνεται σὰν ἀλήθεια ἱστορική. Εἶναι ἡ αἰώνια πάλη τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὶς κακοποιὲς δυνάμεις ποὺ τὸν τυραννοῦν καὶ ποὺ συμβολίζεται ἀδιάκοπα στοὺς θρύλους καὶ τὶς ἱστορίες τῶν ἡρώων ποὺ τὴν διεξάγουν.

Καὶ τὸ παιδὶ ποὺ εἶναι ξαπλωμένο κάτω ἀπὸ τὸ πυκνόφυλλο πλατάνι, ὁ μικρὸς Γεώργιος Γκόζιας, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἥρωας αὐτοὺς τοῦ θρύλου καὶ τῆς Ἱστορίας, ποὺ ἀργότερα θὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ ἑλληνικὸ δρᾶμα μὲ τὸ γνωστὸ ὄνομα ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός.

* * *

Ἡ Δημητσάνα ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ ἔνδοξη Πατρίδα τόσων λογίων καὶ τόσων ἡρώων, τὸ μοναδικὸ πνευματικὸ κέντρο τῆς Πελοποννήσου. Σ' ὅλη σχεδὸν τὴν ἄλλη Πελοπόννησο βασιλεύει ἡ ἀμάθεια καὶ τὸ σκοτάδι. Στὸ περίφημο καὶ ξακουστὸ σχολεῖό της ὁ μικρὸς Γκόζιας διδάσκεται ἀπὸ τὸν Ἀγάπιο Λεονάρδο «τὰ ἐκκλησιαστικὰ» καὶ τὴν «θύραθεν παιδείαν».

Ἀργότερα στὸ Ἄργος μαθαίνει γαλλικὰ καὶ τὸν ἀπορροφᾶ ἡ Ἱστορία καὶ χειροτονεῖται, σχεδὸν ἀμέσως, διάκος τοῦ Ναυπλίας Ἰακώβου, ὑπὸ τὸ ὄνομα Γερμανός.

Ἀλλὰ ὁ ὁρίζων τοῦ Ἄργους ἦταν πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ κλείσῃ τὴν ἀδάμαστη φιλοδοξία τοῦ νεαροῦ κληρικοῦ. Φιλομαθὴς καὶ σοβαρός, μαζὶ μὲ μιὰ παράδοξη φλόγα ποὺ ἀδιάκοπα τὸν κατακαίει, ἐγκαταλείπει κρυφά, ἕνα πρωῒ τὸ Ἄργος καὶ διὰ μέσου τῆς Ὕδρας καταφεύγει στὴν Ἀσία. Ἡ βουλὴ τῆς Θείας Προνοίας τὸν σπρώχνει κοντὰ στὸν Γρηγόριο τῆς Σμύρνης, σ' Ἐκεῖνον, ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ὡς οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, θὰ ἀνοίξῃ τὴν ἔνδοξη σειρὰ τῶν θυμάτων τῆς ἐλευθερίας καὶ θὰ καθαγιάσῃ μὲ τὸ αἷμά του τὸν ἱερὸ ἀγῶνα τῆς φυλῆς.

Ἔξαρχος στὴν Πελοπόννησο, γυρίζει στὴν Πόλι γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Γρηγόριο στὴν ἐξορία τοῦ Ἄθω. Ἔπειτα ξαναβρίσκεται στὴν Πόλι, καί, ὡς διάκος τοῦ συνοδικοῦ Ἰωακείμ, γίνεται ἔφορος τῆς διεξαγωγῆς τῶν ὑποθέσεων τῶν ἀρχιερέων τῶν ἐπαρχιῶν, παίρνει μαθήματα φιλοσοφίας ἀπὸ τὸν περίφημον Πρωῒον, καὶ μὲ τὴν ἀκοίμητη φιλοδοξία ποὺ τοῦ κατακαίει ἀδιάλειπτα τὴν ἰσχυρὴ ἰδιοσυγκρασία του, ἑτοιμάζεται πάνοπλος διὰ τὴν τελευταία του μάχη. Μετὰ ἕνα χρόνο ὁ Κυζίκου Ἰωακείμ, γέρος καὶ ἄρρωστος πιά, παραιτεῖται ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ θρόνος εἶναι τριτοβάθμιος καὶ ὁ κανὼν τοῦ Πατριαρχείου ἀδυσώπητος. Θὰ συμπληρωθῇ ὁ κενωθεὶς θρόνος μόνον μὲ τὴν προαγωγὴ τοῦ ἀρχαιοτέρου. Τότε οἱ φίλοι καὶ θαυμασταὶ τοῦ Γερμανοῦ ἱεράρχαι μεταθέτουν τὸν Παλαιῶν Πατρῶν Μακάριον στὸ θρόνο τοῦ Κυζίκου, καὶ ὁ Γερμανὸς χειροτονεῖται θριαμβευτικὰ τὴν 25ην Μαρτίου 1806 Μητροπολίτης Παλαιῶν Πατρῶν.

Ἐπὶ τέλους! Ἡ προτελευταία βαθμὶς τῆς ἱεραρχίας ἐπατήθη. Ἀπὸ ἐκεῖ ὡς τὸν τελικὸ θρίαμβο δὲν μένει παρὰ ἕνα βῆμα.... Καὶ ὁ σεπτὸς ἱεράρχης μὲ τὴν ἀκατάλυτη ψυχική του δύναμι ὁραματίζεται τὸν τελικὸ θρίαμβο. Ἀλλὰ αἱ βουλαὶ τῆς Θείας Προνοίας καὶ ἡ καλὴ τύχη τὸν προορίζουν γιὰ ἕναν ἄλλον ρόλον, περισσότερον ἔνδοξο καὶ περισσότερο ἱστορικό, τὸν ρόλο τοῦ πρωταγωνιστοῦ τῆς Ἐθνικῆς παλιγγενεσίας.

* * *

Τὸ Μάϊο τοῦ 1807 ἀποβιβάζεται στὴν Πάτρα ὁ τριακονταετὴς Μητροπολίτης γιὰ νὰ κατακτήσῃ, ἐντὸς ὀλίγου, ἀπεριόριστο τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησι Ἑλλήνων καὶ Τούρκων.

Προστατεύει τοὺς Χριστιανοὺς κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν τυράννων καὶ ἀφοπλίζει τοὺς τελευταίους μὲ τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὴν γενναιοδωρία του. Περιστέλλει τὶς καταχρήσεις τῶν Τούρκων ὑπαλλήλων μὲ ἔντονες ἀναφορὲς καὶ γενναῖα φιλοδωρήματα, ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ καλῇ.

Ἀπειλεῖ καὶ πληρώνει. Εἶναι τὸ δόγμα τῆς Σχολῆς τοῦ Φαναρίου, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γερμανὸς δὲν ἐσπούδασε ματαίως. Γεννημένος ἔξοχος πολιτικός, χρησιμοποιεῖ τὴν δύναμιν καὶ τὸ κῦρος γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ καὶ συνδέσῃ ἀρρηκτα περὶ αὐτὸν καὶ ἀλλήλους ὅλους τοὺς προεστοὺς τῆς Πελοποννήσου. Καλλιεργεῖ τὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν ὑποδούλων καὶ ὑποστηρίζει μὲ φανατισμὸ πρωτοφανῆ τὴν ἀποκατάστασι καὶ σύσφιγξι μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν στενῆς καὶ ἀδιαταράκτου φιλίας. Ἔτσι μὲ τὴν ἐνέργεια αὐτὴ διαγράφεται καθαρά, κάτω ἀπὸ τὸν καθαρώτερο Ἑλληνικὸ οὐρανό, τὸ πρῶτο πολιτικὸ κόμμα στὴ Νέα Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ βελτίωσι τῆς τύχης τοῦ Ἔθνους καὶ μὲ Ἀρχηγὸ τὸ Γερμανό. Εἶναι μία περίεργη σύμπτωσις. Ὁ Γερμανὸς ἀγνοεῖ κἂν τὴν ὕπαρξι τῆς μυστικῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, καὶ ὅμως, ἀπαράλλακτα ὅπως ἐκείνη, θέτει ὡς σκοπὸ τῶν ἐνεργειῶν του τὸν σύνδεσμο τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας καὶ ἀγάπης, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς Θρησκείας μας, τοῦ γλυκύτατου Ναζωραίου.

* * *

Καὶ ἡ μεγάλη στιγμὴ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἔθνους, ποὺ σὰν θρῦλος καὶ σὰν παραμῦθι φτερούγιζε ἀπὸ χριστιανὸ σὲ χριστιανὸ καὶ ξαπλωνότανε στοὺς κάμπους καὶ στὰ βουνά, πλησιάζει. Οἱ παράγοντες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἔχουν συντελεσθῆ. Ἡ ὡραία ἰδέα τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ γένους ἔχει ὡριμάσει καὶ τὸ ὀνειροπόλημα τῶν τριῶν ἐμπόρων τῆς Ὀδησσοῦ παίρνει τὰ ὅρια τῆς πραγματικότητος.

Ἀπόστολοι ἐμπνευσμένοι περιτρέχουν τὰ κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, προσηλυτίζοντες τοὺς πάντας. Στὴν Ἀχαΐα κατεβαίνει πρῶτος ὁ Ἀντώνιος Πελοπίδας, ὁ ὁποῖος ἐπρόσθεσε στὴ χορεία τῶν Φιλικῶν τὴ σοβαρώτερη φυσιογνωμία τῆς Πελοποννήσου, τὸν Γερμανό. Ἡ ἱστορία διέσωσε τὰ πρῶτα του λόγια: «Παραστάτης Ἑλλήνων ἦλθον πρὸς σέ, τὸν ποιμένα τῶν Πατρῶν».

Ὁ Γερμανὸς τὸν ἀκούει μὲ προσοχή· θυμᾶται μερικὲς ὕποπτες κινήσεις τῶν Ἑλλήνων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅταν ἦταν συνοδικός, καὶ ἀναπολεῖ μίαν αἰνιγματικὴν φράσιν ἐπιστολῆς τοῦ Μαυροκορδάτου ἀπὸ τὴν Πίζαν «ὅτι ἤλπιζε μίαν ἡμέραν νὰ ἀξιω-

θῆ νὰ ἀσπασθῇ τὴν δεξιάν του, ἐπ' ἀγαθῷ της «Ἑλλάδος», δίδει τὴν ἐξήγησι τοῦ ἔξωθεν παρασκευαζομένου κινήματος καὶ ἀφίνει νὰ κατηχηθῇ. Ἡ εἴσοδος τοῦ Γερμανοῦ στὴ Φιλικὴ Ἑταιρεία ἀποτελεῖ σταθμὸν στὴν ἱστορία τοῦ ἀναγεννωμένου Ἔθνους. Αὐτομάτως ὅλοι οἱ προύχοντες τῆς Πελοποννήσου, ἔνθερμοι φίλοι του, γίνονται ἐπίσης ἔνθερμοι ὑποστηρικταὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἑταιρείας.

Τὸ κυοφορούμενον κίνημα ἀποκτᾶ τὸν πολιτικὸ καὶ τὸν δεξιοτέχνη διπλωμάτη του. Ὁ Γερμανὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διεξάγει νικηφόρως τὴ διπλωματικὴ μονομαχία μὲ τὸν Ἀλῆ Πασᾶ καὶ τὸν ἁρμοστὴ τῶν Ἰονίων νήσων Μαῖτλανδ. Ἐκτελεῖ μὲ Μετερχίνειον μαεστρίαν τὸ μέγα πολιτικὸ σχέδιο τῆς συγκρατήσεως τοῦ παμπόνηρου σατράπη τῶν Ἰωαννίνων καὶ τὸν σπρώχνει στὴν γνωστὴ ἀνταρσία του κατὰ τῆς Πόλης, ἡ ὁποία τόσες ὑπηρεσίες ἐπρόσφερε στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀγῶνος μας.

* * *

Ἐν τῷ μεταξὺ στὰ στήθη τῶν ὑποδούλων φουσκώνει ἡ ἰδέα τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀπὸ παντοῦ φθάνουν μηνύματα χαρούμενα. Ἡ ματαίωσις τῆς εἰσόδου τῶν προεστῶν στὴν Τρίπολι, ποὺ τόσο ἔντεχνα ἐπραγματοποίησε ὁ Γερμανός, ἐπανικόβαλε τοὺς κατακτητάς, οἱ ὁποῖοι κλείονται εἰς τὸ φρούριον τῶν Πατρῶν καὶ ἐκεῖθεν ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς 21ης Μαρτίου ἀρχίζουν τὶς ἐπιδρομὲς κατὰ τῆς πόλεως· στὰ Καλάβρυτα οἱ πρόκριτοι πολιορκοῦν τοὺς ἀγάδες. Ἡ ὥρα τῆς ἀπολυτρώσεως ἔφθασε. Καμμιὰ δύναμις δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ σταματήσῃ τὸ φλογερὸ κῦμα τῆς Ἐπαναστάσεως.

* * *

Εἶναι μιὰ ἀνοιξιάτικη αὐγὴ τῆς 23ης Μαρτίου. Στὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Πατρῶν, πλήθη ἐνόπλων Ἑλλήνων συγκεντρώνονται γύρω ἀπὸ ἕνα πλίνθινο βωμό, σκεπασμένο μὲ δάφνες. Στὰ σιωπηλὰ μάτια τους εἶναι ζωγραφισμένη ἡ ἀπόφασις τοῦ θανάτου, καὶ τὴν ὑπέροχη καὶ ὑπερήφανη ψυχή τους τὴν κατατρώγει ἡ φλόγα τῆς λευτεριᾶς.....

Ὁ Π. Π. Γερμανὸς στέκεται ἐμπρὸς στὸ βωμὸ μὲ τὰ χρυσοστόλιστα ἄμφιά του, ποὺ λαμποκοποῦν στὸ Μαρτιάτικο ἥλιο, καὶ θαρρεῖς πὼς μοιάζει μὲ Βυζαντινὸ Αὐτοκράτορα, ψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ὅπως εἶναι. Τὸ σπαθὶ τῆς λευτεριᾶς εἶναι περασμένο στὴ ζώνη του καὶ ἀστράφτει. Ἡ στιγμὴ εἶναι ἱερὴ καὶ ἀθάνατη.... τὰ πάντα βουβαίνουν καὶ ἀκινητοῦν.... μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατεῖ τὴ σημαία τοῦ Σταυροῦ καὶ μὲ τὸ ἄλλο εὐλογεῖ τὰ πλήθη ποὺ γονατίζουν μὲ χαρά.... γύρω του πενήντα ἔνοπλοι μοναχοὶ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου ψάλλουν τὸ τρισάγιο.

Ἡ ἡμέρα εἶναι ἱστορικὴ καὶ ἡ ὥρα ὑψηλή, καὶ ὁ Γερμανὸς βρίσκεται στὸ ρόλο του ποὺ ξέρει νὰ τὸν κρατήσῃ καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα. Συγχωρεῖ τοὺς ἁμαρτωλούς, καταλύει τὴν νηστεία καὶ εὔχεται ὑπὲρ τῶν μελλοθανάτων....

...«Ἀναστήτωσαν οἱ Ἕλληνες».... βροντοφωνεῖ... καὶ μιὰ φωνὴ συγκινητικὴ ἀκούγεται ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων: «Ζήτω ἡ ἐλευθερία!».

Κοσμᾶς Βέρροιος

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟ

Ο θρῦλος τοῦ «Μικροῦ Βλαχόπουλου» ἀνήκει στὸν κύκλο τῶν ἀκριτικῶν τραγουδιῶν ποὺ μιλᾶνε γιὰ τὴν τεράστια δύναμι καὶ τὶς ὑπερφυσικὲς πολεμικὲς ἱκανότητες τῶν ἡρώων των. Στὸν ἴδιο κύκλο ποὺ ἀνήκει καὶ τὸ μεγάλο ἔπος «Διγενὴς Ἀκρίτας». Ὁ θρῦλος ὅμως τοῦ «Μικροῦ Βλαχόπουλου» ποὺ εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ ὡραιότερα δείγματα τοῦ Βυζαντινοῦ ἡρωϊσμοῦ, φαίνεται νἆναι πολὺ νεώτερος τοῦ «Διγενὴ Ἀκρίτα». Τὸ τραγούδι αὐτὸ ἀκόμα σήμερα τραγουδιέται σὲ μερικὲς περιφέρειες τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τί πίστεψε ὁ λαὸς μας γιὰ τὸν ἥρωα αὐτόν:

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ μικρὸς κι' ὁ
[Ἀλέξης ὁ ἀντρειωμένος
καὶ τὸ μικρὸ βλαχόπουλο, ὁ κα-
[στροπολεμίτης
ἀντάμα τρῶν καὶ πίνουνε καὶ γλυ-
[κοκουβεντιάζουν.

Ὁ Ἱστορικὸς καὶ σημαντικώτατος Ἕλληνας μελετητὴς τῆς λαογραφίας Ν. Γ. Πολίτης ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος τοῦ τραγουδιοῦ «...εἶναι ὁ πολλάκις εἰς τὰ ἀκριτικὰ ᾄσματα μνημονευόμενος υἱὸς τοῦ Ἀνδρονίκου, τὸ δὲ μικρὸ βλαχόπουλο εἶναι τὸ αἰχμάλωτον τέκνον αὐτοῦ...»

Πρόκειται, ὅπως θὰ κατάλαβε ὁ ἀναγνώστης ποὺ παρακολουθεῖ τὴν σελίδα τούτη, γιὰ τὸν Ἀνδρόνικο τὸν παπποῦ τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα, ποὺ ὑπῆρξε—κατὰ τὸν θρῦλο πάντοτε—στρατηγὸς τοῦ Βυζαντιακοῦ κράτους.

Μαζί, λοιπόν, οἱ τρεῖς ἀνδρεῖοι «τρῶν καὶ πίνουνε» καὶ μαζὶ ἔχουν δέσει στὸν ἴδιο πλάτανο τ' ἄλογά τους. Ἐδῶ ἡ λαϊκὴ φαντασία προσδίδει ὑπερφυσικὲς δυνάμεις καὶ στ' ἄλογα ἀκόμα τῶν προσφιλῶν της ἡρώων. Τὸ ἄλογο....

Τοῦ Κώστα τρώει τὰ σίδερα τ' Ἀ-
[λέξη τὰ λιθάρια
καὶ τοῦ μικροῦ βλαχόπουλου τὰ
[δέντρα ξερριζώνει.

Ἐνῷ ὅμως ἔτρωγαν καὶ πίνανε καὶ ἐξεδήλωναν τὴ χαρὰ τους οἱ τρεῖς ἀνδρεῖοι...

Πουλάκι πῆγε κι' ἔκατσε δεξιὰ με-
[ριὰ στὴν ταῦλα
δὲν κελαϊδοῦσε σὰν πουλὶ δὲν ἔ-
[λεε σὰν ἀηδόνι
μόν' ἐλαλοῦσε κι' ἔλεγε ἀνθρώπι-
[νη κουβέντα:
Ἐσεῖς τρῶτε καὶ πίνετε καὶ λια-
[νοτραγουδᾶτε
καὶ πίσω σᾶς κουρσεύουνε Σαρα-
[κηνοὶ κουρσάροι
πῆραν τοῦ Κώστα τὰ παιδιὰ τ' Ἀ-
[λέξη τὴ γυναῖκα...

Βλέπουμε κι' ἐδῶ ὅ,τι συχνότατα συναντᾶμε στὰ τραγούδια τοῦ λαοῦ μας: Ἕνα πουλὶ νὰ μιλάῃ ἀνθρώπινα.

Συχνὰ ὁ λαὸς δίνει ἀνθρώπινες δυνατότητες — ὅπως εἴπαμε κι' ἄλλοτε μιλῶντας πιὸ ἐκτεταμένα πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα — ὄχι μόνον σὲ ζῶα ἀλλὰ καὶ σὲ ἄψυχα ἀντικείμενα. Ἐδῶ τὸ πουλὶ μιλάει ὅπως θὰ μίλαγε ἕνας ἀγγελιαφόρος. Ὁ ποιητὴς δὲν βάζει ἀγγελιαφόρο, γιατί θέλει νὰ παρουσιάσῃ τὸ ξαφνικὸ τῆς φοβερῆς εἰδήσεως σὲ μιὰ στιγμὴ χαρᾶς τῶν ἡρώων του

Ὥστε νὰ στρώσῃ ὁ Κωνσταντῆς
[καὶ νὰ σελλώσῃ ὁ Ἀλέξης
ἐβρέθη τὸ βλαχόπουλο στὸ μαῦ-
[ρο του καβάλλα...

Χωρὶς δὲ καμμιὰ καθυστέρησι ὁρμάει, κατὰ τὴ συμβουλὴ τῶν συντρόφων του, «στὴ βίγλα νὰ βιγλήσῃ» (στὴ σκοπιὰ νὰ παρατηρήσῃ). Ὅταν ὅμως ἔφθασε ἐκεῖ, κάθε ἄλλο παρὰ πενήντα καὶ ἑκατὸ ἦσαν ὅπως τοὺς φανταζόταν.

Καὶ ὁ ἥρως βρίσκεται σὲ ἀμηχανία. «Νὰ πάῃ πίσω (νὰ φωνάξῃ σὲ βοήθεια καὶ τοὺς ἄλλους) ντρέπεται, νὰ πάῃ ἐμπρὸς φοβᾶται». Σκύβει λοιπόν, φιλεῖ τ' ἄλογό του καὶ τὸ ρωτάει ἂν μπορῇ νὰ πλέξῃ στὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν. Ὁ «μαῦρος» του — εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ὀνόματα τῶν ἀλόγων τῶν ἡρώων στὰ δημοτικὰ τραγούδια — χωρὶς δισταγμό, ἀπαντάει πὼς μπορεῖ νὰ πλέξῃ στὸ αἷμα καὶ νὰ πατήσῃ ὅσα κορμιὰ θὰ κόψῃ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀνδρείου ἀφέντη του.

Τέλος ὁ ἥρως παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ πολεμήσῃ μόνος του καὶ ψιθυρίζει:

Σαΐτες μου Ἀλεξανδρινὲς καμμιὰ
[νὰ μὴ λυγίσῃ
καὶ σὺ σπαθί μου δαμασκὶ νὰ μὴν
[ἀποστομώσῃς.

«Στὸ ἔμπα — συνεχίζει ὁ θρῦλος — μπῆκε σὰν ἀητός, στὸ ἔβγα σὰν πετρίτης»

«Στὸ ἔμπα χίλιους ἔκοψε, στὸ ἔ-
[βγα δυὸ χιλιάδες
καὶ στὸ καλὸ τὸ γύρισμα κανέναν
[δὲν ἀφήνει.
Παίρνει τοῦ Κώστα τὰ παιδιὰ τ'
[Ἀλέξη τὴ γυναῖκα»

Ἡρωϊσμοί, κατορθώματα, εὐγενικὰ συναισθήματα. Νὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀποτελοῦν τὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς χώρας μας.

Δημ. Σιατ.

Από τη Βυζαντινή Εποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ύπό: Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ὁ Δημήτρης μὲ τὴ σειρά του τώρα, τοῦ εἶπε πῶς τὸ περίφημο δεῖπνο εἶχε ὁριστῆ γιὰ αὔριο βράδυ, πῶς ὁ ἴδιος ὁ Δομέστικος μαθαίνοντας τὴν καταστροφὴ τοῦ μοναστηριοῦ ἀπὸ τοὺς Σαρακηνοὺς ζήτησε νὰ συναντήση τὸ Γρηγόρη καὶ νὰ μάθη ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ τί ἔτρεξε στὴν πρώτη ἐπιδρομή, ποὺ βρισκόταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ πῶς ὁ Πρωτοσπαθάρης πρόθυμα ἀνέλαβε νὰ παρακαλέση τὸ Φωκᾶ νὰ πάρη μαζί του στὴ βασιλεύουσα τὸ γιὸ τοῦ ἀκρίτα Κομιτᾶ μιὰ καὶ ἦταν μάλιστα πατριωτάκι του ἀπὸ τὴν Καππαδοκία κι' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τοῦ Ἀθανάσιου ἔμεινε χωρὶς πόρο ζωῆς...

«Κοντὰ στοὺς Φωκάδες θὰ προκόψη ὁ φίλος σας» εἶχε πῆ ὁ Πρωτοσπαθάρης στὸ Δημήτρη...«φτάνει νὰ φανῆ πιστὸς κι' ἔξυπνος καὶ γενναῖος σὰν τὸν πατέρα του... Κάποτε μάλιστα, ἂν θυμᾶται τὸ καλὸ ποὺ τοῦ κάναμε, μπορεῖ νὰ φανῆ χρήσιμος σὲ ὅλους μας. Ποιὸς ξέρει!».

Ἔτσι ὅλα γυρίζουν στὸ καλό, καθὼς βλέπεις, ἐπρόσθεσε ὁ Δημήτρης. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ χωρίσουμε γιὰ νὰ σμίξουμε ποιὸς ξέρει πιὰ ποῦ καὶ πότε...

Ἕνας κόμπος εἶχε ἀνεβῆ στὸ λαιμὸ τοῦ Γρηγόρη. Ἡ χαρὰ ἀναπάντεχα ἔτσι καθὼς ἦρθε ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τῆς προηγουμένης βραδυᾶς τὸν ἔπνιγε, θαρρεῖς, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση. Ἔσφιξε μονάχα δυνατὰ τὰ χέρια τῶν φίλων του καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ κρύψη τὴ συγκίνησή του

Ὁ καιρὸς ὡς τὸ βράδυ τοῦ δείπνου πέρασε σ' ἕνα ἀδιάκοπο πήγαινε ἔλα ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Πρωτοσπαθάρη ὡς τὸ ἀρχοντικὸ τῆς Χρυσοβέργαινας, ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῆ ὁ Ἀθανάσιος. Τὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ κήπου, ποὺ ἦταν ἀπὸ δικοῦ του πρόσχαρο καὶ κόμμοδο, πῆρε ἄλλη ὄψη. Ἔβαλαν χαλιὰ χνουδωτὰ στὸ πάτωμα καὶ στοὺς τοίχους, ἄναψαν φωτιὰ στὸ τζάκι καὶ μιὰ γερόντισσα βάγια θρονιάστηκε ἐκεῖ κοντά, πρόθυμη νὰ τρέξη εὐτὺς μόλις ὁ ἄρρωστος ἔδειχνε μὲ νόημα πὼς θέλει κάτι. Ἦταν ὁλοφάνερο πὼς πήγαινε καλύτερα.. Ἡ σπίθα τῆς ζωῆς ἄναψε πάλι στὰ μάτια του ποὺ κοίταζαν ὁλοῦθε καὶ δὲν μποροῦσαν ἀκόμα νὰ κατατοπιστοῦν. Πῶς καὶ γιατὶ βρισκόταν ἐκεῖ; Ἤθελε νὰ ρωτήση, μὰ κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του, ὅσοι ἦσαν πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ἔβαζαν τὸ δάχτυλο στὰ χείλη γιὰ νὰ τοῦ δείξουν πὼς δὲν πρέπει νὰ μιλῆ.

Ὡς τόσο ἡ ζέστα θέρμαινε τὰ γέροντικά του κόκκαλα. Ἡ σιωπὴ γύρω καὶ ἡ πρόσχαρη γαλήνη τὸν παραστέκανε στοργικά... Ξεκαθάριζαν οἱ σκέψεις σιγά - σιγά, μέσα ἀπὸ τὴν πηχτὴ πάχνη ποὺ τὶς σύγχυζαν καὶ τὶς ἔπνιγαν, κι' ἔπαιρναν μορφὴ πάλι σταθερὴ καὶ θεμέλιωναν τὸ γκρεμισμένο λογικό του.

Τὴν ἴδα μέρα ὁ Πρωτοσπαθάρης κάλεσε τὸ Γρηγόρη.

— Ἔλα δῶ Κομιτᾶ, τοῦ εἶπε... Ἀπόψε θὰ παρουσιαστῆς στὸ Δομέστικο. Θέλει νὰ μάθη ἀπὸ τὸ στόμα σου τί ἔτρξε τότε στὸ μοναστῆρι καὶ πρέπει σὰν ἄντρας θαρρετὰ νὰ σταθῆς μπροστὰ στοὺς ἀρχόντους καὶ νὰ ἱστορήσης τὸ κάθε τί καὶ ν' ἀπαντήσης πρόθυμα σ' ὅ,τι σ' ἐρωτήσουν. Μὲ τὸν τρόπο ποὺ στέκει, ποὺ κοιτάζει καὶ ποὺ μιλεῖ ὁ ἄνθρωπος φαίνεται πολλὲς φορὲς ἡ μπόρεσή του καὶ ἡ καρδιά του... Δὲ σοῦ κρύβω πὼς ἀπὸ τὴν ἐντύπωση ποὺ θὰ κάμης ἀπόψε κρίνεται ἡ τύχη σου. Αὐτὰ μονάχα σοῦ λέω. Θάρθης νωρὶς καὶ θὰ περιμένης ἐκεῖ δίπλα στὸ Τρίκλινο ὡς ποὺ νὰ σὲ καλέσω... Πήγαινε τώρα κι' ὁ Θεὸς μαζί σου.

Τὰ δεῖπνα ποὺ ἔκαναν οἱ Βυζαντινοὶ ἄρχοντες ἦσαν ξακουστὰ γιὰ τὴν πολυτέλειά τους. Συνήθεια ἴσως ποὺ ἀποκρατοῦσε ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ρώμης, ὅταν οἱ πραίτορες ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὴ διοίκηση καμμιᾶς Ἀνατολικῆς ἐπαρχίας καὶ οἱ στρατηγοί, ποὺ εἶχαν ὑποτάξει λαοὺς ἐπαναστατημένους, καμάρωναν νὰ δείχνουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο στοὺς φίλους καὶ γνωστοὺς τὰ πλούτη ποὺ κέρδισαν μὲ τὸ σπαθὶ ἢ μὲ τὴ καπατσοσύνη τους. Σερβίτσια βαρειὰ ἀπὸ χρυσάφι κι' ἀσῆμι, ἁρπαγμένα ἀπὸ θησαυροὺς βασιλέων, ἀραδιάζονταν πάνω στὰ μεγάλα τραπέζια καὶ οἱ μαγέροι ποὺ εἶχαν ὄνομα σ' ὅλον τὸν κόσμο τσακίζονταν νὰ σκαρώσουν φαγιά, ποὺ νὰ κοστίσουν τόσο ὅσο θὰ χρειάζονταν γιὰ νὰ τραφοῦν κάμποσες χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν ἄνεργο καὶ πεινασμένο ὄχλο τῆς Ρώμης. Ἅμα ὁ Χριστιαναισμὸς ὅμως ἔγινε ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους καὶ διαδόθηκε ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ στὴ Δύση ἀπὸ τοὺς δούλους καὶ τοὺς κατρεγμένους ὡς τοὺς περήφανους ἀρχόντους, τοὺς παλατιανοὺς καὶ τοὺς αὐτοκράτορες, ἄλλαξαν τὰ μυαλὰ τοῦ κόσμου. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἄρχισε νὰ ὁρίζη τὶς πράξεις τους καὶ νὰ δίνη ἄλλη μορφὴ στὴ ζωὴ τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας...Ὁ φτωχὸς καὶ ὁ σκλάβος ἦταν ἀδερφὸς πιὰ καὶ πλάσμα τοῦ Θεοῦ ἰσότιμο μὲ κάθε ἄλλο...

Δὲν ἔφερε ὅμως ὁ Χριστιανισμὸς καὶ τέτοια ἀλλαγὴ ὅπως θὰ περίμενε κανείς. Πολλὲς συνήθειες, ποὺ ἦταν βαθειὰ ριζωμένες, βρήκανε τὸν τρόπο νὰ προσαρμοστοῦν μὲ τὴ νέα κατάσταση καὶ νὰ ζήσουνε κι' ὅσο κι' ἂν πάλαιψε ἡ Ἐκκλησία νὰ τὶς ξεριζώση μὲ ἀφορεσμοὺς καὶ κατάρες, στάθηκε τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο. Τὸ μόνο ποὺ κατάφερε ἦταν, ἄλλες ἀπὸ τὶς συνήθειες τοῦτες νὰ τὶς παραδεχτῆ δίνοντάς τους Χριστιανικὰ ὀνόματα κι' αἰτιολογίες, κι' ἄλλες νὰ κλείση τὰ μάτια καὶ νὰ κάνη πὼς δὲν τὶς βλέπει. Ἔτσι ὁ Χριστιανισμὸς σὲ πολλὰ σημεῖα ἦταν νὰ ποῦμε σὰν ἕνα διάφανο βερνίκι, ποὺ πέρασε πάνω ἀπὸ τὶς πλαστικὲς μορφὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου, σὲ τρόπο ποὺ ἕνα καλὸ παρατηρητικὸ μάτι θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνη ἀπὸ κάτω, ὄχι βέβαια πιὰ τὰ λαμπρὰ χρώματα καὶ τὶς ἀδιάφορες μορφὲς τῶν ἀρχαίων θεῶν, μὰ δίχως ἄλλο τὸ σχῆμά τους, σὰ σκιὰ ἀνάλαφρη νὰ ξεχωρίζη... Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικά. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐπότισε σιγὰ σιγὰ τὶς συνειδήσεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, σὰ μιὰ ἀλήθεια ποὺ παρουσιάζεται ξαφνικὰ καὶ δίνει τὴ λύση ποὺ τὸ ἀνήσυχο πνεῦμα καὶ ἡ βασανισμένη καρδιὰ ζητοῦσε... Δὲν ἦρθε σὰν κατακτητὴς ποὺ θρονιάζεται μὲ τὴ βία κι' ἀφανίζει κάθε πρᾶμα ποὺ ἐναντιώνεται στὴ θέλησή του...

Τὸν παράστεκε μιὰ γερόντισσα βάγια.

Παραμυθένια ἦταν ἡ πολυτέλεια ποὺ βασίλευε στὸ Βυζαντινὸ παλάτι. Τὰ φαγητὰ σερβίρονταν πάνω σὲ τεράστιο ἀσημένιο τραπέζι ποὺ κατασκεύασαν οἱ περίφημοι χρυσοχόοι τῆς βασιλεύουσας κατὰ διαταγὴ τοῦ «φιλοκάλου» Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου. Κι' ἐπάνω στὸν ἀσημένιο κάμπο διάφορα ψηφιὰ χρωματιστὰ παράσταιναν σκηνὲς ἀπὸ τὴ Γραφὴ ἴσως ἢ συμπλέγματα ἀπὸ λουλούδια ἢ παγώνια μὲ ἀνοιγμένη τὴ μυριοπλούμιστη ριπιδωτὴ οὐρά τους. Τὰ πιάτα

τὸ ἴδιο ἦσαν χρυσᾶ κι' ἀσημένια· μὰ καὶ οἱ κρατῆρες καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἐπιτραπέζια σκεύη. Πανέρια μαργαριτοστόλιστα κατέβαιναν μὲ μηχανήματα ἀπὸ τὸ ταβάνι γεμᾶτα ὀπωρικὰ καὶ γλυκίσματα, σὰν κανίσκι ποὺ ἔστελνε ὁ οὐρανὸς στοὺς διαλεχτούς του. Γιὰ νὰ παγώσουν τὸν Χιώτικο ἀνθοσμία κουβαλοῦσαν χιόνι ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο τῆς Βιθυνίας. Ὁ Θεοδόσιος εἶχε ὁλόκληρο τάγμα ἀπὸ μαγέρους καὶ ὁ Ἰσαάκιος Ἄγγελος ὥρισε γιὰ τὸ καθημερινὸ ἔξοδο τοῦ δείπνου του τὰ κομέρκια ἀπὸ τὸ λιμάνι.

Οἱ ἄρχοντοι παίρνανε βέβαια μέτρο ἀπὸ τὸ παλάτι κι' ἔτσι πρέπει νὰ φανταστοῦμε πῶς τὰ ἴδια κάνανε κι' αὐτοὶ στὸ ἀρχοντικό τους κι' ὁ καθένας, ἀνάλογα μὲ τὰ μέσα του, θὰ προσπαθοῦσε, ὅσο μποροῦσε περισσότερο, νὰ μοιάση τὸν ἀφέντη καὶ Κύριό του.

Ὁ κὺρ Γρηγορᾶς, ὁ Πρωτοσπαθάριος, ποὺ εἶχε δῆ μὲ τὰ μάτια του τὰ δεῖπνα τοῦ χρυσοτρικλίνου κι' εἶχε καθίσει μάλιστα στὸ αὐτοκρατορικὸ τραπέζι, ἦταν σὲ θέση βέβαια περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, μιὰ κι' εἶχε ἔξω ἀπὸ τὴ γνώση καὶ τὴ μπόρεση, νὰ κάμη ἐντύπωση στ' ἀρχοντολόϊ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ στὸν ἴδιο ἀκόμα τὸ Δομέστικο, ὄχι μονάχα γιὰ τὸν πλοῦτο μὰ καὶ γιὰ τὴν ἀρχοντιά του..

Ἐξ ἄλλου εἶχε καὶ τὸ σκοπό του. «Μιὰ καὶ βρέθηκε μιὰ τέτοια εὐκαιρία νὰ βρίσκεται στὴν πολιτεία μας», σκέφθηκε, «ἕνας ἀπὸ τοὺς δυνατώτερους ἀνθρώπους τῆς αὐτοκρατορίας, γιατί νὰ μὴν προσπαθήσω μὲ κάθε τρόπο νὰ καινουργιώσω τὶς σχέσεις μου μαζί του καὶ νὰ κερδίσω τὴ φιλία καὶ τὴν ὑποστήριξί του; Ὁ γυιός μου καὶ ὁ ἀνηψιός μου ἀκόμα, ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ μποῦν στὴ δούλεψη τοῦ αὐτοκράτορα γιὰ ν' ἀκολουθήσουν, ὅπως κάθε ἀρχοντόπουλο, τὴ σειρὰ ποὺ τοὺς πρέπει. Δίπλα στοὺς Φωκάδες θἄχουν ἀνοιχτὸ δρόμο μπροστά τους γιὰ ν' ἀνεβοῦν γρήγορα τὰ σκαλιὰ τῆς ἱεραρχίας καὶ νὰ ἀποχτήσουν δύναμη κι' αὐτοὶ κι' ἀξιώματα. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βολεύεται σὲ κάθε περίσταση. Γιὰ νὰ προκόψης χρειάζεται ὄχι μονάχα ἐξυπνάδα μὰ καὶ τέχνη. Νὰ ὀσμίζεσαι ἀπὸ μακριὰ τὴν περίσταση, σὰν τὸ καλὸ λαγωνικό... νὰ τὴ φερμάρης μὲ ὑπομονή, ἂν βρίσκεται κρυμμένη, καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ χρειάζεται χύσου κι' ἅρπαξέ τη ἀπὸ τὰ μαλλιά... Λίγο νὰ χρονοτριβήσης, πάει τὴν ἔχασες, καὶ μπορεῖ ποτὲ πιὰ νὰ μὴν παρουσιαστῆ μπροστά σου... ἢ νὰ περιμένης χρόνια καὶ χρόνια... Τὶς πιότερες φορὲς ἀπὸ τούτη τὴ στιγμὴ κρίνεται ἡ τύχη σου»...

Ἔτσι σκέφτηκε ὁ κὺρ Γρηγορᾶς κι' ἐνῷ στὴν ἀρχὴ προσκάλεσε μόνο τέσσερες πέντε, τὴν ἄλλη μέρα ἄνοιξε τὸ κάλεσμα κι' ἀπὸ ἁπλὸ δεῖπνο ἑτοίμασε ὁλόκληρο συμπόσιο γιὰ νὰ παρουσιάση μὲ τὴν εὐκαιρία τούτη ἐπίσημα, νὰ ποῦμε, τὸ γυιό του καὶ τὸν ἀνηψιό του στὸ Δομέστικο καὶ τ' ἀρχοντολόϊ τῆς Θεσσαλονίκης.

Γύρω ἀπὸ πλατὺ τραπέζι, σκεπασμένο μὲ χρυσοκέντητο ὑφάδι, καθισμένοι σὲ μεγάλες καρέκλες ἀπὸ βαρὺ ξύλο καρυδιᾶς, ὅπου ἦσαν σκαλισμένα λουλούδια κι' ἑξαπτέρυγα μὲ ἀνοιγμένα φτερά, οἱ ἄρχοντοι γεύονταν ἀργὰ τὰ διαλεχτὰ φαγητά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν κάποιος ἄνθρωπος ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄρχων τῆς Συναγωγῆς. Καὶ ἀφοῦ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ τὸν παρακαλοῦσε νὰ εἰσέλθη εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι αὐτὸς εἶχε μιὰ μονάκριβη θυγατέρα καὶ ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνη. Ἐνῷ δὲ ἐκεῖνος (ὁ Ἰησοῦς) ἐπήγαινε, ὁ πολὺς κόσμος τὸν ἐστενοχωροῦσε πολύ. Καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔπασχε ἀπὸ αἱμορραγίαν πρὸ δωδεκαετίας, καὶ ἡ ὁποία ἐπέρασε τὴν ζωήν της εἰς τοὺς ἰατροὺς καὶ κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν θεραπεύση, πλησιάσασα τὸν Ἰησοῦν ἔπιασε τὴν ἄκρην τοῦ φορέματός του, καὶ ἀμέσως τῆς ἐσταμάτησεν ἡ αἱμορραγία. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Ποιὸς μὲ ἤγγισε; Καὶ ἐνῷ ὅλοι ἠρνοῦντο τοῦτο, τοῦ εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταί του: Διδάσκαλε, ὁ κόσμος ποὺ εἶναι ἐδῶ σὲ στενοχωρεῖ καὶ σὲ σπρώχνει καὶ λέγεις ποιὸς σὲ ἤγγισε; Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἐπέμενε καὶ εἶπε πάλιν: Κάποιος μὲ ἤγγισε,διότι ἐγὼ ἐκατάλαβα ὅτι κάποια δύναμις ἐβγῆκε ἀπὸ ἐμέ. Ἀφοῦ τότε ἡ γυναῖκα εἶδε ὅτι δὲν τοῦ διέφυγε, ἦλθε πλησίον του τρέμουσα καὶ ἀφοῦ ἔπεσε μπροστά του τοῦ εἶπε διὰ ποῖον λόγον τὸν ἤγγισε καὶ ὡμολόγησεν ὅτι ἀμέσως μόλις ἔκαμε τοῦτο ἐθεραπεύθη. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπήντησε: Ἔχε θάρρος γυναῖκά μου, ἡ πίστις σου σὲ ἔκαμε καλά. Πήγαινε τώρα καὶ ζῆσε ἥσυχα. Ἐνῷ δὲ ὁ Ἰησοῦς ὡμιλοῦσε πρὸς τὴν γυναῖκα, ἦλθε κάποιος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἄρχοντος τῆς συναγωγῆς καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἀπέθανεν ἡ κόρη του καὶ ἑπομένως εἶναι περιττὸν νὰ βάλη σὲ κόπον τὸν διδάσκαλον. Ἀκούσας δὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὸν Ἰάειρον: Μὴ φοβεῖσαι, ἔχε μονάχα πίστιν καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῆ. Ἀφοῦ δὲ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, δὲν ἄφησε νὰ εἰσέλθη ἄλλος κανεὶς ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μαθητάς του Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ. Ἔκλαιον δὲ ὅλοι καὶ ἐθρηνοῦσαν διὰ τὸν θάνατόν της. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε: Μὴ κλαίετε δὲν ἀπέθανεν αὐτὴ ἀλλὰ κοιμᾶται. Μερικοὶ δὲ ἄρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν γνωρίζοντες ὅτι ἡ κόρη ἀπέθανε. Αὐτὸς τότε ἀφοῦ εἶπεν εἰς ὅλους νὰ βγοῦν ἔξω, ἔπιασε τὸ χέρι τῆς νεκρᾶς καὶ τῆς ἐφώναξε: Κορίτσι, σήκω ἐπάνω. Καὶ ἐπανῆλθε ἡ ψυχή της καὶ ἀμέσως ἐσηκώθηκε καὶ ὁ Ἰησοῦς διέταξε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγη. Οἱ γονεῖς τότε τοῦ κοριτσιοῦ ἔμειναν ἔκπληκτοι ἀπὸ τὸ θαῦμα, ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς συνέστησε νὰ μὴ ποῦν εἰς κανένα τίποτε.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ρύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὄπισθεν ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἁψάμενός μου; ἀρνουμένων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἁψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἥψατό μού τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι' ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεταί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ αὐριανὸ Εὐαγγέλιο μᾶς διδάσκει πόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς πίστεως. Τόσον ἡ θεραπευθεῖσα γυναῖκα ὅσον καὶ ὁ Ἰάειρος ἔχοντες ἀπόλυτον πίστιν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ, ἐπέτυχαν τὴν βοήθειάν Του. Ἡ μὲν γυναῖκα ἐθεραπεύθη, τοῦ δὲ Ἰαείρου ἡ κόρη ἐπανῆλθε εἰς τὴν ζωήν. Παραδειγματιζόμενοι δθεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύο πρέπει νὰ ἔχωμεν τυφλὴν πίστιν εἰς τὰ παραγγέλματα τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, δηλαδὴ εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεανθρώπου. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ζητεῖ τίποτε περισσότερον ἀπὸ τὴν πίστιν. Δὲν μᾶς βιάζει ὅμως εἰς τοῦτο. Εἴμεθα ἐλεύθεροι εἴτε νὰ πιστεύσωμεν εἴτε ὄχι. Φυσικὰ ἡ ἄπειρος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς ὁδηγεῖ, ἀλλὰ συγχρόνως ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νὰ δεχθῆ ἢ νὰ ἀποκρούση τὸν διαφωτισμὸν αὐτόν.

Ἄπειροι εἶναι οἱ καρποὶ τῆς πίστεως: 1) Ἀπαλλασσόμεθα ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας. 2) Ἐπιτυγχάνομεν τὴν συμφιλίωσιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. 3) Μᾶς δίδει τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου σωτηρίας μας.

Αὐτὰ τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἐπιτυγχάνει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πίστιν. Δι' αὐτὸ πάντοτε ἂς δείχνωμεν τὴν ἀληθινήν μας πίστιν μὲ τὰ καλά μας ἔργα. Ἂς γίνωμεν ἕτοιμοι νὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τὴν μεγάλην φράσιν: «Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε!».

ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΟΥ 21 ΕΩΣ ΣΗΜΕΡΑ

Η σημαία πού σήκωσε ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, εἰς τὸ Ἰάσιον τῆς Μολδοβλαχίας καὶ εἰς τὸ Μοναστῆρι τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1821, κηρύσσοντας τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση, δὲν εἶχε τὰ ἴδια σχήματα μὲ τὴ σημερινὴ κι' οὔτε τὸ ἴδιο χρῶμα μ' αὐτή.

Ἡ σημαία τοῦ Ὑψηλάντη, πού πρὶν κατεβῆ στὸν ἀγῶνα τοῦ τὴν εὐλόγησε ὁ Μητροπολίτης Βενιαμὶν ἦτανε τρίχρωμη κι' ἔφερε στὴ μέση ἕναν φοίνικα καὶ τὸ ρητόν: «Ἐκ τῆς κόνεώς μου ἀναγεννῶμαι».

Πρέπει νὰ σημειωθῆ πὼς κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ σημαία ἀγωνίστηκαν καὶ ἐφονεύθησαν ὅλοι οἱ Ἱερολοχῖτες στὸ Δραγατσάνι.

* * *

Ἡ «παντιέρα» τοῦ Ρήγα Φεραίου (ἔτσι ὠνόμασε τὴν σημαία του) εἶχε κι' αὐτὴ τρία χρώματα: τὸ ἄσπρο, τὸ κόκκινο καὶ τὸ μαῦρο, τὰ ὁποῖα συμβολίζανε τὸ μὲν πρῶτο τὸ δίκαιον τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος, τὸ δεύτερον τὸ αὐτεξούσιον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τὸ τρίτον τὸν θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Τὸ λάβαρον τοῦτο τοῦ Ρήγα Φεραίου ἔφερεν ἀκόμη στὴ μέση τὸ ρόπαλον τοῦ Ἡρακλῆ μὲ τρεῖς σταυρούς.

* * *

Ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης πρὶν κηρυχθῆ ὁ πόλεμος, τὴν 26ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1820 ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ Σουλίου ἔστησεν ὁλόλευκη σημαία μὲ τὶς λέξεις «Ἐλευθερία - Θρησκεία - Πατρίς».

* * *

Ὁ Παπαφλέσσας ἀγωνιζόταν πάντα ἔχοντας μπροστὰ στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς μάχης, ἀντὶ σημαίας, ἕναν πελώριον σταυρό.

Λέγεται ὅτι σὲ μιὰ μάχη σὰν ἔχασε τὸν σταυρὸ αὐτὸ ἔσχισε ἀπ' τὸ γαλάζιο ράσο του μιὰ πλατειὰ λωρίδα, ζήτησε κι' ἀπ' τὸν ἀγωνιστὴ Κεφάλα μιὰν ἄλλη ἀπ' τὴν ὁλόλευκη φουστανέλλα του, σταύρωσε τὶς δυὸ αὐτὲς λωρίδες κι' ἔφτιαξε ἕνα λάβαρο μὲ ἀσπρογάλαζο χρῶμα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τότε ἐχρησιμοποίει γιὰ σημαία.

* * *

Οἱ κλέφτες καὶ οἱ καπεταναῖοι ὠνόμαζαν τὶς σημαῖες αὐτὲς ἄλλοι «παντιέρες», ὅπως ὁ Ρήγας, καὶ ἄλλοι «μπαϊράκια».

Ἄλλοι καπεταναῖοι, ὅπως ὁ Πλαπούτας καὶ οἱ Μαυρομιχαλαῖοι, χρησιμοποιοῦσαν ὁλόλευκη σημαία μὲ γαλάζιο σταυρὸ στὴ μέση καὶ τὰ γράμματα: Ι-Χ-Ν-Κ (Ἰησοῦς Χριστὸς Νικᾷ).

* * *

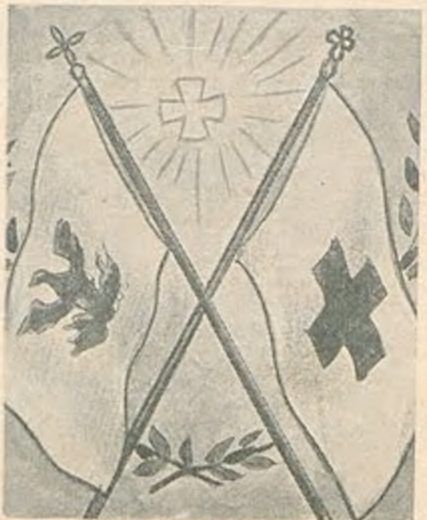
Ἡ πρώτη σημαία πού ὑψώθηκε στὴν Πελοπόννησο ἦταν ἡ τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ στὸ Μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Λαύρας.

Ἦτανε τὸ χρυσοκέντητο παραπέτασμα τῆς Ὡραίας Πύλης, ὁλομέταξο, πού στὴ μέση ἔφερνε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Αὐτὴ ἡ σημαία ὑψώθηκε στὶς 20 Μαρτίου τοῦ 1821, λίγες μέρες πρὶν ἀνάψη καὶ φουντώση στὴν ψυχή τους, ἐκεῖνο τὸ «μεγάλο, τὸ ὡραῖο, καὶ τὸ ἀληθινὸ» τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς πού τοὺς ὡδήγησε στὴν μεγαλουργία καὶ στὸ θαῦμα....

* * *

Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν σημαιῶν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 21

μετεχειρίζοντο καὶ ἄλλες.

Ἡ ἱστορία μᾶς λέει πὼς στὰ πανηγύρια καὶ στὶς γιορτὲς χρησιμοποιοῦσαν τὰ φλάμπουρα. Ὁ λαϊκὸς ποιητὴς ἔτσι τ' ἀπαθανάτισε τὸ ἔθιμο τοῦτο:

Λὲς καὶ πανηγῦρι
φλάμπουρ' ἀνεμίζουν
κάτω στὸ Μωριᾶ
κεῖ στὰ Βιλαέτια
λὲς πανηγυρίζουν
φλάμπουρ' ἀνεμίζουν
κάτω στὸ Μωριᾶ.

* * *

Ἀλλὰ καὶ στὸν κατὰ θάλασσαν ἀγῶνα τὶς ἴδιες σημαῖες μεταχειρίζονταν.

Οἱ θαλασσινοὶ καπεταναῖοι πῆραν ἀπ' τοὺς Ἀρματωλοὺς καὶ τοὺς Κλέφτες τὶς ἴδιες σημαῖες μὲ τὰ ἴδια σχήματα, τὰ ἴδια χρώματα καὶ τὰ ἴδια ὀνόματα.

Λίγο ἀργότερα ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῆς Ἐπιδαύρου ὥρισε ὡς χρώματα τῆς Ἐθνικῆς Σημαίας τὸ γαλάζιο καὶ τὸ ἄσπρο, καὶ ὕστερα ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις τῆς Κορίνθου καθώρισε ὡς σημαία τῆς θάλασσας γαλάζιο πανὶ πού νὰ χωρίζεται μὲ τέσσερες ὁριζόντιες λευκὲς λωρίδες σὲ ἐννέα παραλληλόγραμμα.

Ἡ θαλασσινὴ αὐτὴ σημαία ἔφερε ἀκόμη πάνω - πάνω γαλάζιο τετράγωνο μὲ ἄσπρο σταυρό.

Ὅλα τὰ πλοῖα, φορτηγά, ἐπιβατηγά, πολεμικὰ κλπ., μεταχειρίζονταν τὴν ἴδια αὐτὴ σημαία. Ὁ Καποδίστριας πρὸς διάκρισιν τῶν πολεμικῶν πλοίων ἀπὸ τὰ ἄλλα ὥρισε τὸ πολεμικὸν σημεῖον.

Ἐν συνεχείᾳ ἀργότερα ὁ Ὄθων καθώρισε τὸ μῆκος τῆς σημαίας καὶ τὶς ἀναλογίες, ἐπὶ πλέον δὲ στὴν ἐπάνω ἐσωτερικὴ γωνία ἐτοποθέτησε τὰ παράσημα τοῦ Κράτους, τὰ ὁποῖα κατηργήθησαν πάλι στὶς 19 Ὀκτωβρίου τοῦ 1862 διὰ διατάγματος.

* * *

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' τὸ 1863 ἐπέφερε ἐλαφρὰς μεταβολάς.

Πρόσθεσε δηλαδὴ εἰς τὴν Βασιλικὴν σημαίαν τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κράτους καὶ εἰς τὸ κέντρον τοῦ Σταυροῦ τῶν ἐμβλημάτων τὰ οἰκόσημα τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου.

Ἐπίσης ὥρισε οἱ σημαῖες τῶν πολεμικῶν πλοίων καὶ τῶν φρουρίων νὰ φέρουν χρυσοκίτρινον τὸ βασιλικὸν στέμμα.

* * *

Ἡ σημαία τῶν ταγμάτων τοῦ πεζικοῦ στρατοῦ καθωρίσθη τὸ 1864.

Αὐτὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ γαλάζιο μεταξωτὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον ἔφερε κρόσια χρυσᾶ τριγύρω καὶ εἰς τὸ μέσον τὸν Σταυρόν. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Σταυροῦ ἦταν ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἐπὶ βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ ΙΒ' ὡρίσθησαν πέντε βασιλικὲς σημαῖες: τοῦ Βασιλέως, τῆς Βασιλίσσης, τοῦ Διαδόχου, τῆς Βασιλομήτορος καὶ ἡ ἄλλη τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Σήμερα ἔχομεν τὴν Βασιλικὴν σημαίαν, τὴν Ἐθνικήν, τὴν Ἐπίσημον καὶ τὴν τοῦ Στρατοῦ.

Παῦλος Βέργας

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ Ι. ΜΕΤΑΞΑ

25 Ὀκτωβρίου 1936.—Ὁ ἀρχηγὸς μιλεῖ στὸ λαὸ τῆς Θεσσαλονίκης γιὰ τὸ ἔργο τῆς 4ης Αὐγούστου κι' ἀρχίζει ἔτσι τὴν ὁμιλία του:

«Σὰν σήμερα ἐδῶ καὶ 24 χρόνια, μίαν ἡμέραν βροχερή, ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐδιάβαινε ἐπάνω-κάτω σὰν αὐτὴ τὴν ὥρα τὸν Ἀξιόν. Εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ 20 ἡμέρας ἀπὸ τὰ παληὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος, ἔδωκε μάχες στὸ δρόμο, ἐδιάβηκε ποταμούς, σκαρφάλωσε βουνά, πέρασε μέσα ἀπὸ ἕλη καὶ ἀπὸ τέλματα χωρὶς νὰ τὸν σταματήσῃ τίποτε, ταχύτατα, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ φάγῃ ψωμὶ στὸν δρόμο, κι' ἔφθασε μπροστὰ στὸν Ἀξιό. Τὸ πέρασμα συνεχίσθηκε ὅλην τὴν νύκτα. Δυὸ μεγάλες φωτιὲς ἦταν ἀναμμένες ἡ μία στὸ ἕνα ἄκρο τῆς γεφύρας κι' ἡ ἄλλη στὸ ἄλλο. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ βροχὴ καὶ μέσα στὴν ὁμίχλη ἐκυλοῦσε ὁ Ἀξιὸς τὰ πολλὰ νερά του βουΐζοντας καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν γέφυρα ἐδιάβαινε πεζικό, ἐδιάβαινε ἱππικό, ἐδιάβαινε πυροβολικό, μέσα σὲ μιὰ ἀπόλυτη σιγή. Ποῦ καὶ ποῦ ἀκούοντανε κανένας κιλλίβας πυροβόλου νὰ τρίζῃ ἢ κανένα ποδοβολητὸ ἀλόγου ἢ καμμιὰ κλαγγὴ ὅπλου τοῦ πεζικοῦ. Ἔρχονταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πεδιάδος τῆς Θεσσαλονίκης, τῶν Γιαννιτσῶν καὶ ἐπερνοῦσαν τὴν γέφυραν, κι' ἐχάνοντανε μέσα στὸ σκοτάδι πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην. Τὴν νύκτα ἐδιάβηκε ὁ Ἀρχιστράτηγος μὲ ὀλίγους ἀξιωματικούς του, ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου Κωνσταντῖνος, κι' ἐτράβηξε πρὸς τὸ Τοψίν. Μέσα στὴ νύκτα αὐτὴ ἄνοιξε ὁ στρατὸς σὰν ἕνα πελώριο πέταλο. Τὸ δεξιό του ἦτανε στὸ Τεκελί, τὸ κέντρον στὸ Τοψίν, τὸ ἀριστερό του ἐτραβοῦσε κατὰ τὴν Μπάλτσα καὶ Δριμιγκλαβᾶ καὶ πρὸς τὴν Γιουβέσνα. Ἕνα πελώριο πέταλο σὰν μιὰ μεγάλη ἀγκάλη γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ Θεσσαλονίκη. Βροχή, σκοτάδια, οἱ στρατιῶται ἐκοιμήθηκαν ἐπάνω στὴ βρεγμένη λάσπη καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς χωρὶς νὰ φάγουν, ὅπως καὶ ὁ Ἀρχιστράτηγος. Ὁ Κωνσταντῖνος δὲν εἶχε νὰ φάγῃ ἐκείνην τὴν νύκτα. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, σὰν αὔριο πρωΐ, ἐξεκίνησεν ὁ στρατὸς ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα ποὺ σᾶς εἶπα καὶ ἐτράβηξε ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην. Σὰν αὔριο τὴν νύκτα ἡ Θεσσαλονίκη παρεδίδετο στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔμεινε πλέον στὰ χέρια της ἕως σήμερον καὶ γιὰ πάντα. Ὁ ἀντίπαλός μας ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνδρειοτέρους στρατοὺς τῆς Εὐρώπης, γενναῖος καὶ ἱπποτικός, καὶ θὰ εἶναι πάντοτε τιμὴ γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ στρατὸ τὸ ὅτι διεσταύρωσε τὸ ξίφος του πρὸς ἕνα τέτοιον ἀντίπαλο καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἐκτίμησις ποὺ ἔχει ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον μᾶς ἔκαμεν ὥστε τώρα νὰ γίνουμε φίλοι μὲ τοὺς πρώην ἀντιπάλους μας καὶ θὰ εἴμεθα φίλοι ὅσον ὑπάρχει τὸ Αἰγαῖον ποὺ εἴμεθα ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη».

Ὁ Λευκὸς Πύργος καὶ ἡ προκυμαία τῆς Θεσσαλονίκης.

Εἶναι μιὰ σύντομη, μιὰ πιστὴ ἀφήγησι τῆς ἱστορίας τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει γράψει μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι τὴν ἱστορία της...

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς δὲν ὁμιλεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του... Κι' ὅμως ἦταν ἀνάμεσα στοὺς συντελεστὰς τῆς νίκης, δίπλα στὸ μεγάλο πρωταγωνιστή, τὸν τότε Διάδοχο, τὸ Βασιλέα Κωνσταντῖνο, καὶ Ἀρχιστράτηγο.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ νίκη τῶν Γιαννιτσῶν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς προχώρησε μ' ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν κατάληψι τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ Διάδοχος μὲ τὸ Ἐπιτελεῖό του εἶχε φθάσει πιὰ στὸ Τοψὶν κι' ἀπὸ κεῖ εἶχε δώσει τὴ διαταγὴ τῆς ἐξορμήσεως. Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς θὰ ἔγραφε καὶ πάλι μιὰ ἔνδοξη σελίδα στὴν ἱστορία του...

Αἴφνης εἰς Τοψὶν φθάνουν, ὀλίγον μετὰ τὴν 3ην μ. μ. τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1912, οἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ πρόξενοι καὶ ὁ Τοῦρκος φρούραρχος τῆς πόλεως, καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν Ἕλληνα Ἀρχιστράτηγον νὰ παραδώσουν ὑπὸ ὅρους τὴν πόλιν. Ὁ ἀρχιστράτηγος Ταχσὶν πασᾶς ζητεῖ ὅπως ἐπιτραπῆ εἰς τὸν Τουρκικὸν στρατὸν νὰ ἀποχωρήσῃ ἔνοπλος εἰς Καρᾶ Μπουρνοῦ ὅπου θὰ παρέμενε μέχρι πέρατος τοῦ πολέμου.

Ὁ Ἕλλην ἀρχιστράτηγος ἀπορρίπτει ἀσυζητητὶ τοὺς ὅρους. Ζητεῖ τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως καὶ πρὸ παντὸς τὴν παράδοσιν τῶν τουρκικῶν ὅπλων...Καὶ ἀξιοῖ ἀμεσον ἀπάντησιν.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ δίδεται τὴν 3 μ. μ. τῆς ἑπομένης. Ὁ Ταχσὶν πασᾶς δέχεται τὴν ἄνευ ὅρων παράδοσιν!

Ὁ συνταγματάρχης Δούσμανης καὶ ὁ λοχαγὸς Ἰωάννης Μεταξᾶς, καὶ οἱ δύο ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Διαδόχου, μεταβαίνουν εἰς Θεσσαλονίκην ὅπου συναντῶνται μετὰ τοῦ Τούρκου ἀρχιστρατήγου, καὶ ὑπογράφουν τὸ πρωτόκολλον τῆς παραδόσεως τὴν 11 μ. μ. τῆς 26 Ὀκτωβρίου.

Ἰδοὺ ἐπὶ λέξει τὸ ἱστορικὸν ἔγγραφον:

«Ἄρθρον 1ον. Τὰ ὅπλα τῶν Τούρκων στρατιωτῶν τοποθετούμενα εἰς ἀποθήκας θὰ φυλαχθῶσιν ὑπ' εὐθύνην τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ἄρθρον 2ον. Οἱ Τοῦρκοι στρατιῶται θὰ κατανεμηθῶσιν εἰς Καραμπουρνοῦ καὶ εἰς τοὺς στρατῶνας πυροβολικοῦ ἐν Τοψίν, θὰ διατρέφωνται δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν Θεσσαλονίκης.

Ἄρθρον 3ον. Ἡ Θεσσαλονίκη παραδίδεται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης.

Ἄρθρον 4ον. Οἱ ἀξιωματικοὶ θὰ διατηρήσωσι τὰ ξίφη των καὶ θὰ παραμείνωσιν ἐλεύθεροι ἐν Θεσσαλονίκῃ. Οὗτοι θὰ δώσωσι τὸν λόγον των ὅτι δὲν θὰ λάβωσι μέρος κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν συμμάχων του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος πολέμου.

Ἄρθρον 5ον. Ὅλοι οἱ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι θὰ εἶναι ἐλεύθεροι.

Ἄρθρον 6ον. Οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ φέρωσι τὰ ὅπλα των.

Ἄρθρον 7ον. Τὸ Καραμπουρνοῦ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς διαμονὴ τῶν ἀόπλων Τούρκων στρατιωτῶν. Τὰ πυροβόλα καὶ πολεμικὰ μηχανήματα θὰ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ἄρθρον 8ον. Τὰ ὑπὸ τοῦ 1ου ἄρθρου διαλαμβανόμενα θὰ ἐκτελεσθῶσιν ἐντὸς δύο ἡμερῶν, ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ αὔριον Σάββατον 27 Ὀκτωβρίου 1912. Ἡ διορία αὕτη δύναται νὰ παραταθῇ τῇ συγκαταθέσει τοῦ Ἕλληνος ἀρχιστρατήγου...

Ἄρθρον 9ον. Ἡ κατάστασις αὕτη θὰ τηρηθῇ μέχρις ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης.

Ἄρθρον 10ον. Οἱ χωροφύλακες καὶ ἡ Τουρκικὴ ἀ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 127)

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΧΙ Η ΜΙΑ....

«Ἐὰν ἔχετε εἰς τὸν Σχηματισμόν σας 500 νέους προτιμῶ νὰ ἴδω ἔστω μέτρια ἀποτελέσματα καὶ ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν 500 παρὰ ἄριστα γιὰ τοὺς 50 μόνον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο Κορίτσι,

Ποιὰ ἐποχὴ καὶ ποιὰ γενεὰ εἶδε κι' ἄκουσε ἕναν τόσο βαθύ, ἕνα τόσο θετικό, ἕνα τόσο στοργικὸ παιδαγωγό; Ξεφυλλίζω τὴν ἱστορία τὴ μακρινὴ καὶ τὴ τωρινὴ γιὰ νὰ βρῶ ἕναν ἀνάλογο ἄνδρα, μιὰ ἀνάλογη ἐποχή, ἕνα ἀνάλογο ρητὸ γιὰ νὰ παραβάλω καὶ ὅμως πουθενὰ δὲν φαίνεται, πουθενὰ δὲν ἀκούεται. Εἴχαμε, εἶναι ἀλήθεια, ἔνδοξες ἐποχὲς στὴν ἐθνική μας ζωή, εἴχαμε ἄνδρες γενναίους καὶ ξακουστούς μὰ τὰ λόγια αὐτὰ τὰ γεμᾶτα ἀπέραντη ἔννοια καὶ γνῶσι δὲν ἀκούστηκαν ὡς τὰ σήμερα. Ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ὁ Ἀρχηγὸς δὲν μιμεῖται, δὲν ἀντιγράφει κανένα καὶ δὲν ἀντλεῖ ἀπὸ κανέναν. Σκύβει σιωπηλὸς καὶ βαθυστόχαστος στὴν πηγὴ τῆς δικῆς του ψυχῆς, ἀφουγκράζεται προφητικὰ τοὺς ἤχους τῆς δικῆς του γνώσης, παίρνει ἀπὸ κεῖ τὴν ὁρμὴ καὶ τὸ θάρρος καὶ σοῦ μιλᾶ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια. «Ὄχι οἱ 50, ἀλλὰ οἱ 500, ὄχι οἱ 10, ἀλλὰ οἱ ἑκατόν, ὄχι ἡ μιὰ ἀλλὰ ὅλες σας». Πόσο βαθειὰ εἶναι ἡ ἀγάπη του καὶ πόσο πρέπει νὰ μᾶς συγκινῇ ἡ στοργή του! Δὲν φροντίζει αὐτὸς γιὰ τοὺς λίγους καὶ γιὰ τὶς λίγες, ποὺ στέκουν ψηλὰ ἢ ποὺ φερμένοι ἀπὸ φυσικὲς ἢ ἄλλες αἰτίες θ' ἀνεβοῦν τὰ σκαλοπάτια πιὸ πάνω. Ἐκεῖνον τὸν ἐνδιφέρουμε ὅλοι μας! Γιατὶ καὶ μιὰ ἀληθινὰ στοργικὴ μάνα ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλα της τὰ παιδιὰ μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη. Χαρίζει τὴν ἴδια στοργὴ σ' ἐκεῖνα ποὺ ἀνέβηκαν ψηλὰ καὶ σ' αὐτὰ ποὺ στάθηκαν στὴ μέση. Στὰ ἔξυπνα καὶ στὰ λιγώτερο ἔξυπνα, στὰ δυνατὰ καὶ στ' ἀδύνατα, **στὰ ὡραῖα καὶ στὰ ἄσχημα.**

Νέο Κορίτσι,

Καλὰ νὰ στοχαστῇς τὰ λόγια αὐτὰ τὰ λίγα, μὰ τόσο σοφά. Συγκεντρώσου γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπόλυτα στὸν ἑαυτό σου καὶ σκέψου. Μέσα στοὺς λαοὺς ὡς τὰ τώρα προσέχτηκαν καὶ λιβανίστηκαν οἱ μερικοὶ γι' αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν λόγον. Τὰ πνεύματα στὰ γράμματα, στὶς καλὲς τέχνες, στὶς ἐπιστῆμες, οἱ πλούσιοι, οἱ πρωταθλητές! Μὰ θὰ μποροῦσαν αὐτοὶ νὰ ὑπάρξουν ἂν δὲν τοὺς πλαισίωνε ὁ λαός τους, ἂν τὸ σύνολο δὲν γινόταν ἡ πυραμίδα τῆς ὁποίας κορφὴ νὰ στηθοῦν οἱ ἐξαιρετικοὶ αὐτοὶ ἐκλεκτοί; Μπορεῖ ὅμως νὰ ὑπάρξῃ κορυφὴ χωρὶς βάσι; Τί νὰ τὴν κάνουμε λοιπὸν τὴν κορυφὴ σὰν δὲν ἔχουμε ποῦ νὰ τὴ στήσουμε; Μήπως δὲν ζήσαμε μιὰ τέτοια μαύρη περίοδο στὴν ἐθνική μας ζωή; Ὅταν πάρθηκε ἡ Ἑφτάλοφη, τῆς βυζαντινῆς κορώνας τὸ διαμάντι, πολλὰ πνεύματα σκορπίστηκαν σὰν τὰ πουλιὰ στὰ ξένα. Ἦτανε κι' αὐτὰ ἡ κορυφὴ χωρὶς βάσι. Ὁ λαός, ἡ πλειονότης, κόπηκε καὶ λίγο ἔλειψε τότε νὰ καταστραφοῦν κορφὴ καὶ βάσι, μειονότης καὶ σύνολο.

Ὅταν σ' ἕναν λαὸ μόνο μερικοὶ περνοῦν τὴν πλατειὰ τῆς ζωῆς λεωφόρο, ἐνῷ τὸ σύνολο σπρώχνεται ἀσφυχτικὰ στὰ στενὰ πεζοδρόμια, τότε ἐκεῖνος ὁ λαὸς ἀργὰ ἢ γλήγορα θὰ ξεφτύσῃ σὲ φάδι καὶ στημόνι.

Μόνο μ' ἕναν Πλάτωνα, μ' ἕναν Γκαῖτε, μ' ἕναν Ντα Βίντσι ἢ ἕναν Γκύζη δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν τὰ λαϊκὰ σύνολα. Τὰ πνεύματα ξεφεύγουν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς χώρας των καὶ γίνονται διεθνῆ, παγκόσμια. Ὅμως ἐμεῖς σήμερα δὲν θέλουμε νὰ λέμε «Αὐτὸς εἶναι Ἕλλην» καὶ νὰ φουσκώνουμε ὅλοι μὲ τὶς πράξεις ἢ τὶς ἰδιότητες τοῦ ἑνός. Θέλουμε νὰ λέμε: «Εἴμαστε Ἕλληνες, εἴμαστε ὁ ἑλληνικὸς λαός!» Ἔτσι δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ σβύσουμε, ὅταν σβύσῃ ὁ Ἕνας ἢ μερικοί, γιατὶ θὰ εἴμαστε ἕνα μυριόδιπλο σύνολο, γερὰ σμιλεμένο καὶ σφυρηλατημένο ἀπὸ τὴ σμίλη κι' ἀπὸ τὸ σφυρὶ Ἐκείνου, ποὺ μᾶς ἀγάπησε ὅλους ἐξ ἴσου, ἔξυπνους καὶ λιγώτερο ἔξυπνους, ὡραίους καὶ λιγώτερο ὡραίους, δυνατοὺς καὶ λιγώτερο δυνατούς. Μιὰ ἰδεώδης κοινωνία, ποὺ οὔτε αὐτὸς ὁ Πλάτων δὲν τὴν φαντάστηκε.

Σ. Καρ.

....ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ

τῶν ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ μας

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ΠΑΤΑΤΕΣ ΜΕ ΚΟΚΚΙΝΟ ΠΙΠΕΡΙ

Οἱ Οὐγγαρέζοι φημίζονται γιὰ τὰ καλὰ καὶ νόστιμα φαγιά των. Ἀφοῦ μπάσαμε στὸ προηγούμενο τεῦχο μας τὴν πατάτα στὴν κουζίνα ὡς βασίλισσα, δὲν θὰ διστάσουμε νὰ ἱστορήσουμε πῶς τὴν μεταχειρίζονται καὶ σ' ἄλλες χῶρες. Ἴσως αὐτὸ δώση ἀφορμὴ σὲ κάποιο ἔξυπνο γυναικεῖο μυαλὸ καὶ σὲ κάποια προκομμένα χεράκια νὰ παρουσιάσουν τὸν χειμῶνα τοῦτον κάτι νέο μὲ βάσι τὴν πατάτα στὸ οἰκογενειακὸ τραπέζι. Τώρα μάλιστα ποὺ ἔχουν καθιερωθῆ οἱ χωρὶς κρέας μέρες εἶναι ἀνάγκη τὸ μυαλό μας νὰ εἶναι ἀληθινὰ θηλυκό.

Τρόπος σερβιρίσματος.

Στυλώσετε λοιπὸν τ' αὐτιά σας, ἀγαπημένες μου.

Μιὰ ὀκᾶ παστρεμένες πατάτες βράσετέ τις σὲ νερὸ μὲ ἀλάτι. Μὴν τὶς βράσετε καλά. Ἐν τῷ μεταξὺ κόψετε ἕνα μεγάλο κρεμμύδι σὲ φέτες καὶ 75 δράμια λαρδὶ καπνιστὸ ἢ καπνιστὸ χοιρινὸ πλευρὸ — τ' ἀγοράζετε ἀπὸ κάθε κατάστημα μὲ λουκάνικα — σὲ μικρὰ κομματάκια. Βάλετε τὸ χοιρινὸ σὲ μιὰ σιδερένια κατσαρόλα κι' ἀφήσετέ το νὰ τσιγαρισθῆ. Τότε ρίξετε μέσα καὶ τὸ κρεμμύδι καὶ μισὸ κουταλάκι τοῦ τσαγιοῦ κόκκινο πιπέρι ἢ «πάπρικα», ὅπως τὸ λένε οἱ Οὐγγαρέζοι. Πιὸ ὕστερα χύσετε λίγο ζωμὸ ἂν ἔχετε ἢ καὶ νερό, ἐλάχιστο ξεῖδι καὶ μιὰ ὥριμη τομάτα ξεφλουδισμένη καὶ ψιλοκομμένη.

Στὸ τέλος βάλετε μέσα στὴν κατσαρόλα τὶς μισοβρασμένες πατάτες καὶ ἀφήσετέ τις 15 λεπτὰ νὰ βράσουν.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ παρουσιάσετε στὸ τραπέζι ἕνα φτηνὸ καὶ χορταστικὸ φαγητὸ νόστιμο καὶ θρεπτικό. Μπορεῖτε νὰ τὸ σερβίρετε μὲ περισσεύματα ψητοῦ ἢ καὶ μόνο μὲ μιὰ σαλάτα ἀπὸ μαροῦλι, ἀπὸ ἄσπρο λάχανο ἢ ἀπὸ τομάτα ἢ ἀπὸ ἀγγοῦρι.

Νὰ εἶσθε βέβαιη πὼς κι' ὁ σύζυγος καὶ τὰ παιδάκια σας θὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ τραπέζι εὐχαριστημένοι καὶ θὰ σᾶς θαυμάσουν γιὰ τὸ νέο καὶ πραγματικὰ νόστιμο φαγητό, ἔστω κι' ἂν τὸ μιμηθήκατε ἀπὸ τοὺς Οὐγγαρέζους. Μ' αὐτὸ φυσικὰ δὲν βλάπτεται ὁ ἐθνισμός μας, ὠφελεῖται μοναχὰ ἡ λαϊκή μας οἰκονομία καὶ στερεώνεται ἡ λαϊκή μας ὑγεία.

ΕΝΑ ΦΡΕΣΚΟ ΑΥΓΟ!

Ἕνα φρέσκο αὐγὸ γιὰ τὸ παιδί μας εἶναι πραγματικὰ ἕνα δῶρο τοῦ Θεοῦ. Μὰ γιὰ νὰ γίνουμε ἄξιες γι' αὐτὸ τὸ δῶρο πρέπει νὰ κουνήσουμε λιγάκι τὰ χέρια μας. Μποροῦμε ἀκόμα καὶ μέσα στὶς πόλεις, ἂν ἔχουμε ἕνα μικρὸ κηπάκι πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι μας νὰ δημιουργήσουμε ἕνα μικρὸ κοττέτσι. Κι' ἔτσι ἕνα φρέσκο αὐγὸ γιὰ τὸ παιδί μας.

Οἱ καϋμένες οἱ κόττες εἶναι τόσο εὔκολα καὶ ὀλιγαρκῆ ζῷα. Λίγη τροφή, λίγη καθαριότητα κι' αὐτὲς κάνουν τὸ καθῆκον τους. Ἔτσι θὰ σηκώνεσαι τὸ πρωΐ, καλὴ νοικοκυροῦλα, κι' ἀκούοντας τὴν ὄρνιθά σου νὰ σοῦ ἀναγγέλλη τὸ αὐγό της θὰ χαίρεσαι γιατὶ κάτι ἔκανες γιὰ τὴν ὑγεία τῆς οἰκογενείας σου. Μὴ φοβᾶσαι τοὺς κόπους! Ἡ χαρά σου θὰ σὲ ἀνταμείψη.

ΦΡΟΥΤΑ! ΦΡΟΥΤΑ!

Καὶ ποιὸ νὰ πιάσουμε, καὶ ποιὸ νὰ φήσουμε; Ἡ ὡραία μας χώρα μᾶς δίνει τόσο πολλὰ καὶ τόσο ὡραῖα. Ἡ ἀγορὰ φρούτων ἀποτελεῖ χάρμα τῶν ματιῶν.

Μῆλα, ξυνά, γλυκά, γλυκόξυνα, δροσιστικὰ καὶ ὠφέλιμα στὸ στομάχι. Κομπόστα, ἐξαίσια γιὰ τὸ παιδί.

Ἕνα πορτοκάλι πρὶν ἀπὸ τὸν καφὲ τὸ πρωΐ ἐνεργεῖ σὰν τὸ καλὸ φάρμακο γιὰ τὴν χώνεψι.

Τὰ σταφύλια, ἀχλάδια, κυδώνια, τὰ τελευταῖα βρασμένα μὲ ζάχαρι εἶναι διουρητικά. Τὰ κυδώνια ὠμὰ δὲν ὠφελοῦν. Ἂς μὴν τὰ δίνουμε ποτὲ στὸ παιδί.

Τὰ ρόδια εἶναι στυπτικά, ὅμως ἐξαιρετικὰ ὠφέλιμα γιὰ τὸν φάρυγγα καὶ τὴ σταφυλῖτιδα. Τὸ ζουμί τους ἐξαίσιο καὶ γιὰ τὸ βρέφος ἀκόμα.

Τὰ δαμάσκηνα εἶναι εὔπεπτα καὶ γευστικά! Γιὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ δὲν θέλουν νὰ πάρουν καθαρτικὸ μοναδικὰ ὡς κομπόστα. Στοὺς μεγάλους προλαμβάνει ἡ κανονική των χρῆσις τὸν ἀρθριτισμό. Τὰ καρύδια καὶ τὰ σῦκα εἶναι θρεπτικά, ἀλλὰ λίγο βαρειά, γιὰ ἀδύνατα στομάχια.

Τὰ ροδάκινα, ὅταν εἶναι ὥριμα, πρέπει νὰ τρώγωνται μὲ τὸ φλοῦδι, ἀφοῦ πλυθοῦν καλά, γιατὶ κάτω ἀπὸ τὸ φλοῦδι ἀκριβῶς εἶναι ἀποθηκευμένες οἱ βιταμῖνες. Ἂν δὲν εἶναι τόσο ὥριμα, ὅπως πρέπει, εἶναι ἀνάγκη νὰ φαγωθοῦν βρασμένα. Τότε εἶναι καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ πολὺ ὠφέλιμα.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ!

Κάποια μοῦ ἔλεγε ὅτι φοβᾶται νὰ πλησιάση κουζίνα γιατὶ χαλοῦν ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τὰ μαλλιά της! Τί πρέπει λοιπὸν νὰ γίνη; Καὶ ὅμως πρέπει νὰ πᾶμε στὴν κουζίνα νὰ μαγειρέψουμε, γιατὶ τὰ στόματα τῶν παιδιῶν μας περιμένουν ἀνοιχτὰ σὰν τῶν νεαρῶν σπουργιτιῶν.

Μποροῦμε ὅμως καὶ νὰ προφυλάξουμε τὰ μαλλιά μας. Πρῶτα εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ δέσουμε μ' ἕνα... νόστιμο μαντήλι. Ἔπειτα νὰ τ' ἀλείψουμε πρὶν ἀρχίσουμε τὸ μαγείρεμα μ' ἕνα στρῶμα μπριγιαντίνης. Προφυλάσσει. Ὅταν τελειώσουμε ἕνα δυνατό, καλὸ βούρτσισμα μὲ σκληρὴ βοῦρτσα τῶν μαλλιῶν.

Ἔτσι καὶ τὴ δουλειά μας δὲν φοβώμαστε καὶ τὰ μαλλιά μας δὲν βλάπτονται.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρὶς οἰκογένεια

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

Καθήσαμε, ἔβγαλα τὸ χάρτη καὶ τὸν ἅπλωσα μπροστά μας στὸ χορτάρι. Ἄργησα κάπως νὰ προσανατολισθῶ· θυμήθηκα ὅμως πῶς ἔκανε ὁ Βιτάλης καὶ κατάφερα τέλος νὰ χαράξω τὸ δρομολόγιό μας:

— Μὰ τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ Ματίας δείχνοντας τὸ χάρτη μου.

Τοῦ εἶπα πῶς ἦταν χάρτης καὶ τοῦ ἐξήγησα τί χρησίμευε.

— Μὰ τότε, εἶπε, πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ διαβάζῃ.

— Φυσικά. Ἐσὺ δὲν ξέρεις;

— Ὄχι.

— Καλά, θὰ σὲ μάθω.

— Στὸ χάρτη μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ Ζιζὸρ στὸ Παρίσι;

— Βεβαιότατα, εἶναι πολὺ εὔκολο.

Καὶ τοῦ τὸν ἔδειξα.

Μὰ στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε νὰ πιστέψῃ, πῶς ἦταν αὐτὸς ὁ δρόμος ποὺ ἔκαμε στὸ χάρτη τὸ δάκτυλό μου ἀπὸ τὴ λέξι Ζιζὸρ ὡς τὴ λέξι Παρίσιοι.

— Ἐγὼ τὸν ἔκαμα μὲ τὰ πόδια, εἶπε, κι' ἦταν πολὺ πιὸ μακρὸς ἀπὸ τόσο.

Τοῦ ἐξήγησα τότε ὅπως μποροῦσα — δηλαδή, ὄχι καὶ πολὺ καθαρά, — πῶς σημειώνουνταν τὰ διαστήματα στοὺς χάρτες. Μ' ἄκουσε μὲ τὴν ἴδια προσοχή, δὲν ἔδειξεν ὅμως πῶς τὸν ἔπεισε στὴν ἐντέλεια ἡ σοφία μου.

Καθὼς εἶχ' ἀνοίξει τὸ σακκάκι μου γιὰ νὰ βγάλω τὸ χάρτη, μοῦ ἦλθε ἰδέα νὰ ἐπιθεωρήσω τὸ περιεχόμενό του. Εἶχα τρία πουκάμισα, τρία ζευγάρια κάλτσες, πέντε μαντήλια, ὅλα καινούργια, κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια, λιγάκι παληά.

Ὁ Ματίας θαμπώθηκε.

— Ἀμ' ἐσὺ τί ἔχεις; τὸν ρώτησα.

— Τὸ βιολί μου, κι' ὅ,τι φορῶ.

— Καλά, τοῦ εἶπα. Θὰ τὰ μοιρασθοῦμε, ἀφοῦ εἴμαστε σύντροφοι. Θἄχῃς δυὸ πουκάμισα, δυὸ ζευγάρια κάλτσες καὶ τρία μαντήλια. Μόνο ἐπειδὴ εἶναι δίκηο νὰ τὰ μοιραζώμαστε ὅλα, μιὰ ὥρα θὰ κρατῇς ἐσὺ τὸ σάκκο μου καὶ μιὰ ἐγώ.

Στὴν ἀρχή, ὁ Ματίας δὲν θέλησε νὰ δεχθῇ.

— Σηκώνω ὅσο θέλεις τὸ σάκκο σου, εἶπε, μὰ τὰ πράγματά σου εἶναι δικά σου.

Τότε ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ θυμίσω τὴ συμφωνία μας:

— Εἶπες πῶς θὰ μ' ἀκοῦς σ' ὅ,τι προστάζω. Θὰ δεχθῇς λοιπόν, εἰδεμὴ κτυπῶ!

— Κτύπα, μὰ ὄχι στὸ κεφάλι, φώναξε.

Κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ, ἕνα γέλιο γλυκὸ κι' ἀνοιχτόκαρδο, δείχνοντας ὅλα του τὰ δόντια, ποὺ ἡ ἀσπράδα τους ἄστραφτε ἀπάνω στὸ μελαχροινό, ἡλιοκαμένο πρόσωπό του.

Στὰ πουκάμισα πάνω εἶχα βάλει τὴ θήκη τῆς Στεφανίας, καθὼς κι' ἕνα ἄλλο κουτάκι, ποὺ εἶχε μέσα τὸ τριαντάφυλλο τῆς Λίζας. Ὁ Ματίας ἔκαμε νὰ τ' ἀνοίξῃ, μὰ δὲν τὸν ἄφησα καὶ τὸ φύλαξα στὸ σάκκο, χωρὶς νὰ τ' ἀνοίξω οὔτ' ἐγώ.

— Ἂν θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, τοῦ εἶπα, δὲν θἀγγίξῃς ποτὲ αὐτὸ τὸ κουτί, εἶναι δῶρο.

— Καλά, μοῦ ἀποκρίθηκε, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴ τ' ἀγγίξω ποτέ.

Τώρα ποὺ ξαναφόρεσα τὴν προβειά μου καὶ ξαναπῆρα τὴν ἅρπα μου, ἕνα πρᾶμα μὲ στενοχωροῦσε πολύ· τὸ πανταλόνι μου. Μοῦ φαίνουνταν πῶς ἕνας «καλλιτέχνης» δὲν ἔκανε νὰ φορῇ μακρὺ πανταλόνι, παρὰ κοντὸ ὡς τὰ γόνατα, καὶ μακρυὲς κάλτσες δεμένες σταυρωτὰ μὲ χρωματιστὲς κορδέλλες. Τὸ μακρύ μου πανταλόνι ἦταν καλὸ γιὰ ἕνα κηπουρό· μὰ ἐγὼ τώρα ἤμουν καλλιτέχνης!

Δὲν εἶχ' ἀνάγκη νὰ ρωτήσω κανένα· ἄνοιξ' ἀμέσως τὴ θήκη τῆς Στεφανίας κι' ἔβγαλα τὸ ψαλίδι.

— Ὅσο ἐγὼ θὰ διορθώνω τὸ πανταλόνι μου, εἶπα στὸ Ματία, ἐσὺ θὰ παίζῃς βιολί, γιὰ νὰ ἰδῶ τί ξέρεις.

— Ὤ, εὐχαρίστως!

— Πῆρε τὸ βιολί του κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ.

Ἐγὼ εἶχα χώσει γενναῖα τὸ ψαλίδι στὸ πανταλόνι μου, λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὰ γόνατα, καὶ γενναιότερα ἄρχισα νὰ κόβω τὴν τσόχα.

Καὶ ὅμως ἦταν ἕνα ὡραῖο πανταλόνι ἀπὸ τσόχα σταχτιά, σὰν τὸ γελέκι καὶ τὸ σακκάκι μου, ποὺ μοῦ εἶχε κάμει μεγάλη χαρὰ τότε ποὺ μοῦ τὸ χάρισε ὁ πατέρας. Ἀλλὰ δὲν ἐπίστευα πῶς τὸ χαλοῦσα ἔτσι· ἀπεναντίας μάλιστα.

Στὴν ἀρχή, ἄκουγα τὸ Ματία, κόβοντας ὁλοένα τὸ πανταλόνι μου. Σιγά-σιγὰ ὅμως ἔπαψα ν' ἀνοιγοκλείνω τὸ ψαλίδι κι' ἄκουγα ἐκστατικός: Ὁ Ματίας ἔπαιζε τόσο καλά, σχεδὸν ὅσο κι' ὁ Βιτάλης.

— Μὰ ποιὸς σ' ἔμαθε βιολί; ρώτησα στὸ τέλος χειροκροτῶντας.

— Κανένας, ἀπὸ λίγο, ὅλοι. Μὰ πρὸ πάντων μελετοῦσα μονάχος μου.

— Καὶ ποιὸς σ' ἔμαθε νότες;

— Δὲν ξέρω νότες. Παίζω μὲ τ' αὐτί.

— Ἐγὼ θὰ σὲ μάθω.

— Μὰ ὅλα τὰ ξέρεις ἐσύ;

— Φυσικά! ἀφοῦ εἶμαι θιασάρχης!

Δὲν ὑπάρχει καλλιτέχνης χωρὶς κάποια φιλαυτία. Θέλησα νὰ δείξω στὸ Ματία πῶς κι' ἐγὼ ἤμουν καλὸς μουσικός. Καὶ πῆρα ἀμέσως τὴν ἅρπα μου κι' ἄρχισα νὰ τοῦ τραγουδῶ τὴν περίφημη ναπολιτάνικη καντσονέττα μου:

Κλειστὸ παράθυρο, σκληρὴ παρθένα.
Γιὰ σᾶς τί δάκρυα ποὔχω χυμένα.

Τότε, ὅπως συμβαίνει μεταξὺ καλλιτεχνῶν, ὁ Ματίας μοῦ γύρισε πίσω τὰ χειροκροτήματά μου καὶ τὰ κομπλιμέντα μου.. Εἶχα μεγάλο ταλέντο. Εἶχε μεγάλο ταλέντο. Ταιριάζαμε!

Καλὰ καὶ ἅγια ὅλ' αὐτά. Μὰ τώρα ἔπρεπε νὰ παίξουμε μουσικὴ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἀλλοιώτικα πῶς θὰ τρώγαμε καὶ πῶς θὰ κοιμούμαστε;

Ἔδεσα τὸ σάκκο μου κι' ὁ Ματίας τὸν φορτώθηκε στὸν ὦμο.

— Ἐμπρός!

Θὰ σταματούσαμε στὸ πρῶτο χωριὸ ποὺ θὰ βρίσκαμε στὸ δρόμο μας καὶ θὰ δίναμε μιὰ παράστασι:

«Πρώτη ἐμφάνισι τοῦ θιάσου Ρεμῆ».

— Μάθε μου τὸ τραγοῦδι σου, μοῦ εἶπε ὁ Ματίας, νὰ τὸ λέμε κι' οἱ δυὸ μαζί. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μπορῶ σὲ λίγο νὰ σὲ ἀκκομπανιάρω καὶ μὲ τὸ βιολί μου. Θὰ εἶναι κάτι ὡραῖο!

Ἀλήθεια, θὰ ἦταν πολὺ ὡραῖο, κι' ἡ «ἔντιμη ὁμήγυρις» θὰ εἶχε πέτρινη καρδιά, ἂν δὲν μᾶς γέμιζε πεντάρες!

Φθάσαμε σ' ἕνα χωριό, ποὺ εἶναι ὕστερα ἀπὸ τὸ Βιλλζουΐφ, καὶ ζητῶντας τὸ κατάλληλο μέρος γιὰ τὴν παράστασί μας, περάσαμε ἀπὸ ἕνα χωριάτικο σπίτι, ποὺ ἡ μεγάλη πόρτα τῆς αὐλῆς του ἦταν ὁλάνοικτη κι' ἡ αὐλή του γε-

Ἄκουγα ἐκστατικός....

μάτη ἀνθρώπους ποὺ φοροῦσαν τὰ καλά τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ὅλοι μπουκετάκια δεμένα μ' ἕνα σωρὸ κορδέλλες, οἱ ἄνδρες εἰς τὴν κομπότρυπα τοῦ σακκακιοῦ, οἱ γυναῖκες στὴ ζώνη ἢ στὸ στῆθος τοῦ φορέματος. Δὲν χρειάζουνταν φιλοσοφία, γιὰ νὰ καταλάβη κανεὶς πὼς ἦταν γάμος.

Σκέφθηκα τότε, πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ ἤθελαν ἴσως ὄργανα γιὰ νὰ χορέψουν κι' ἀμέσως μπῆκα στὴν αὐλὴ μὲ τὸ Ματία καὶ μὲ τὸν Κάπη. Ἔπειτα, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι καὶ μ' ἕνα χαιρετισμό, — τὸν εὐγενικὸ χαιρετισμὸ τοῦ Βιτάλη, — ἔκαμα τὴν πρότασί μου στὸν πρῶτο ποὺ βρέθηκε μπροστά μου.

Ἦταν ἕνα μεγάλο παιδί, ποὺ τὸ κόκκινο σὰν τοῦβλο πρόσωπό του ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα ψηλό, σκληρὸ γιακᾶ, ποὺ τοῦ πριόνιζε τ' αὐτιά του. Φαίνουνταν ὅμως καλὸ παιδὶ καὶ ἥμερο.

Δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε. Μὰ γυρίζοντας μονοκόμματο στοὺς ἄλλους, — γιατὶ ἡ καινούργια του ρεδιγκότα, φαίνεται, τὸν ἐστένευε — ἔχωσε δυό του δάκτυλα στὸ στόμα κι' ἔβγαλε μιὰ τόσο δυνατὴ σφυριγματιά, ποὺ ὁ Κάπης ἐτρόμαξε.

— Ἔ, σεῖς ! τοὺς φώναξε. Τί θὰ λέγατε γιὰ λίγη μουσικίτσα ; Μᾶς ἦλθαν κάτι παιδιὰ ποὺ παίζουν ἅρπα καὶ βιολί.

— Ναί ! ναί ! ἀποκρίθηκαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Μουσική ! μουσική !...

— Καὶ στὶς θέσεις σας, γιὰ καντρίλλιες !

Σὲ λίγες στιγμὲς σχηματίσθηκαν, στὴ μέση τῆς αὐλῆς, τὰ ζευγάρια τῶν χορευτῶν, ἐνῷ ἔφευγαν φοβισμένες οἱ ὄρνιθες καὶ τ' ἄλλα πτερωτὰ κατοικίδια.

— Ξέρεις καμμιὰ καντρίλλια; ρώτησα ἀνήσυχος τὸν Ματία, ἰταλικὰ καὶ σιγά.

— Ναί.

Καὶ μοῦπαιξε στὸ βιολί του τὶς πρῶτες νότες κάποιας καντρίλλιας. Ἦταν κοινὴ καὶ τὴν ἤξερα κι' ἐγώ. Σωθήκαμε !

Τράβηξαν ἕνα κάρρο ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο, τὸ ἀναποδογύρισαν καὶ μᾶς ἀνέβασαν ἀπάνω. Ἦταν ἡ ἐ ξ έ δ ρ α μας.

Ἂν καὶ πρώτη φορὰ παίζαμε μαζί, ὁ Ματίας κι' ἐγώ, δὲν τὰ καταφέραμε πολὺ ἄσχημα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ταύτιά ποὺ μᾶς ἄκουγαν, οὔτε λεπτὰ ἦταν, — εὐτυχῶς ! — οὔτε δύσκολα.

— Ξέρει κανένας ἀπὸ σᾶς νὰ παίζη κορνέτο ; μᾶς ρώτησε τὸ κόκκινο παιδί.

— Ξέρω ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Ματίας, μὰ δὲν ἔχω.

— Θὰ σοῦ φέρω ἕνα· γιατὶ καλὸ καὶ τὸ βιολί, μὰ δὲν ἀκούγεται τόσο.

— Καλὲ σύ, καὶ κορνέτο ξέρεις ; ρώτησα ἰταλικὰ τὸν Ματία.

— Καὶ τρομπόνι, καὶ φλάουτο, καὶ ὅ,τι ὄργανο θέλεις.

Πολύτιμος, ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ Ματίας.

Σὲ λίγο ἦρθε καὶ τὸ κορνέτο κι' ἀρχίσαμε πάλι νὰ παίζουμε καντρίλλιες, πόλκες, βάλς, ἀλλὰ προπάντων καντρίλλιες.

Παίξαμε ἔτσι ὡς τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ μᾶς ἀφήσουν οἱ χορευτὲς νὰνασάνουμε στιγμή. Γιὰ μένα δὲν ἦταν καὶ τόσο βαρύ· ἦταν ὅμως πολὺ γιὰ τὸν καϋμένο τὸ Ματία, πρῶτο γιατὶ αὐτὸς ἔπαιζε μὲ τὸ στόμα κι' ἔπειτα γιατ' ἦταν ἀδυνατισμένος ἀπὸ τὶς στερήσεις κι' ἀπὸ τὸ ταξίδι. Τὸν ἔβλεπα κάθε τόσο νὰ χλωμιάζη, λὲς καὶ θἄπεφτε ἄρρωστος· κρατιοῦνταν ὅμως κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ φυσᾷ τὸ κορνέτο του. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶδα μόνον ἐγὼ τὴ χλωμάδα του. Τὴν παρατήρησε κι' ἡ νύφη.

— Φθάνει, εἶπε· ὁ μικρὸς δὲν βαστᾷ πιά. Καὶ τώρα τὰ χέρια σας στὴν τσέπη, γιὰ τοὺς μουσικούς μας.

— Ἂν ἐπιτρέπετε, εἶπα πηδῶντας ἀπ' τὸ κάρρο, ὁ ταμίας τοῦ θιάσου μας θὰ βγάλη δίσκο.

Κι' ἔρριξα τὸ καπέλλο μου τοῦ Κάπη, ποὺ τὸ πῆρε στὸ στόμα του.

Χειροκρότησαν πολὺ τὸν σκύλο ποὺ ἤξερε νὰ χαιρετᾷ μὲ τόση χάρι ὅσους τοῦ ἔρριχναν. Μὰ τὸ σπουδαιότερο γιὰ μᾶς ἦταν ὅτι τοῦ ἔρριχναν πολλά. Καθὼς τὸν ἀκολουθοῦσα, ἔβλεπα τάσημένια νομίσματα νὰ πέφτουν στὸ καπέλλο βροχή. Ἡ νύφη ἔρριξε τελευταία ἕνα ὁλάκαιρο πεντόφραγκο.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Ἐξυπνότατα τὰ τσοπανόπουλα ἑτοιμάζονται νὰ ἀφήσουν τὰ βουνὰ γιὰ νὰ καταβοῦν στοὺς κάμπους.

Τὸν χειμῶνα τὰ περισσότερα πρόβατα τὰ φέρνουν εἰς τὴν Θεσσαλία. Ἡ Θεσσαλία διαιρεῖται εἰς δύο κάμπους γιατὶ εἶναι στὴν μέση ἡ ὀροσειρὰ τοῦ Δουβλατᾶ καὶ τοῦ Τιτανείου ὄρους καὶ τὴν χωρίζει. Ὁ ἕνας κάμπος εἶναι τῆς Λαρίσης. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἔλεγαν Πεσλαγικὸν πεδίον. Ὁ ἄλλος τῶν Τρικκάλων. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἔλεγαν Δώτιον πεδίον. Σήμερα ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὸν κάμπον τῶν Τρικκάλων λέγονται Καραγκούνηδες. Ὅσοι εἰς τὸν κάμπον τῆς Λαρίσης, Κατζανάδες. Σημαίνει ἡ λέξις Κατζανᾶς τὸν ἀφεντικό, τὸν ἄνθρωπο τῆς πόλεως. Κατζᾶς, τουρκιστί, ἡ πόλις. Καραγκούνης δὲ σημαίνει ἢ αὐτὸν ποὺ φορεῖ μαύρην γοῦνα, ἢ αὐτὸν ποὺ ἔχει μαῦρα γόνατα, ἢ αὐτὸν ποὺ κινεῖ τὰ κάρρα, ἢ τὸν κατ' ἐξοχὴν Ἕλληνα, τὸν καρὰ - γιουνάν, ἢ γνήσιον Ἕλληνα. Αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις δίνουν εἰς τὴν λέξιν Καραγκούνης. Ἀλλὰ εἰς μὲν τὴν Θεσσαλίαν λέγονται ἔτσι οἱ γεωργοί, εἰς δὲ τὴν Ἤπειρον οἱ ποιμένες. Εἰς δὲ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, ἡ λέξις σημαίνει τὸν χωρικόν. Ὁ Θεσσαλικὸς κάμπος τρέφει τὰ περισσότερα πρόβατα τὸν χειμῶνα. Ἄλλοτε τὰ κοπάδια ἦσαν πολὺ μεγαλύτερα. Τώρα γίνεται ἐντεταμένη καλλιέργεια μὲ δημητριακά, καπνά, ὄσπρια, μποστανικὰ καὶ περιωρίσθη ἡ κτηνοτροφία. Ἀλλὰ πάλι τὸν χειμῶνα βόσκουν πολλά. Εἰς τὴν Θεσσαλίαν εἶναι καὶ ὁ μικρότερος κάμπος τοῦ Ἁλμυροῦ, ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὸν μεγάλον κάμπον τῆς Λαρίσης - Τρικκάλων. Καὶ αὐτοῦ ἔρχονται πολλὲς χιλιάδες πρόβατα. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν τὴν Θεσσαλίαν ἐριβώλακα. Σημαίνει ἡ λέξις τὴν παχειὰ ἢ πλούσια γῆ. Τὴν ἔλεγαν καὶ πολύμηλον. Μῆλα δὲ τὰ πρόβατα ἐλέγοντο κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὁμήρου. Ἴσως ἀπὸ τὴν λέξιν μῆλον προῆλθε τὸ μαλλί. Ἴσως ὅμως νὰ ἔχη ἡ λέξις τὴν σημασίαν τοῦ βουνοῦ. Γιατὶ τὸ πρόβατο προτιμᾷ τὸ βουνὸ ἀπὸ τὸν κάμπον. Προστατεύεται ἀπὸ τὸ πυκνὸ μαλλί του κατὰ τοῦ ψύχους. Ἀμάλες δὲ λέγουν εἰς πολλὰ μέρη τὰ γυμνὰ βουνὰ εἰς τὰ ὁποῖα ἀρέσκεται νὰ βόσκη τὸ μῆλον· δηλαδὴ τὸ πρόβατον.

Ἡ Θεσσαλία ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαιοτάτη κοιτὶς τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς περιελαμβάνετο δὲ τότε εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἡ Φθιῶτις. Ὅλα μαζὺ ἐλέγοντο Θεσσαλία. Εἰς τὴν ἔξοδον δὲ τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου, ἦτο ἡ ἀρχαία πόλις Φθία καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλλάς. Αὐτοῦ ἦταν τὸ βασίλειον τοῦ Ἀχιλλέως καὶ οἱ πρῶτοι Ἕλληνες ἀπὸ ἐκεῖ ὠνομάσθησαν. Τώρα εἰς τὰ μέρη αὐτὰ εἶναι τὸ Γαρδίκι, ἡ Σούρπη, τὸ Φτελιό. Ἕνας δρόμος ἁμαξητὸς ποὺ ἔγινε τὰ τελευταῖα χρόνια, φέρνει ἀπὸ τὴν Λαμία εἰς τὸν Ἁλμυρό, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸν Βόλο, περνᾷ τὴν Ὄθρυ, ποὺ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν βουνὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Εἶναι ἡμιπαραλιακὸς κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτὸς ὁ δρόμος. Διασχίζει τὸ βασίλειον τοῦ Ἀχιλλέως καὶ φθάνει εἰς τὸν Ἁλμυρό. Περὶ τὸν Ἁλμυρὸν δὲ ἐβασίλευεν ἄλλος βασιλεύς, συγγενοῦς φυλῆς πρὸς τοὺς Μυρμιδόνας τοῦ Ἀχιλλέως. Ἦτο ὁ γενναιότατος Πρωτεσίλαος. Πρῶτος ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν Τροίαν καὶ πρῶτος ἔπεσε κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Εἶναι δὲ δρομεῖς σπουδαιότατοι ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὰ μέρη αὐτὰ τῆς Φθίας καὶ τοῦ Ἁλμυροῦ. Ἀντέχουν πάρα πολύ. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτο καὶ ἐλέγετο ὠκύπους. Οἱ τωρινοὶ ἀπόγονοι τοῦ Ἀχιλλέως ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ὠκύποδες. Ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ κατάγεται καὶ ὁ μαραθωνοδρόμος μας Ραγάζος. Εἶχαν φθάσει δὲ οἱ παλαιοὶ φθιῶται μέχρι τοῦ Εὐξείνου πόντου μὲ τὰ πλοῖα. Καὶ μετέφεραν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Ἀχιλλέως. Παρὰ τὴν Ὀδησσὸν τῆς Ρωσίας ἦτο ἕνας λιμὴν Ἀχίλλειος λεγόμενος καὶ ἕνας δρόμος τοῦ Ἀχιλλέως. Ἡ παράδοσις ἀνέφερεν ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς αὐτοῦ ἐγύμναζεν εἰς τὸν δρόμον τοὺς στρατιώτας του. Ὁ δρόμος ἀπὸ τὴν Λαμίαν εἰς τὸν Ἁλμυρὸν μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸν Βόλον. Ὁ συχναζόμενος ὅμως δρόμος ποὺ φέρει εἰς τὴν Θεσσαλίαν εἶναι ὁ σιδηροδρομικός, καὶ ὁ ἁμαξητός. Περνᾷ κοντὰ ἀπὸ τὸν Δομοκὸ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μπαίνει εἰς τὸν κάμπον τῆς Λαρίσης. Σὲ λίγο αὐτὸς ὁ τόπος θὰ γεμίση ἀπὸ πρόβατα.

Ὁ Θεσσαλικὸς κάμπος ἦτο ἄλλοτε λίμνη. Ἔγινε μεγάλη γαιολογικὴ ἀναστάτωσις. Ἔσπασαν τὰ Τέμπη ποὺ ἔκαναν τὰ δύο βουνά, τὸν Ὄλυμπον καὶ τὴν Ὄσσαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ χύνωνται τὰ νερὰ εἰς τὴν θάλασσα, πρὸς τὸ μέρος ποὺ λέγεται σήμερα Τσάγεζι καὶ ἐκβάλλει ὁ Πηνειὸς ποταμός. Ἔγινεν ἡ Θεσσαλία κάμπος καὶ ἐκαλλιεργήθη. Εἰς πολλὰ μέρη καθὼς σκάβουν βρίσκουν ὄστρακα, πρᾶγμα ποὺ πιστοποιεῖ ὅτι πράγματι ἡ Θεσσαλία ἦτο κάποτε λίμνη. Διατηρεῖται δὲ καὶ ἡ παράδοσις εἰς τοὺς κατοίκους. Καὶ δείχνουν διάφορα ὀρεινὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα λέγουν ὅτι ἐδένοντο τὰ πλοῖα ὅταν ἡ Θεσσαλία ἦτο λίμνη.

Αἱ ἀρχαιότεραι παραδόσεις τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς εἶναι συγκεντρωμέναι εἰς τὴν Ἤπειρον, γύρω ἀπὸ τὸ μαντεῖον τῆς Δωδώνης. Ἀλλὰ εἶναι ὀλίγαι αἱ παραδόσεις αὐταί. Ἐχάθησαν μέσα εἰς τὴν πάροδον τῶν χρόνων. Ἔπειτα ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ κατῆλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Διετηρήθησαν δὲ αἱ παραδόσεις. Σιγὰ - σιγὰ οἱ Ἕλληνες κατέβαιναν νοτιώτερα καὶ κατέκλυσαν ὅλον τὸν ἄλλον τόπο καὶ τὰ νησιά. Ἀρχαιότατα ἴχνη συνοικισμῶν διατηροῦνται εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Εἶναι συνοικισμοὶ μιᾶς ἐποχῆς ποὺ ἀπέχει ἀπὸ ἡμᾶς πέντε χιλιάδας χρόνια. Ἴσως καὶ περισσότερα. Κ. ΦΑΛΤ.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΤΟΠΟΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Η έρημος τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅπου μονάζουν οἱ ἁγιώτεροι ἀσκηταὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εἶναι ἡ πιὸ ἀπρόσιτη γωνιὰ τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Βρίσκεται πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ Καρμηλίου ὄρους, τὸ ὁποῖον ἔχει χίλια μέτρα ὕψος καὶ εἶναι σὰν ἀδέρφι τοῦ Ἄθω, ἔτσι καθὼς πλαγιάζει στὴ ράχι του, στὰ ἀπόκρημνα καὶ φαλακρὰ φαράγγια τοῦ ἀκρωτηρίου Φονιᾶ.

Φτάνοντας στὸ ἔρημο αὐτὸ λεκανοπέδιο, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀνηφορικὴ πορεία ποὺ περιγράψαμε στὸ προηγούμενο φύλλο, διακρίνουμε ποῦ καὶ ποῦ, ἀνάμεσα στοὺς βάτους καὶ τὶς ἀγκαθιές, κάτι χαμηλὰ καλύβια, σὰν ἐκεῖνα ποὺ συναντᾷ κανεὶς διὰ λημέρια τῶν κτηνοτρόφων τῆς Ρούμελης, φτιαγμένα μὲ πέτρες ἄχτιστες καὶ σκεπασμένα μὲ πλάκες ἀπὸ τὰ νταμάρια τοῦ βουνοῦ. Καμμιὰ φωνή, οὔτε προβάτου βέλασμα, οὔτε σκυλιοῦ ἀλύχτισμα, οὔτε κελάδημα πουλιοῦ, οὔτε κελάρισμα νεροῦ, οὔτε μουρμούρισμα βρύσης. Μόνο τὸ κῦμα ποὺ σπάζει στὰ βράχια, κάτω βαθειὰ στὸ ἀκρωτήρι, στέλνει μὲ τὸ δυνατὸ ἄνεμο τὴ βουή του: Εἶναι ἡ μόνη φωνὴ ποὺ ταράσσει τὴν νεκρικὴ γαλήνη τοῦ τοπίου. Νερὸ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ, καὶ ἡ βλάστησι εἶναι ἄγνωστη. Γρανιτόλιθοι, βράχοι μονοκόμματοι ποὺ στέκουν ὄρθιοι, πανύψηλοι, διαβρεμένοι ἀπὸ τὶς βροχὲς καὶ τὰ χιόνια, ἔχουν ἀφήσει νὰ τεχνουργηθοῦν σχήματα σὰν ἀλλόκοτες μορφές, ποὺ κυριαρχοῦν στὴν ἔρημο σὰν στοιχειὰ τοῦ παραμυθιοῦ.

Μιὰν ἀναπάντεχη ἔκπληξι εἴχαμε ἐδῶ: Καθὼς ἀπὸ ἕνα ὕψωμα προσπαθούσαμε νὰ χορτάσουμε τὸ σπάνιο θέαμα τοῦ γκρεμοῦ, ποὺ ὑψωνόταν ὄρθιος πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, τρία ζαρκάδια πῆρε τὸ μάτι μας, ποὺ πήγαιναν ἀλαφιασμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κύτταζαν κάτω μὲ τρόμο τὸ γκρεμὸ καὶ ξαναγυρνοῦσαν προσπαθῶντας νὰ βροῦν τόπο νὰ περάσουν. Ὁ πατὴρ Νεκτάριος, ὁ ἀγωγιάτης, μᾶς ἐξήγησεν ὅτι πολλὲς φορὲς στὸν τόπο τοῦτο τὰ ζαρκάδια, ποὺ ἀφθονοῦν στὸ Ἅγιον Ὄρος, χάνουν τὸ δρόμο τους καὶ φτάνουν στὴν κορυφὴ τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς, ἀπ' ὅπου εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ γυρίσουν πίσω. Τότε, παλεύοντας νὰ βροῦν διέξοδο, κατρακυλοῦν κάτω στὸ γκρεμὸ καὶ πολλὲς φορὲς οἱ θαλασσινοὶ ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸν κάβο τοῦ Φονιᾶ, βρίσκουν τὰ κουφάρια τους φουσκωμένα πάνω στὴ θάλασσα. «Κι' αὐτὰ ποὺ βλέπετε φαίνεται πὼς θἄχουν τὴν ἴδια τύχη, μᾶς εἶπε θλιβερὰ ὁ ἀγαθὸς καλόγηρος. Ἐκτὸς ἐὰν ἀνακαλύψουν τὸ στρατὶ ποὺ πέρασαν πηγαίνοντας, πρᾶγμα δύσκολο»...

Τὰ ζαρκάδια εἶναι τὰ μόνα ζῶα ποὺ ζευγαρώνουν σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ὅπου δὲν ἔχει θέσι, ἀπὸ χιλίων ἐτῶν, οὔτε θηλυκὴ γάτα. Ἄλλως τε, ἐκεῖ στὰ ἀπρόσιτα δάση τοῦ Ἄθω ποὺ ἔχουν τὶς φωλιές τους, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σκανδαλίσουν τοὺς μοναχούς. Ὑπάρχουν ἀκόμη στὴ χερσόνησο τοῦ Ἄθω καὶ ἰδίως ἐδῶ στὶς πλαγιὲς τοῦ ὄρους καὶ δυὸ - τρία ζευγάρια ἐλάφια. Εἶναι τὸ μόνο κομμάτι Ἑλληνικῆς γῆς ὅπου σώζεται ἀκόμα τὸ ὡραιότατο ἀγρίμι. Δὲν τὰ κυνηγοῦν ἐδῶ κι' ἔχουν πολὺ συνηθίσει τὸ ράσο καὶ τὴν καλωσύνη του. Τὰ ζαρκαδάκια εἶναι τὰ ἀγαπημένα παιδιὰ τῶν καλογήρων καὶ πολλὲς φορὲς τοὺς πλησιάζουν, παίρνουν τὸ ψωμὶ ποὺ τοὺς δίνουν καὶ τοὺς λείχουν μὲ χάρι τὰ χέρια ποὺ τὰ εὐεργετοῦν.

Οἱ μπεκάτσες, τὰ τρυγόνια, τὰ ἀγριοπερίστερα, οἱ πέρδικες πηδοῦν στὰ χαμόκλαδα καὶ τὶς ἀγκαθιές, ἀναζητῶντας τοὺς σπόρους καὶ τὰ ὀρτύκια εἶναι τόσο ἡμερωμένα ποὺ περνοῦμε δίπλα τους καὶ δὲν τρομάζουν καθόλου. Κυνῆγι, βλέπετε, δὲν γίνεται ἐδῶ ποτέ, ἀφοῦ κρέας οἱ καλόγηροι δὲν τρῶνε καθόλου καὶ τὶς λαμπρὲς ἀποκρεύουν μὲ ψάρι ἢ βακαλάο. Σὲ ξένους ἀπαγορεύεται τὸ κυνῆγι καὶ μόνο σπανίως ἡ Ἱερὰ Ἐπιστασία, ἡ κυβέρνησις νὰ ποῦμε, τοῦ Ἄθω, ἐπιτρέπει σὲ κυνηγοὺς νὰ κυνηγήσουν ἀγριόχοιρους στὴν καρδιὰ τοῦ ὄρους.

Ἡ αὐλόπορτα τῆς μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας.

Αὐτή, μὲ λίγα λόγια, εἶναι ἡ ἔρημος τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅπου μονάζουν οἱ ἁγιώτεροι ἀσκηταὶ τοῦ Ἄθω. Νερὸ δὲν ὑπάρχει ἐδῶ, οὔτε πηγή, οὔτε ποτάμι. Λάκκους ἀνοίγουν μέσα στὰ νταμάρια οἱ πατέρες καὶ ἐκεῖ βρίσκεται νερὸ ἀπὸ τὸ χειμῶνα. Τοὺς σκεπάζουν μὲ μιὰ πλάκα γιὰ νὰ μὴν τὸ παίρνῃ ὁ ἥλιος κι' ἀπ' ἐκεῖ πίνουν καὶ πλένονται. Καθὼς μᾶς ἐβεβαίωσεν ὁ πατὴρ Νεκτάριος καὶ εἴδαμε κι' ἐμεῖς μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια μας, οἱ ὅσιοι αὐτοὶ ἄνθρωποι στεροῦνται ἀκόμη καὶ τὸ νερό. Ὅλο τὸ καλοκαῖρι δὲν πίνει καθένας πιότερο ἀπὸ ἕνα φλυτζάνι τὴν ἡμέρα.

Δὲν μένουν ἕνας καὶ δύο στὸν τόπο τοῦτο: Ὁ πατὴρ Γεράσιμος, υἱὸς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ μόλις τελείωσε τὶς σπουδές του στὴν Εὐρώπη, ἦλθεν ἐδῶ ν' ἀσκητέψῃ. Ὁ φαρμακοποιὸς ἀπὸ τὴν Κεφαλληνία, Γεράσιμος καὶ αὐτός, ποὺ ἕνα πρωῒ πούλησε τὸ φαρμακεῖο του καὶ τὴν κλινική του, μοίρασε τὰ λεπτὰ καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς πτωχοὺς καὶ ἦλθε ν' ἀσκητέψῃ. Ὁ πατὴρ Δημήτριος μὲ τὸ ἐπιβλητικὸν ἀνάστημα καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν ὄψιν, υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἄγγλου ὑπουργοῦ λόρδου Μπάλφουρ, ποὺ ἠσπάσθη τὴν ὀρθοδοξία στὴν Πολωνία καὶ μετά, ἀφοῦ ἀσκήτεψε λίγον καιρὸ στὸν Ἄθω, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς στὰς Ἀθήνας, ὅπου λίγοι ξέρουν τὴν τρανὴ καταγωγή του. Ἡ σεβαστὴ αὐτὴ φυσιογνωμία τοῦ Χριστιανισμοῦ κάθε καλοκαῖρι ἔρχεται καὶ μένει εἰς τὴν ἔρημον αὐτὴν τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅπου βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ μελετᾷ βιβλία καὶ κώδικας τῆς μονῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ συγχρόνως νὰ λευκαίνῃ τὴν ψυχή του κοντὰ στοὺς ὁσίους πατέρας. Ἐδῶ ἐπίσης μένει καὶ ἄλλος πατὴρ Γεράσιμος, μιὰ γαλήνια μορφὴ μὲ μεγίστη μόρφωσι καὶ ποιητικὸ ταλέντο. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ὑμνογράφους τῆς Ἐκκλησίας μας. Μονάζουν καὶ περὶ τοὺς δέκα ἀκόμη καλόγηροι ἐδῶ.

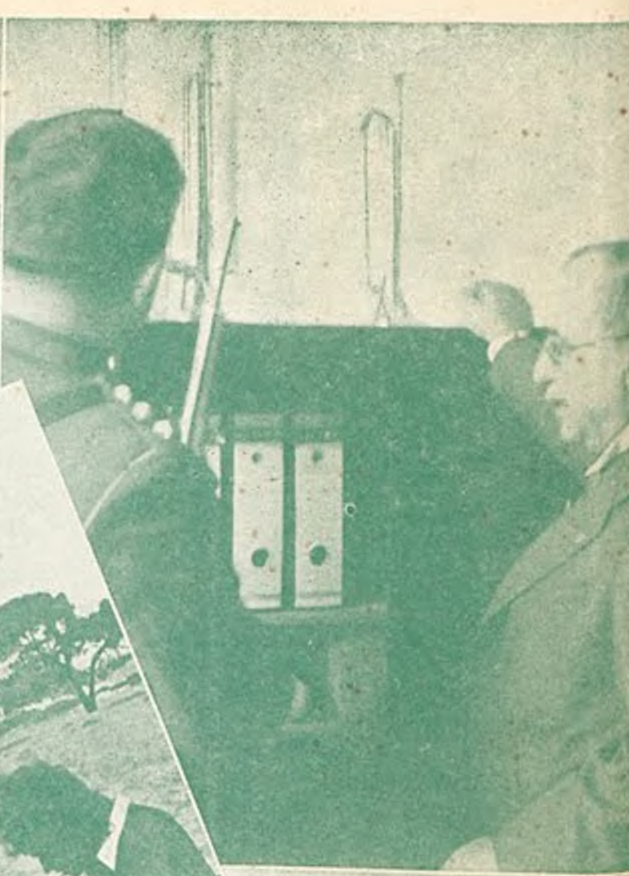
Πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν ἔρημο τοῦ ἁγίου Βασιλείου εἶναι ἡ ἀπροσπέλαστη σκήτη Κατουνάκια, ὅπου μονάζει ὁ περίφημος ἁγιογράφος πάτερ Παντελεήμων, οἱ ἁγιογράφοι Δανιηλῖδαι, γνωστοὶ εἰς ὅλον τὸν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὸν κόσμον, ὁ πατὴρ Σωφρόνιος, Γάλλος ἀριστοκράτης καὶ ζωγράφος μεγάλης μορφώσεως καὶ πιὸ κάτω, στὰ Καρούλια, ἄλλη ἀπόκρημνη καὶ ἀπρόσιτη πλαγιά, ὁ πατὴρ Παρθένιος, Ρῶσσος πρίγκηψ καὶ ἀνεψιὸς τοῦ τελευταίου Τσάρου. Πῶς ζοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, πῶς περνοῦν τὶς ὧρες των, πῶς προσεύχονται, πῶς στεροῦνται, θὰ σᾶς ποῦμε σὲ ἄλλο ἄρθρον.

Ἰω. Καζ.

Τμήματα Ναυτοφαλαγγιτῶν, Φαλαγγιτῶν Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Ὕδρας.

Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ 2ου Λόχου Κοιμήσεως Σιντικῆς.

1) Βαθμοφόροι τοῦ 19ου Ὑποτομέως μετὰ τοῦ Διοικητοῦ των κατόπιν ἀσκήσεων.
2) Ὁ Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὰ νέα γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν.
3) Ἀπὸ μίαν ἐπιθεώρησιν τοῦ Τάγματος Ροδολείβους.

4) Παρασκευὴ συσσιτίου ὑπὸ μελῶν τῆς Π. Δ. Θ. Π. εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰω. Μεταξᾶς» κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονήν των.

5) Ἀπὸ μίαν παρέλασιν Φαλαγγιτισσῶν εἰς Πόρον.

6) Οἱ Σχηματισμοὶ τῆς Ε. Ο. Ν. Δράμας ἑτοιμαζόμενοι διὰ τὴν γεωργικὴν ἐξόρμησιν.

Φαλαγγίτισσαι καὶ Φαλαγγῖται τῆς Ε. Ο. Ν. Μαρπήσσης Πάρου.

Ὁ Λόχος Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Τριλόφου.

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὸ κριθάρι

Τὸ κλῖμα τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ κατάλληλα γιὰ τὴν καλλιέργεια τοῦ κριθαριοῦ, τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ προκόψη καὶ εἰς τὰ ξηρότερα μέρη. Τὸ ἔδαφος ποὺ εἶναι ἀκατάλληλο γιὰ σπορὰ κριθαριοῦ εἶναι τὸ βαλτῶδες καὶ φυσικὰ καὶ τὸ πολὺ φτωχό. Τὸ κριθάρι δὲν εἶναι τόσο ἀπαιτητικὸ σὲ ποιότητα ἐδάφους, ὅσο εἶναι τὸ σιτάρι.

Ἀμειψισπορὰ

Τὸ κριθάρι ποὺ ἀντέχει περισσότερο ἀπὸ τὸ σιτάρι μπορεῖ νὰ καλλιεργηθῇ καὶ σὲ χωράφι κουρασμένο ἀπὸ προηγούμενη καλλιέργεια σιταριοῦ.

Σὲ μέρη ὅπου ἡ γεωργία ἔχει κάνει προόδους καὶ ἡ καλλιέργεια γίνεται ἐντατική, τὸ κριθάρι καλλιεργεῖται σὲ χωράφια εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε προηγηθῆ καλλιέργεια σκαλιστικοῦ φυτοῦ, ἢ καὶ καλλιεργεῖται ἀμέσως μετὰ τὴν καλλιέργεια τοῦ σιταριοῦ.

Σὲ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζεται ἡ ἀγρανάπαυσις, τὸ κριθάρι σπέρνεται τὸν τελευταῖο καιρὸ προτοῦ νὰ ἀρχίση τὸ ξεκούρασμα τῶν χωραφιῶν.

Τὸ δούλεμα καὶ τὸ λίπασμα τῶν ἐδαφῶν

Μ' ὅλο ποὺ τὸ κριθάρι εἶναι ἀνθεκτικώτερο τοῦ σιταριοῦ, θέλει ἐν τούτοις κι' αὐτὸ τὴν καλλιέργεια τοῦ ἐδάφους του ὅπως καὶ τὸ σιτάρι. Ὅπως ὅλα τὰ σιτηρά, τὸ κριθάρι εἶναι καὶ αὐτὸ ταχείας ἀναπτύξεως καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εὕρη ὄχι μόνο τὶς ἀπαιτούμενες οὐσίες γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὀργανισμοῦ του μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ἀλλὰ καὶ τὶς τροφὲς ποὺ ἐναποθηκεύει μέσα στοὺς κόκκους του.

Γι' αὐτὸ τὸ ἔδαφος πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καλὰ δουλεμένο, μαλακὸ καὶ ὅσο μπορεῖ σὲ μεγαλείτερο βάθος γιὰ νὰ μποροῦν ἡ ρίζες τοῦ φυτοῦ νὰ ἐξαπλωθοῦν περισσότερο καὶ βαθύτερα γιὰ ἀνεύρεσι ἀφθονης τροφῆς ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀναπτύξεώς του.

Ὅσο ἀβαθέστερα εἶναι δουλεμένο τὸ χωράφι, τόσο δυσκολώτερα ἀναπτύσσονται αἱ ρίζες τοῦ φυτοῦ καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόδοσις σὲ καρπὸ εἶναι μικρότερη.

Ὅπου ἐφαρμόζεται ἀμειψισπορά, τὸ ζωϊκὸ λίπασμα ρίχνεται ἕνα χρόνο νωρίτερα ἀπὸ τὴν καλλιέργεια τοῦ κριθαριοῦ, δηλαδὴ τὴ χρονιὰ τῆς καλλιεργείας τοῦ σιταριοῦ.

Ἡ χρῆσις τῶν χημικῶν λιπασμάτων, ὅπου μάλιστα θέλουμε παραγωγὴ μεγάλης ποσότητος σανοῦ, εἶναι ἀναγκαία.

Πρὸς τοῦτο, πρὸ τοῦ τελευταίου ὀργώματος, ρίχνουμε 20 ὀκάδες ὑπερφωσφορικοῦ λιπάσματος καὶ 4 ὀκάδες χλωριοῦχο κάλι στὸ κάθε στρέμμα, ὅταν θὰ βλαστήση ὁ σανὸς ρίχνουμε 12 ὀκάδες νιτρικὴ σόδα κατὰ στρέμμα.

Τὴν ποσότητα τῆς νιτρικῆς σόδας μποροῦμε νὰ τὴν ἐπαναλάβουμε τὴν ἄνοιξι, ὅταν δοῦμε ὅτι τὰ φυτὰ δὲν ἔχουν καλὴ ἀνάπτυξι.

Ἂν θέλουμε, ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω λιπασμάτων, μποροῦμε νὰ ρίξωμε τὸ φθινόπωρο — αὐτὴ τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ — μαζὶ μὲ τὸ τελευταῖο ὄργωμα, ἢ μαζὶ μὲ τὸ σπόρο παραχώνοντας μαζὶ σὲ μέρος ὅπου δὲν βρέχει πολὺ τὸν χειμῶνα 40 ὀκάδες χημικὸ γκουανὸ μὲ τύπο 4-11-5, σὲ μέρη δὲ ὅπου βρέχει πολὺ συχνὰ 40 ὀκάδες κατὰ στρέμμα πολυφωσφορικὸ μὲ τύπο 2-12-4.

Σπορὰ καὶ καλλιεργητικαὶ φροντίδες

Τὸ κριθάρι σπείρεται ἀμέσως μετὰ τὰ πρωτοβρόχια τοῦ φθινοπώρου, ἐκτὸς τῆς τριμηνήτικης ποικιλίας ποὺ σπέρνεται κατὰ τὸν Μάρτιο μῆνα.

Ὅπου ἡ σπορὰ δὲν γίνεται μὲ σπαρτικὴ μηχανή, παραχώνομε τὸ σπόρο εἰς μὲν τὰ ἀμμώδη ἐδάφη μὲ ἕνα ἐλαφρὸ ὄργωμα, εἰς δὲ τὰ ἄλλα μὲ τὴ σβάρνα.

Ὁ σπόρος ἐμβαπτίζεται πρὸ τῆς σπορᾶς μέσα σὲ διάλυσι θεϊκοῦ χαλκοῦ καὶ κατόπιν ἀσβεστώνεται, ἀκριβῶς ὅπως γίνεται καὶ μὲ τὸ σιτάρι, γιὰ νὰ προλάβουμε τὶς ἀσθένειες τοῦ ἄνθρακος καὶ τοῦ δαυλίτου.

Ὅταν σκοπὸς τῆς καλλιεργείας μας εἶναι ἡ παραγωγὴ σανοῦ, ρίχνουμε 22-30 ὀκάδες σπόρο κατὰ στρέμμα, ὅταν δὲ σκοπὸς μας εἶναι ἡ παραγωγὴ κριθαριοῦ, τότε ρίχνουμε 12-18 ὀκάδες κατὰ στρέμμα.

Τὸ κριθάρι ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς σπορᾶς, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θερισμοῦ, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἰδιαιτέρα περιποίησι καὶ μάλιστα ὅταν τὸ χωράφι εἶναι καλὰ ὠργωμένο καὶ ὁ σπόρος καθαρὸς καὶ χωρὶς ἀγριάδες.

Ὅταν ὅμως τὸ χωράφι δὲν ἔχη καλὰ ὀργωθῆ καὶ ὁ σπόρος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ σπέρματα ζιζανίων, τότε πρέπει νὰ βοτανίσωμεν γιατὶ γρήγορα τὸ χωράφι γεμίζει ἀπὸ ξένα χόρτα ποὺ ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξι τοῦ κριθαριοῦ.

Ἀπὸ τὰ ζιζάνια τὰ πιὸ ἐνοχλητικὰ εἶναι ἡ ραφανίς, ὁ ραφανίσκος, ἡ παπαροῦνα καὶ τὸ σινάπι τὸ ἀρουραῖο.

Ὅταν τὰ ζιζάνια εἶναι πολλὰ καὶ ἡ καλλιέργεια φυσικὰ κινδυνεύῃ, ραντίζουμε τὰ ζιζάνια πρὶν νὰ μεγαλώσουν μὲ διάλυσι 3-4% θειϊκοῦ χαλκοῦ, ἢ μὲ 15% θειϊκοῦ σιδήρου ἢ ἀκόμη καλύτερα μὲ διάλυσι 1% μόνον θειϊκοῦ ὀξέος 50 βαθμῶν.

Μὲ τὰ ραντίσματα αὐτὰ τὰ σιτηρὰ δὲν βλάπτονται καθόλου. Ἀπ' ἐναντίας καταστρέφονται τελείως τὰ ἄγρια χόρτα καὶ τὸ φυτὸ ἀναπτύσσεται ἐπομένως καὶ ἀποδίδει.

Τὸ θέρισμα

Τὸ σιτάρι, ὅταν καλλιεργῆται γιὰ σανό, πρέπει νὰ θερίζεται μόλις ἀρχίζει νὰ ὡριμάζη τὸ στάχυ καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι πράσινο, γιατὶ τότε μόνον ὁ σανὸς γίνεται καλῆς ποιότητος.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ποσότητα ὅταν θερισθῆ ἐγκαίρως εἶναι μικρότερη, πολλοὶ προτιμοῦν νὰ τὸ θερίσουν ἀργότερα, εἰς βάρος φυσικὰ τῆς ποιότητος, γιατὶ ἀργότερα θεριζόμενος ὁ σανὸς κερδίζει εἰς βάρος.

Ἡ ἀπόδοσις σανοῦ κατὰ στρέμμα μὲ εὐνοϊκὸ καιρὸ καὶ ἐπιτυχῆ καλλιέργεια μπορεῖ νὰ περάση τὶς 500 ὀκάδες.

Ὁ θερισμὸς τοῦ κριθαριοῦ, τοῦ καρποῦ δηλαδή, γίνεται ὅταν ὁ στάχυς ἔχη τελείως ὡριμάσει καὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Μαΐου, γιὰ τὰ πεδινὰ μέρη καὶ κατὰ τὸν Ἰούνιον γιὰ τὰ ὀρεινά.

Ἡ ἀπόδοσις τοῦ καρποῦ εἶναι 1 : 6 ἕως 1 : 8 κατὰ στρέμμα, ἢ 90 ἕως 120 ὀκάδες. Ὁ θερισμὸς καὶ τὸ ἁλώνισμα τοῦ κριθαριοῦ γίνονται ὅπως καὶ τοῦ σιταριοῦ.

Χ

ΠΙΣΩ ΑΠ' Τ' ΑΛΕΤΡΙ

Μποροῦσα ὡς τὴν Ἀθήνα ἀπ' τὸ χωράφι
νὰ σύρω ἐγὼ μιὰ μακρινὴ αὐλακιὰ
κινῶντας μὲ τοῦ γήλιου τὸ χρυσάφι
μὲ τὸν ψαρὴ καὶ μ' εὔθυμη καρδιά.

Ἀντὶς γιὰ τριάντα στρέμματα ποὺ ὀργώνω
— τὸ στόμα σας ἀνοίξετε πλατιά! —
διακόσα μίλια πάγω κάθε χρόνο
πίσω ἀπ' τ' ἀλέτρι μου τραγουδιστά.

Μὲ τὸ γεροδεμένο, βολικὸ ψαρῆ μου
μιλῶ γιὰ θέρος βλογημένο, γιὰ σπορά,
μέσα φτερώνει σὰν πουλὶ ἡ ψυχή μου
καὶ φαίνεται στὰ μάτια του ἡ χαρά.

Ψαρῆ γιατὶ κυττᾶς; Δὲν μὲ πιστεύεις;
Εἴμαστε οἱ ἄξιοι, μάθε το ψαρῆ.
Τὸ κήρυξεν Ἐκεῖνος! Τί χαζεύεις;
περηφανέψου, ὅπως ἐγὼ καὶ σύ.

Καὶ κάνε τὰ καλὰ σου πιὰ ψαρῆ μου
Τριάντα στρέμματα ὄργωμα, σπορά!...
νὰ χαίρεται ἡ ψυχή σου κι' ἡ ψυχή μου
νἀναγαλλιάζη κ' Ἐκεινοῦ ἡ καρδιά.

Μποροῦσα ὡς τὴν Ἀθήνα ἀπ' τὸν ἀγρό μου
νάρθω τοῦ χινόπωρου μιὰν αὐγὴ
μὰ ἂς κάνω πάλι ἐφέτος στὸ χωριό μου
διακόσα μίλια πίσω ἀπ' τὸ γυνί.

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ τὴν ξεφορτώνουν κι' ἔβγαλαν ὅ,τι εἶχε ἀπὸ μέσα. Κατόπιν τὴν ξαρμάτωσαν. Κατάρτια, κουπιά, τιμόνι, πάγκους, ὅλα τὰ κουβάλησαν μέσα στὴ σπηλιά.

Ἕως ὅτου νὰ τελειώση τὸ ξεφόρτωμα, ἡ θάλασσα ἀγρίεψε καὶ τὰ κύματα ἄρχισαν νὰ τὴν κτυποῦν μὲ λύσσα.

Τὴ δέσαν λοιπὸν μὲ σχοινιὰ καὶ τῆς βάλαν ἀπὸ κάτω στρογγυλὰ ξύλα γιὰ νὰ κυλίση. Τοῦ κάκου! Ἡ βαρειὰ βάρκα, χωμένη στὴν ἄμμο βαθειά, δὲν κουνιῶταν οὔτε τόσο.

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποση ὥρα ἄρχισε νὰ πέφτη ραγδαία βροχή, κι' ἡ θύελλα εἶχε θεριέψει. Ἀπὸ παντοῦ ἄστραφτε φοβερά. Κεραυνοὶ κτυποῦσαν τὴ βραχοσειρὰ κι' ἄκουγες τὰ συντρίμμια της νὰ πέφτουν μὲ ὁρμὴ πάνω στὰ φύκια. Μὲ πολὺν κόπο ὁ Χάρρυ Γκοὺλδ κι' οἱ σύντροφοί του κατώρθωναν νὰ στέκουν κοντὰ στὴ βάρκα, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν. Ἄξαφνα, ἕνα πελώριο κῦμα, ψηλὸ ἕως εἰκοσιπέντε τοὐλάχιστο μέτρα, ξεκόλλησε τὴ βάρκα ἀπὸ τὴν ἄμμο ποὺ ἦταν χωμένη, τινάζοντάς την πάνω στὰ ἄγρια βράχια. Τὰ κομμάτια της, ἀφοῦ στάθηκαν γιὰ λίγο πάνω στοὺς ἀφρούς, σταθῆκαν κατόπιν πίσω ἀπὸ τὸ βουναλάκι. Καὶ εἶναι θαῦμα πῶς τὸ φοβερὸ αὐτὸ κῦμα δὲν τοὺς παρέσυρε, ὅταν γύριζε πίσω πρὸς τὴ θάλασσα. Τὰ ἄγρια κύματα εἶχαν σαρώσει τὴν μοναδική τους βάρκα κι' ὅλη τὴν ἀκρογιαλιά. Καὶ τώρα; Πῶς θάφευγαν ἀπ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ ξερονῆσι καὶ πῶς θὰ γύριζαν πίσω στοὺς δικούς τους;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἔπαψε πιὰ ὁ κατακλυσμός, ὁ ναύκληρος ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα κοίλωμα τῶν βράχων ξερὰ φύκια καὶ τἄναψε μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς. Σ' αὐτὴ τὴ φωτιὰ στέγνωσαν γρήγορα τὰ ροῦχα τους, ποὺ εἶχαν μουσκέψει ἀπ' τὴ βροχὴ κι' ἀπὸ τὰ κύματα. Ἀλλὰ ἡ τρικυμία βάσταξε ὅλη τὴ νύχτα. Ἄνεμος, ἀστραπές, βροντές, κεραυνοί. Τὸ πρωΐ, ὅταν βγῆκαν ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά, βρῆκαν τὴν ἀκρογιαλιὰ σπαρμένη ἀπὸ συντρίμματα βράχων.

— Τί δυστυχία! εἶπε ὁ Φρίτς. Ἄν τοὐλάχιστο δὲν εἴχαμε τὶς γυναῖκες...

Ἀλλὰ οἱ γυναῖκες ἦταν τὸ ἴδιο ψύχραιμες ὅπως κι' οἱ ἄντρες· καὶ μάλιστα ἡ Τζέννυ ποὺ εἶχε δυνατὴ ψυχὴ καὶ δὲν ἐγνώριζεν ἀπελπισία.

Ἕνα πλοῖο, ὁποιοδήποτε, μποροῦσε νὰ περάση καὶ νὰ τοὺς πάρη, πρὶν τοὺς βρῆ ὁ χειμῶνας σ' αὐτὴ τὴν ἄγνωστη ἀκτή. Δὲν ἦταν ἀδύνατο πρᾶγμα! Μὰ κι' αὐτὸ νὰ μὴ συνέβαινε, κι' ὁ χειμῶνας ἂν ἐρχόταν πρὶν ἀπὸ τὸ πλοῖο, θὰ μποροῦσαν ἐπὶ τέλους νὰ ξεχειμωνιάσουν. Στέγη, τροφή, καύσιμη ὕλη εἶχαν. Μποροῦσαν νὰ ἐλπίζουν πῶς δὲν θὰ πέθαιναν τοὐλάχιστο.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ, ὁ Φρὶτς κι' ὁ Τζέϊμς, τριγύριζαν στ' ἀκρογιάλι. Ἐνῷ ὁ Τζὼν Μπλὸκ κι' ὁ Φραγκῖσκος εἶχανε πάει νὰ ἰδοῦν ἂν ὑπῆρχαν ἀκόμη αὐγὰ χελώνας.

Εἶχαν περάσει δεκαπέντε μέρες ἀπὸ τότε ποὺ βγῆκαν σ' αὐτὸ τὸ ξερονῆσι. Κι' εἶχαν περάσει κι' ἄλλες πολλὲς ἑβδομάδες χωρὶς νὰ τοὺς παρουσιασθῆ τίποτε ἔκτακτο. Ὅσο γιὰ τροφὴ δὲν ἔτρωγαν παρὰ χελῶνες, χελωνοαυγὰ καὶ διάφορα θαλασσινά, — καραβίδες, ἀστακούς, — ποὺ ἔπιανε ὁ Τζὼν Μπλόκ. Γιατὶ αὐτὸς καταγινόταν συνήθως στὸ ψάρεμα, μὲ τὴ βοήθεια κάποτε τοῦ Φραγκίσκου. Εἶχαν κάνει ἀγκίστρια ἀπὸ στραβωμένα καρφιὰ ποὺ βρῆκαν ἀπὸ τὰ ξύλα τῆς συντριμμένης βάρκας, κι' ἔπιαναν μ' αὐτὰ λογῆς λογῆς ψάρια, λιθρίνια, κεφάλους κι' ἄλλα.

Ἀκόμη ἀπ' τὰ σκυλόψαρα ποὺ ἀφθονοῦσαν σ' ἐκεῖνα τὰ νερά, προμηθεύόντουσαν ἕνα ξύγκι, κατάλληλο ὅπως κατασκευάζουν πρόχειρα σπερματσέτα. Μιὰ μέρα ἔπεσε κι' ἕνα μεγάλο κοπάδι ἀπὸ ρέγκες. Μπόρεσαν νὰ πιάσουν μερικὲς ἑκατοντάδες ἀπ' αὐτές, ποὺ τὶς ἐκάπνισαν καὶ τὶς φύλαξαν γιὰ τὸ χειμῶνα.

Στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν ἓξ ἑβδομάδων ἔκαναν κι' ἄλλες ἀπόπειρες νὰ σκαρφαλώσουν ὡς τὴν κορφὴ τῆς βραχοσειρᾶς. Ἀλλὰ δὲν ἐκατάφεραν τίποτε, κι' ὁ Φρίτς ἀποφάσισε τότε νὰ τριγυρίση κολυμπῶντας τὸ ἀνατολικὸ βουναλάκι. Τὸ σχέδιο του ὅμως δὲν τὸ εἶπε σὲ κανένα, παρὰ μόνο στὸν Τζὼν Μπλόκ. Γδύθηκε λοιπόν, κι' ἀφοῦ δέθηκε μ' ἕνα μακρὺ σχοινί, ποὺ τὴν ἄκρη του θὰ τὴν κρατοῦσε γερὰ ὁ Τζὼν Μπλόκ, ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Μὲ πολὺ κόπο ὁ κολυμβητὴς μπόρεσε νὰ προχωρήση μερικὰ μέτρα, ἐπειδὴ ἐκεῖ στὰ πόδια τοῦ πελώριου βράχου ἡ θάλασσα ἄφριζε μὲ λύσσα. Ἀλλ' ὅταν ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ πολὺ κόπο, καὶ μὲ κίνδυνο νὰ τὸν παρασύρη τὸ ρεῦμα ἢ νὰ τὸν πετάξη τὸ κῦμα πάνω στὸ βράχο, γύρισε πίσω, καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ ναύκληρος τί εἶδε, αὐτὸς ἀπήντησε:

— Βράχοι καὶ μόνο βράχοι! Μιὰ συνέχεια ἀπὸ κολπίσκους κι' ἀκρωτήρια! ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς, μόλις παίρνοντας τὴν ἀναπνοή του.

— Καλὰ τὄλεγα ἐγώ! ἐψιθύρισε ὁ ναύκληρος.

Τὸ νησάκι τους δὲν ἦταν λοιπὸν παρὰ ἕνας ἀκατοίκητος σωρὸς ἀπὸ βράχους. Καὶ ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τέτοια φυλακή.

Ὡστόσο ὁ καιρὸς διατηροῦνταν καλός. Ἔφθασε κι' ἡ τελευταία ἑβδομάδα τοῦ Δεκέμβρη. Μερικὲς θύελλες ποὺ ἐπακολούθησαν δὲν εἶχαν τὴν ἔνταση τῆς πρώτης. Κι' ἂν ἡ βραχοσειρὰ δὲν ἔρριχνε μιὰ μεγάλη σκιὰ στ' ἀκρογιάλι, ἡ ζέστη θὰ ἦταν ἀνυπόφορη.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ σύχναζαν στὸ νησάκι διάφορα πουλιά, ὄχι μόνο γλάροι κι' ἄλλα θαλασσοπούλια, παρὰ καὶ γερανοὶ κι' ἐρωδιοί. Ἀκόμη ἔβλεπαν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ κορμοράνους καθὼς κι' ἄλμπατρους, σὰν κι' ἐκεῖνον ποὺ εἶχε χρησιμεύσει στὴν Τζέννυ γιὰ ταχυδρόμος, ὅταν ἦτανε στὸν Ἀναμμένο Βράχο.

Μιὰ μέρα ὁ Τζὼν Μπλὸκ τοὺς μάζεψε μὲ φωνές:

— Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε!... ἐλάτε!

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Φρίτς.

— Μὰ δὲν βλέπετε κεῖνα τὰ μαῦρα σημάδια στὴ γραμμή;

— Μὰ εἶναι πιγκουῖνοι, λιπαρόχηνες! ἐπρόσθεσε ὁ Φραγκῖσκος.

— Ναί, ναί, ἐπεκύρωσε ὁ πλοίαρχος Γκούλδ.

Τότε ὁ Φρίτς συνεπέρανε, γιὰ νὰ μπορέσουν αὐτὰ τὰ πουλιὰ νὰ σκαρφαλώσουν ὡς τὸ ὀροπέδιο, θὰ πῆ πῶς οἱ πλαγιὲς εἶναι πιὸ εὔκολες ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς βραχοσειρᾶς.

Καὶ ἦταν λογικό. Οἱ πιγκουῖνοι, πουλιὰ ἀδέξια, πολὺ βαρειά, μὲ κάτι τόσα δὰ φτερουγάκια, δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ πετάξουν ὡς ἐκείνη τὴ ράχι. Θανέβαιναν βεβαίως μὲ τὰ πόδια. Ὥστε τὸ ἀνέβασμα θὰ ἦταν πιὸ εὔκολο ἀπὸ τὰ βορεινά. Ἀλλὰ τί κρίμα νὰ μὴν ἔχουν τὴ βάρκα, γιὰ νὰ τριγυρίσουν τὸ νησί! Κι' ἀπὸ τὴ βάρκα δὲν τοὺς ἔμεναν παρὰ τὸ κατάρτι, τὸ μεγάλο πανί, ὁ φλόκος, τὰ σχοινιά, τὸ τιμόνι, ἡ ἄγκυρα μὲ τὴν ἁλυσίδα της, οἱ σανίδες τῶν πάγκων καὶ τὰ βαρέλια τοῦ νεροῦ, ὅλα προφυλαγμένα στὴ σπηλιά. Κι' ἀπ' αὐτὰ πάλι πολλὰ ἦταν μισοσπασμένα.

Ἔτσι γιόρτασαν μελαγχολικὰ τὰ Χριστούγεννα στὴν ἐρημιά. Καὶ τὸ ἀπόγευμα στὶς 29 τοῦ Δεκέμβρη συνέβηκε κάτι, ποὺ ἂν καὶ δὲν ἄλλαξε τὴν κατάστασί τους, τοὺς θύμισε ὅμως πολλά:

Ἕνα πουλὶ πῆγε καὶ στάθηκε στὸ ἀκρωτήρι καὶ σ' ἕνα μέρος προσιτό, ὥστε μὲ μιὰ θηλειά, ἕνα λάσσο, ποὺ

—Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε!... Ἐλάτε...

ἔκανε μὲ τὸ μακρὺ σχοινὶ τῆς βάρκας ὁ Φρίτς, μπόρεσε νὰ τὸ πιάση.

— Ἄχ! φωνάζει ἄξαφνα ἡ Τζέννυ. Εἶν' ἐκεῖνος!... Τὸν γνωρίζω!

— Ποιὸς Τζέννυ;

— Εἶναι ὁ ἄλμπατρός μου! ὁ σύντροφός μου στὸν Ἀναμμένο Βράχο! Δὲν κάνω λάθος! Σ' αὐτὸ τὸ πόδι ἔδεσα ἐγὼ τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια σου!

Ἦταν δυνατό; Ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ὁ ἄλμπατρος ἐκεῖνος, ποὺ δὲν ξαναγύρισε στὸ νησάκι, ἦρθε σ' αὐτὴ τὴν ἄγνωστη ἀκτὴ τῶν ναυαγῶν;

Πραγματικὰ ἡ Τζέννυ δὲν ἔκανε λάθος. Κι' ἐπείσθηκαν ὅλοι, ὅταν τοὺς ἔδειξε ἕνα κομματάκι σπάγκο, ποὺ ἦταν ἀκόμη τυλιγμένο στὸ πόδι του.

Ἀλλὰ τί ταξίδι ποὺ εἶχε κάνει! Ἀπὸ τἀνατολικὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, στὰ δυτικὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ! Χιλιάδες λεῦγες!

Αὐτὰ τὰ πουλιὰ ἔχουν ἀκούραστα φτερὰ καὶ μποροῦν νὰ κάνουν πολὺ μεγάλα ταξίδια.

Περιττὸ νὰ ποῦμε τί χάδια καὶ περιποιήσεις ἔτυχε ὁ ταχυδρόμος τοῦ Ἀναμμένου Βράχου. Ἦταν ὡς ἕνας δεσμὸς ποὺ ἕνωνε τοὺς ναυαγοὺς μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τῆς Νέας Ἑλβετίας.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες τέλειωνε τὸ ἔτος 1817, ποὺ τὸ τέλος του στάθηκε γι' αὐτοὺς τόσο δυστυχισμένο. Τί ὅμως θὰ τοὺς ἔφερνε τὸ καινούργιο, ποὺ ἔρχονταν τὸ ἴδιο ἀβέβαιο, ὅπως κι' αὐτὸ ποὺ ἔφευγε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ΄.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ τοὺς παρουσιάστηκε ὁ ἄλμπατρος τοῦ Ἀναμμένου Βράχου αἰσθάνονταν τὶς ἐλπίδες τους ἀναγεννημένες... Εὔκολα ἡμέρωσαν τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ πουλί, ποὺ συνῆλθε γρήγορα ἀπὸ τὴν κούρασι, καὶ δὲν ἦταν οὔτε ἄγριο, οὔτε φοβισμένο. Γύριζε ὅλη τὴ μέρα στ' ἀκρογιάλι, τρέφονταν μὲ ψάρια ποὺ τὰ ἔπιανε μὲ θαυμαστὴ δεξιότητα καὶ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ διάθεσι γιὰ νὰ φύγη.

Ὁ καλύτερος φίλος του ἦταν ὁ μικρὸς Μπόμπης. Μαζὶ ἔπαιζαν στὴν ἀμμουδιά, χωρὶς νὰ μαλλώνουν ποτέ.

Τέλος πάντων, ἄλλο περιστατικὸ δὲν ἐποίκιλλε τὴ μονοτονία τῆς ζωῆς τους. Κατασκεύαζαν κεριὰ ἀπὸ ξύγκι σκυλόψαρου, γιὰ νάχουν κάποιο φωτισμὸ τὶς μέρες ποὺ ἡ κακοκαιρία θὰ τοὺς ἔκλεινε μέσα στὴ σπηλιά.

Στὶς 17 τοῦ μηνός, τἀπόγεμα, ἕν' ἀπρόοπτο περιστατικὸ προξένησε στοὺς ναυαγοὺς τὶς πιὸ ζωηρὲς ἀνησυχίες. Τί εἶχε συμβῆ;

Ὕστερ' ἀπὸ ἄκαρπες ἔρευνες σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τοῦ ἀκρωτηρίου, εἴδανε πὼς ὁ μικρὸς Μπόμπης μαζὶ μὲ τὸ πουλὶ εἴχανε ἐξαφανισθῆ. Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, ἡ κυρία Οὐόλστων, ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν τρελλή. Τί ἔγινε λοιπὸν τὸ παιδί της;

Μὴν ἐγλίστρησε ἀπὸ κανένα βράχο κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα; Ἤ μήπως βούλιαξε σὲ κανένα λάκκο τῆς ἀμμουδιᾶς κι' ἐσκεπάσθηκε μὲ φύκια;

— Καὶ τὸ πουλί; Ἀλήθεια, τί νὰ ἔγινε τὸ πουλί; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος.

(Ἀκολουθεῖ)

* Η ΥΔΡΑ *

Λαμποκοπᾷ καὶ ἀστράφτει εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἡ ἥσυχη λίμνη. Εἰς τὴν ἀσημένιαν ἐπιφάνειάν της ἔχουν ἐξαπλωθῆ ἀκίνητα τὰ μεγάλα φύλλα τῶν ὑδροβίων φυτῶν. Κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ βαθυπράσινα φύλλα ἔχει καταφύγει ἕνα πολὺ περίεργον πλάσμα. Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σᾶς ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν ζωήν του, διότι θὰ γνωρίσωμεν πολλὰ περίεργα τῆς ζωῆς τοῦ ζώου αὐτοῦ. Πρὸ 150 ἴσως ἐτῶν τὸ περίεργον αὐτὸ ζῶον εἶχε κινήσει τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν, καὶ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν προσπαθοῦσε νὰ προμηθευθῆ καὶ νὰ διατηρῆ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του μέσα σὲ γυάλα ἐν ἢ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζῶα, διὰ νὰ μελετήση τὰς συνηθείας τῆς ζωῆς του.

Ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ ζῶον αὐτό; Εἰς τὸ σχολεῖον ἐμάθατε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν κάτι διὰ τὸν ἥρωα Ἡρακλῆ καὶ διὰ τὰ μεγάλα κατορθώματά του. Ἕνα ἀπὸ τὰ κατορθώματα τοῦ Ἡρακλέους εἶναι καὶ ὁ φόνος τῆς Λερναίας Ὕδρας. Ἡ Λερναία αὐτὴ Ὕδρα ἦτο τέρας, ἦτο φίδι μὲ ἐννέα κεφάλια, καὶ ὅταν ὁ Ἡρακλῆς τοῦ ἔκοπτεν ἕνα κεφάλι, ἐφύτρωναν δύο εἰς τὴν θέσιν του καί, ὅπως ἐνθυμεῖσθε ἀπὸ τὸν μῦθον, μόνον ὅταν ὁ Ἡρακλῆς εἶπεν εἰς τὸν ἀνεψιόν του Ἰόλαον νὰ καυτηριάζη μὲ ἕνα ἀναμμένον δαυλὸν τὸ μέρος ὅπου ἔκοπτε τὰ κεφάλια τῆς ὕδρας δὲν ἐφύτρωναν πλέον νέα κεφάλια. Ἔτσι κατώρθωσεν ὁ Ἡρακλῆς νὰ φονεύση τὸ θηρίον καὶ νὰ γλυτώση τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ τρομερὸν αὐτὸ τέρας.

Τὸ ζῶον αὐτὸ περὶ τοῦ ὁποίου θὰ σᾶς ὁμιλήσω λέγεται ἐπίσης «ὕ δ ρ α», ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζει καθόλου μὲ τὴν Λερναίαν Ὕδραν τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ἂν καὶ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπη ὅτι ἡ Λερναία Ὕδρα δὲν ὑπῆρξε ποτέ, ἢ τοὐλάχιστον δὲν εἶχεν ἐννέα ἢ ἑπτὰ ἢ δύο κεφάλια, ἀλλὰ ἕνα, ὅπως ὅλα τὰ ζῶα· ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία τὸ ἐγέννησε καὶ τὸ ἐμεγάλωσε τὸ τέρας τοῦ μύθου, ὅπως ἡ λαϊκὴ φαντασία πλάττει τοὺς δράκους τῶν παραμυθιῶν.

Διὰ τὴν ὕδραν λοιπὸν αὐτὴν ἔπλασαν πολλὰ ἀνύπαρκτα πράγματα· ἐν τούτοις δὲν εἶναι, ὅσα διηγοῦνται διὰ τὴν ὕδραν, ὅλα παραμύθια. Ὅπως εἰς τοὺς μύθους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπάρχει μέσα κρυμμένη κάποια ἀλήθεια, τοιουτοτρόπως καὶ ἐδῶ· π. χ. ἔλεγον ὅτι τὴν ὕδραν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν κόψη εἰς διάφορα μέρη, καὶ τὸ καθὲν ἀπὸ τὰ μέρη αὐτὰ νὰ σχηματίση νέαν τελείαν καὶ ζωντανὴν ὕδραν, καὶ εἶναι ἀληθὲς αὐτό. Εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι εἰς μίαν μεγάλην ὕδραν ἦτο δυνατὸν νὰ φυτρώσουν ἀρκεταὶ μικραὶ ὕδραι, ὅπως ἐφύτρωναν αἱ κεφαλαὶ τῆς Λερναίας. Ἄς ἴδωμεν ὅμως πρῶτον πῶς εἶναι καμωμένη ἡ ὕδρα.

Ἴσως δὲν εἴδατε ποτὲ ὕδραν. Αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται παράδοξον, διότι ἡ ὕδρα εἶναι πολὺ μικρὸν ζῶον· ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ τὸ πράσινον ἢ πρασινοκίτρινον σῶμά της εἶναι ἡμιδιαφανές. Ἡ ὕδρα ἔχει τὴν ἱκανότητα, ὅταν θέλη, νὰ τεντώνεται ὡς νῆμα ἢ νὰ συμμαζεύεται ὡς μικρότατον σφαιρίδιον. Ὅλον τὸ σῶμα της ἠμποροῦμεν νὰ τὸ παρομοιάσωμεν μὲ σακκὶ τεντωμένον καὶ ἀνοικτόν, ἢ μὲ κώδωνα. Γύρω - γύρω εἰς τὰ χείλη τοῦ σάκκου, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα μας, φυτρώνουν τὰ μακρουλὰ χέρια τῆς ὕδρας ἢ οἱ πλόκαμοί της, ὡς νήματα· μὲ τὸ ἄλλο ἄκρον της ἡ ὕδρα προσκολλᾶται καὶ στηρίζεται εἰς διάφορα πράγματα ποὺ εὑρίσκονται μέσα εἰς τὴν λίμνην· π. χ. εἰς τοὺς κορμοὺς τῶν ὑδροβίων φυτῶν ἢ εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τῶν φύλλων τῶν ἰδίων φυτῶν. Κατορθώνει μάλιστα καὶ νὰ μετατοπίζεται, νὰ ἀλλάσση τὴν θέσιν της καὶ νὰ γλιστρᾷ ἀργά, πολὺ ἀργά, ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος. Μὲ τοὺς πλοκάμους της ἡ ὕδρα συλλαμβάνει μικρότατα ζῶα καὶ τὰ τρώγει. Αὐτὴ εἶναι ὅλο — ὅλο ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματος τῆς ὕδρας!

Καθὼς βλέπετε, ἡ κατασκευὴ τοῦ ζώου αὐτοῦ εἶναι πολὺ ἁπλῆ· ἡ ὕδρα εἶναι ἁπλοῦν μικρὸν ἄδειον σακκὶ μὲ πολὺ λεπτὰ τοιχώματα. Τὸ στόμιον τοῦ σακκιοῦ εἶναι τὸ στόμα της· ὁ πυθμὴν εἶναι τὸ πόδι της· γύρω εἰς τὸ στόμα εὑρίσκονται τὰ χέρια της, οἱ πλόκαμοί της. Ἄν ἔχετε τὴν περιέργειαν νὰ ἴδῆτε ζωντανὴν ὕδραν, ζητήσατέ την εἰς παλαιοὺς λάκκους μὲ νερὸν ἢ εἰς μικρὰς λίμνας ἢ ἕλη. Τὸ καλοκαῖρι πρὸ πάντων εἶναι εὔκολον νὰ εὕρετε ὕδρας. Συλλέξατε εἰς ὑάλινον δοχεῖον πολλὰ μικρὰ φυλλαράκια ὑδροβίων φυτῶν καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰ πιθανὸν νὰ εἶναι καὶ καμμία ὕδρα. Πολὺ πιθανὸν νὰ ἀποτύχετε· δοκιμάσατε τότε ἐκ νέου, συλλέγοντες ἄλλα φύλλα· συλλέξατε ἐπὶ τέλους ἀπὸ ἄλλο μέρος τῆς λίμνης ἢ τοῦ ἕλους. Κάπου, εἰς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λάκκον, θὰ εὕρητε μίαν· ἐκεῖ πλέον δύνασθε νὰ συλλέξετε ὅσας θέλετε.

Διὰ τὴν ὕδραν ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων ἔπλασεν, εἰς παλαιοτέρους ὁπωσδήποτε χρόνους, πολλὰ περίεργα, τόσον ὥστε νὰ ζητοῦν πολλοὶ νὰ προμηθευθοῦν μίαν ὕδραν καὶ νὰ τὴν στέλλη ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον ζωντανὴν μὲ πολλὰ ἔξοδα βέβαια. Δὲν ἤξευραν ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι τότε ὅτι ἡ ὕδρα εὑρίσκεται σχεδὸν εἰς κάθε λίμνην, εἰς κάθε βάλτον, εἰς κάθε μικρὸν ἢ μεγάλον ἕλος, ὅπου θὰ μποροῦσαν μὲ σχετικὴ εὐκολία νὰ τὴν ἀνακαλύψουν.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ τίγρις μισεῖ τὸ γαλάζιο

Ὅπως ὁ ταῦρος μισεῖ τὸ κόκκινο χρῶμα ἔτσι καὶ ἡ τίγρις μισεῖ τὸ γαλάζιο.

Πολυάριθμες πρακτικὲς δοκιμὲς ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ταῦρος μισεῖ θανάσιμα τὸ κόκκινο πανί.

Ἀπὸ ποῦ προέρχεται ὅμως τὸ λυσσῶδες αὐτὸ αἴσθημα μίσους ποὺ κυριεύει τὸν ταῦρο ὅταν ἀντικρύσῃ τὸ χρῶμα τῆς χαρᾶς, κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ. Ἐξ ἴσου μυστηριώδης παραμένει καὶ ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖον τὸ πιὸ αἱμοβόρο ἀπὸ ὅλα τὰ θηρία τοῦ κόσμου, ἡ τίγρις, καταλαμβάνεται ἀπὸ φοβερὴ λύσσα ὅταν δῇ χρῶμα βαθὺ γαλάζιο σὰν τοῦ οὐρανοῦ, καθὼς ἀνακοινώνει σὲ μιὰ τελευταία του ἔκθεσι τὸ Ζωολογικὸν Ἰνστιτοῦτον τῆς Βομβάης. Πολλὰ πειράματα ὡς τόσο ἀπέδειξαν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια ὅτι ἡ τίγρις σταματᾷ, τὰ χάνει καὶ ὑποχωρεῖ, ἂν βγαίνοντας ἀπ' τὴ ζούγκλα γιὰ νὰ κατασπαράξῃ ἕνα κοπάδι, τύχῃ νὰ βρῇ ὅλους τοὺς τοίχους τῆς μάνδρας ἢ τοῦ σταύλου σκεπασμένους μὲ πανὶ γαλάζιο.

Ἡ νεώτερη γιαγιὰ

Ἡ νεωτέρα γιαγιὰ τοῦ κόσμου εἶναι 28 ἐτῶν καὶ βρίσκεται στὸ Καμπέρε τῆς Αὐστραλίας. Παντρεύτηκε 13 ἐτῶν

Ἡ πλουσιωτέρα ὁδὸς

Ἡ πλουσιωτέρα ὁδὸς τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Πάρκ Ἄβενιου τῆς Νέας Ὑόρκης. Κατοικοῦν μέσα στὰ μέγαρά της 400 οἰκογένειαι ἑκατομμυριούχων ποὺ ξοδεύουν 280 ἑκατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο (28 δισεκατομμύρια δραχμάς!). Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ καὶ νὰ δέχεται ἐκεῖ χωρὶς νὰ ἔχῃ εἰσόδημα 50.000 δολλάρια. Ὑπολογίζουν ὅτι τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ ἔργα τέχνης τῶν μεγάρων τῆς ὁδοῦ ἀξίζουν 15 ἑκατομμύρια δολλάρια, ἄλλα τόσα δὲ ξοδεύουν οἱ ἔνοικοι τὸ ἔτος γιὰ τουαλέτες. Πίνουν 4 ἑκατομμύρια δολλάρια σὲ οὐΐσκυ καὶ κρασιά.

Ἡ κόττα ἢ τ' αὐγό;

Μιὰ ἐρώτησις ποὺ ἔμενε ἀπὸ αἰῶνες ἀναπάντητη, βρῆκε τὴ λύσι της ἐπὶ τέλους. Πρόκειται γιὰ τὸ αἴνιγμα: Τί πρωτογίνηκε, τὸ αὐγὸ ἔκαμε τὴν κόττα, ἢ ἡ κόττα ἔκαμε τ' αὐγό;

Ἡ ἐπιστήμη ἀπαντᾷ ἐπὶ τέλους πὼς τὰ πτηνὰ προέρχονται ἀπὸ παλαιὰ ἑρπετά, τὰ ὁποῖα ὅλα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γεννοῦν αὐγά. Φτάνει στὸ συμπέρασμα λοιπὸν κανεὶς πὼς τὸ αὐγὸ προϋπῆρξε τῆς κόττας, ἀδιάφορο ἂν καταλήγῃ σ' ἕνα νέο πρόβλημα, στὸ τί πρωτογεννήθηκε δηλαδή, τὸ αὐγό, ἢ τὸ ἑρπετό.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ σᾶς ὑπενθυμίζομε πὼς ὁ κροκόδειλος γεννᾷ αὐγὰ μήκους μόλις ἔξη δακτύλων καὶ τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ ἑρπετὰ μήκους 30 ποδῶν κατ' ἐλάχιστον ὅρον. Καὶ ὁ δεινόσαυρος ἄλλωστε ὁ ὁποῖος λέγεται πὼς εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐξαφανισθὲν εἶδος ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ἑρπετῶν, καὶ ὁ ὁποῖος λέγεται πὼς εἶχε μῆκος 80 ποδῶν καὶ ὕψος 10 ἔτικτε ὠά, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς μέγεθος μόλις τριπλάσια τῶν αὐγῶν τοῦ κροκοδείλου.

Παιδοκομικοὶ σταθμοὶ Βατράχων

Ἀξιοθαύμαστοι εἶναι οἱ «Παιδοκομικοὶ Σταθμοί», τοὺς ὁποίους κατασκευάζουν οἱ βάτραχοι τῶν λιμνῶν τῆς Βραζιλίας γιὰ τὰ νεογνά τους. Διαλέγουν κατάλληλα φύλλα στὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν κι' ἐπάνω σ' αὐτὰ ἀποθέτουν τὰ αὐγά τους. Ὕστερα τυλίγουν τὰ φύλλα αὐτὰ καὶ τὰ κάνουν σὰν μικρὰ χωνιά. Ὅταν οἱ μικροὶ βάτραχοι μεγαλώσουν ἀρκετά, τότε τὰ χωνιὰ ξετυλίγονται καὶ τὰ βατράχια πέφτουν στὸ νερὸ ὅπου καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀναπτύσσωνται.

Ἡ μεγαλυτέρα ἐφημερὶς

Ἡ μεγαλυτέρα σὲ σχῆμα ἐφημερίδα τοῦ κόσμου εἶναι τὸ «Φωτισμένο Στερέωμα» τοῦ Λονδίνου. Ἔχει μῆκος 2 μέτρα καὶ 5 ἑκατοστὰ καὶ φάρδος 1 μέτρο καὶ 8 χιλιοστά. Ἔχει 8 σελίδες. Ἑκάστη σελὶς 13 στῆλες.

Ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ βγαίνει κάθε ἑκατὸ χρόνια. Τὸ τελευταῖο τεῦχος ἐκυκλοφόρησε τὸ 1850. Τὸ προσεχὲς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ 1950.

Ἡ μικροτέρα πάλι ἐφημερὶς τοῦ κόσμου εἶναι ἡ «Λίτλ Στάνταρ», ἡ ὁποία ἐκδίδεται ἑβδομαδιαίως στὸ Τορκὲ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἔχει μῆκος 10 πόντους καὶ φάρδος 7. Ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ ἔχει 32 σελίδες.

Τὰ ὑψηλότερα δένδρα

Τὰ ὑψηλότερα δένδρα τοῦ κόσμου βρίσκονται στὴν Αὐστραλία.

Ὑπάρχει ἕνα εἶδος εὐκαλύπτου ὁ ὁποῖος φθάνει εἰς ὕψος 140 μέτρων. Τὸ δένδρο αὐτὸ ψηλώνει 12 μέτρα κάθε τέσσερα χρόνια, δηλαδὴ 15 πόντους κάθε μῆνα.

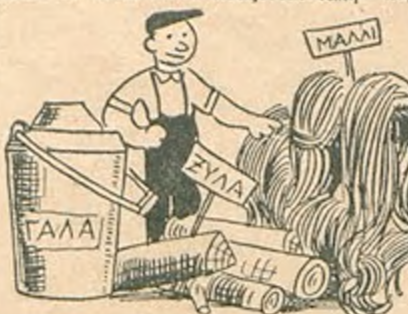
* ΜΑΛΛΙ ΑΠΟ ΞΥΛΟ *

Τὸ μαλλὶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἀπαραίτητες, γιὰ μιὰ πολιτισμένη χώρα, ὕλες. Πολλὲς ὅμως χῶρες, ποὺ δὲν ἔχουν ἐπάρκεια τῆς ὕλης αὐτῆς, ἐπενόησαν διαφόρους τρόπους ἀντικαταστάσεως τοῦ φυσικοῦ μαλλιοῦ μὲ τεχνητό. Καὶ κατώρθωσαν νὰ βγάλουν μαλλὶ ἀπό... τὸ γάλα!

Ἔγινε πολὺς λόγος γι' αὐτὸ τὸ «γάλα ποὺ ντύνει». Πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἦταν γνωστὸ στὴ χημεία πὼς ἡ καζεΐνη τοῦ γάλακτος εἶναι καθ' ὅλα ἀνάλογη πρὸς τὴν καζεΐνη τοῦ μαλλιοῦ. Πρῶτοι οἱ Ἰταλοί, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰθιοπικοῦ πολέμου, ἐπειδὴ λόγῳ τῶν κυρώσεων δὲν μποροῦσαν νὰ πάρουν ἀγγλικὸ μαλλί, προσέφυγαν στὸ τέχνασμα αὐτό. Στηριζόμενοι στὴ διαπίστωσι τῶν ἀναλογιῶν μεταξὺ καζεΐνης τοῦ γάλακτος καὶ καζεΐνης τοῦ μαλλιοῦ, ἐπενόησαν τὸ «λανιτάλ», ἕνα λευκό, χνουδωτὸ σῶμα ἀνάλογο πρὸς τὸ μαλλὶ καὶ παραγόμενο ἀπὸ τὸ γάλα. Ἀπὸ τότε ἡ Ἰταλία παρασκευάζει σὲ μεγάλες ποσότητες αὐτὸ τὸ «γάλα ποὺ ντύνει» ἢ τεχνητὸ μαλλί.

Οἱ Γερμανοί, ποὺ θέλησαν κι' αὐτοὶ νὰ παραγάγουν τεχνητὸ μαλλί, δὲν τὸ ἔβγαλαν, ὅπως οἱ Ἰταλοί, ἀπὸ τὸ γάλα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ξύλο. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ τεχνητὸ αὐτὸ μαλλί, ποὺ παράγεται ἀπὸ τὶς ἶνες τοῦ ξύλου ἀνταποκρίνεται ἀρκετὰ καλὰ στὶς ἀνάγκες τοῦ κοινοῦ. Δὲν εἶναι βέβαια ἕνα προϊὸν ἰδεῶδες, καὶ οὔτε τὰ ὑφάσματα ἀπό... ξύλινο μαλλὶ ἔχουν τὴν ἁπαλότητα καὶ τὴν ἀντοχὴ τῶν ὑφασμάτων ποὺ κατασκευάζονται ἀπὸ φυσικὸ μαλλί. Εἶναι ἁπλῶς ἕνα προϊὸν ἀνάγκης.

Τὸ μαλλὶ αὐτὸ ἀπὸ ξύλο, μὲ τὸ ὁποῖο κατασκευάζονται τάπητες, παραπετάσματα, καλύμματα, πετσέτες, πατσαβοῦρες κλπ., ὠνομάσθη «βίστρα». Χάρις δὲ στὶς τελειοποιήσεις τῶν τελευταίων ἐτῶν, τὸ μαλλὶ «βίστρα» μπορεῖ καὶ νὰ πλένεται. Πρὸς βελτίωσιν τῶν ὑφασμάτων ποὺ παράγονται κατὰ τὸν τεχνητὸ αὐτὸ τρόπο, ἀνεμίχθη τὸ «βίστρα» μὲ φυσικὸ μαλλί, καὶ ἡ νέα ὕλη ὠνομάσθη «βόλλστρα».

Ἡ νέα αὐτὴ ὕλη περιέχει μόνο κατ' ἀναλογίαν 25% τεχνητὸ μαλλί. Χάρις σὲ μιὰ εἰδικὴ μέθοδο μπορεῖ νὰ βάφεται ταυτοχρόνως τὸ τεχνητὸ καὶ τὸ φυσικὸ μαλλί, ποὺ ἀναμιγνύονται πρὸς παραγωγὴν τῆς ὕλης «βόλλστρα». Τὸ μίγμα αὐτὸ ἀποδίδει νῆμα μακρότερο καὶ περισσότερο ὁμοιογενὲς ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ παράγεται ἀπὸ τὸ φυσικό. Ὑστερεῖ ὅμως καὶ ἡ ὕλη αὐτὴ σὲ ἁπαλότητα. Κάποτε εἶναι τόσο σκληρή, ὥστε ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωσι ὅτι περιέχει μετάλλινα σύρματα.

Ἡ τελευταία καινοτομία στὸ κεφάλαιο εἰδῶν ἱματισμοῦ εἶναι ἕνα τεχνητὸ ὕφασμα ποὺ δὲν παράγεται οὔτε ἀπὸ γάλα οὔτε ἀπὸ ἶνες ξύλου, ἀλλὰ ἀπὸ ὕλες ποὺ ὑπάρχουν ἐν ἀφθονίᾳ στὴ Γερμανία: Ἀπὸ ἀσβέστη καὶ κάρβουνο.

Τὸ τεχνητὸ μαλλὶ ποὺ παράγεται ἀπὸ τὶς ὕλες αὐτὲς ἔχει ὀνομασθῆ «Pece», ἔχει δὲ ἐξαιρετικὴ ἀντοχή. Ἀντέχει στὸ νερὸ καὶ συνεπῶς στὴ μπουγάδα, ἔχει δὲ ἀντοχὴ καὶ σὲ διάφορα ὀξέα, καὶ ἐπὶ πλέον δὲν πιάνει φωτιά.

Ἡ νέα αὐτὴ ὕλη ἔχει βέβαια πλεονεκτήματα. Παρουσιάζει ὅμως κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο μειονέκτημα. Εἶναι σκληρὰ σὲ τρόπο ὥστε ἕνα κουστοῦμι καμωμένο ἀπὸ τὴν ὕλη αὐτή, μοιάζει μᾶλλον μέ... θώρακα.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀσφαλὴς τρόπος

Δυὸ ξένοι μπῆκαν μιὰ μέρα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Δὲν τὸ κατάφεραν ὅμως αὐτό, γιατὶ ὅλη τὴ νύχτα εἶχαν μάχη κατὰ μέτωπο μὲ στρατιὲς ὁλόκληρες κορέων. Τὸ πρωΐ ποὺ σηκώθηκαν καὶ πῆγαν νὰ πληρώσουν γιὰ νὰ φύγουν, ὁ ξενοδόχος τοὺς ζήτησε 200 φράγκα γιὰ τὰ δύο κρεββάτια.

— Μήπως βάζετε στὸν λογαριασμό, ρώτησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ξένους, καὶ τοὺς κορέους ποὺ σκοτώσαμε;

— Τί νὰ κάνουμε, κύριε, εἶπε ὁ ξενοδόχος. Δὲν μπορῶ μὲ κανένα τρόπο νὰ ἐξολοθρεύσω αὐτὰ τὰ ἐνοχλητικὰ ζωΰφια.

— Ξέρω ἐγὼ ἕναν τρόπο, εἶπε ὁ ξένος. Ἀκοῦστε τον: τὸ βράδυ θὰ κλείσετε καλὰ τὰ δωμάτιά σας καὶ θ' ἀνάψετε σὲ ὅλα ἀπὸ μιὰ λάμπα ποὺ θὰ τὴν βάλετε πάνω σ' ἕνα ἄσπρο χαρτί. Οἱ κορέοι θὰ προσελκυσθοῦν ἀπὸ τὸ φῶς καὶ θὰ μαζευθοῦν ὅλοι ἐπάνω στὸ χαρτί. Μόλις μαζευθοῦν, σεῖς θὰ πλησιάσετε καὶ θὰ τοὺς πῆτε: «Ἐδῶ ἔχει 200 δραχμὲς τὸ κρεββάτι». Οἱ κορέοι μόλις ἀκούσουν τὰ λόγια σας θὰ κάνουν αὐτὸ ποὺ κάνουμε τώρα κι' ἐμεῖς. Θὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια καὶ δὲν θὰ ξαναπατήσουν πιὰ στὸ ξενοδοχεῖο σας....

Τὸ νερὸ δὲν εἶναι διαφανὲς

Ὅλοι εἶσθε βέβαιοι ὅτι τὸ νερὸ εἶναι διαφανές. Ὡστόσο γεγονὸς εἶναι ὅτι μόνον ἡ ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ εἶναι διαφανής. Στὸν ὠκεανὸ ὅπου τὸ νερὸ εἶναι μαῦρο σὰν τὴν πίσσα, τὸ νερὸ εἶναι διαφανὲς ὡς τὸ σημεῖο μονάχα ὅπου μποροῦν νὰ εἰσδύσουν οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου.

Ἐπίσης, ἂν πάρετε ἕνα κομμάτι γυαλιοῦ καὶ τὸ παρατηρήσετε διὰ μέσου τοῦ πάχους του, ἀπὸ τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη, θὰ δῆτε ὅτι δὲν εἶναι διαφανές.

Ὅλοι πάλι θὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι τὸ σίδερο δὲν εἶναι διαφανές. Καὶ ὅμως ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ἕνας ἐπιστήμων ἀπέδειξε τὸ ἀντίθετο! Κατεσκεύασε ἕνα φύλλο σιδήρου πάχους 1)100.000 τοῦ χιλιοστομέτρου. Λοιπόν: Αὐτὸ τὸ σιδερένιο φύλλο ἦταν τόσο διαφανὲς ὅσο καὶ τὸ κρύσταλλο, καὶ τὸ σπουδαιότερο ὁλότελα ἄχρωμο. Ἂν δὲ τὸ τοποθετούσατε πάνω ἀπὸ μιὰ σελίδα βιβλίου μπορούσατε νὰ διαβάσετε θαυμάσια τὰ μικρότερα γράμματα.

Νά, λοιπόν, ποὺ τὸ σίδερο εἶναι διαφανὲς καὶ τὸ γυαλὶ δὲν εἶναι.

Πῶς ἀνάβουν οἱ ἄγριοι φωτιὰ

Οἱ ἄγριοι μεταχειρίζονται πολλοὺς τρόπους γιὰ ν' ἀνάψουν φωτιά. Στὴ Νέα Ὀλλανδία κατασκευάζουν ἕνα μυτερὸ μπαστοῦνι, καὶ τὸ περιστρέφουν μὲ ταχύτητα πάνω στὰ φοινικόδενδρα ὥσπου τὸ ξύλο ν' ἀρχίση νὰ καπνίζη καὶ στὸ τέλος νὰ βγάζη φλόγες.

Ἄλλοι ἄγριοι πάλι γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸν πρῶτο σπινθῆρα μπήγουν μέσ' στὸ ἔδαφος ἕνα κομμάτι ξύλου καὶ τοῦ κάμνουν κατὰ μῆκος μιὰ σχισμὴ μέσ' στὴν ὁποία τρίβουν ἕνα ἄλλο κομμάτι ξύλου ὥσπου νὰ παραχθῆ φλόγα.

Κάποτε ἡ ἀπόλυτη ἀνάγκη ἑνὸς σπίρτου προκάλεσε τὴν παρακάτω καταπληκτικὴ ἐνέργεια:

Κάποιος Ἀμερικανὸς ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ μόνος λευκὸς κάτοικος τῆς νήσου τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ Νιούα Φόου, γιὰ ἕνα σπίρτο ἔστειλε τὸ διεθνὲς σῆμα κινδύνου.

Τὸ σῆμα ἐλήφθη ἀπὸ τὸ πλοῖο τῆς γραμμῆς «Μαριπόζα»... ἐλοξοδρόμησε καὶ προμήθευσε τὸ σπίρτο στὸν ἐρημίτη, ποὺ τὸ χρειαζόταν γιὰ ν' ἀνάψη τὸν φάρο!

Προμήθεια χρυσοῦ

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν οἰκονομολόγων, ἔπειτα ἀπὸ τὶς τελευταῖες στατιστικές, ὁ ἐξαχθεὶς χρυσὸς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀνεκαλύφθη μέχρι σήμερα (1491-1939) ἀνέρχεται εἰς 36.000 τόννους.

Ἡ σημερινὴ ἐξαγωγὴ τοῦ χρυσοῦ εἶναι 600 τόννοι τὸ χρόνο.

Τέλος οἱ γεωλόγοι μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ὁ εὑρισκόμενος ἀκόμη ὑπὸ τὴν γῆν χρυσὸς δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 12.000 τόννους.

Εἶναι διαφανὲς τὸ νερό;

Πρόσφατες ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι τὸ φῶς διεισδύει σχεδὸν 235 μέτρα μέσα στὸ νερὸ τῆς θάλασσας. Σὲ βάθος 500 μέτρων μέσα στὴ θάλασσα ἀνεκάλυψαν ἀκτῖνας κυανᾶς καὶ ὑπεριώδεις, τῶν ὁποίων ἴχνη μπόρεσαν νὰ διακρίνουν σὲ βάθος καὶ 1000 μέτρων ἀκόμη. Ἀλλὰ σὲ βάθος 1700 μέτρων ὑπάρχει ἀπόλυτο σκοτάδι. Μέχρι 1000 μέτρων, λοιπόν, φθάνει τὸ πολὺ ἡ διαφάνεια τῆς θαλάσσης.

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ κάτω ἐπικρατεῖ ἀπόλυτο σκοτάδι. Θὰ γεννηθῆ τώρα τὸ ἐρώτημα πῶς βλέπουν τὰ ψάρια. Κι' αὐτὸ ἔχει ἐξερευνηθῆ ἀπὸ τοὺς ὠκεανολόγους. Ὑπάρχουν ψάρια ποὺ τὸ σῶμα τους φωσφορίζει φωτίζοντας τὰ σκοτεινὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν.

✶ Ο ΧΑΙΤΟΔΟΥΣ ✶

Κάποια μέρα ἡ Φύσις μάζεψε ὅλα τὰ πολύτιμα πετράδια κι' ἐκόσμησε μ' αὐτὰ τὸν χαιτόδοντα, τὸ ζωντανὸ αὐτὸ κόσμημα τῶν ἀνατολικῶν θαλασσῶν. Τὸ περίβλημα τοῦ χαιτόδοντος, τοῦ παράξενου αὐτοῦ ψαριοῦ, ἀποτελεῖ θώρακα ποὺ λάμπει ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ διαμάντια. Στοὺς τροπικοὺς δὲν ὑπάρχει κανένα πτηνό, καμμιὰ ψυχὴ ποὺ ν' ἁμιλλᾶται σ' ὠμορφιὰ μὲ τὸν μικρὸν αὐτὸν Ἀπόλλωνα τῶν ὠκεανῶν.

Ἐπάνω στὰ κύματα εἶναι φλόγα, κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ λουλοῦδι. Τὸ περίβλημά του εἶναι κάτασπρο σὰν ἀσῆμι ποὺ στιγματίζεται ἀπὸ λεπτότατους καὶ πλουσιώτατους χρωματισμοὺς ἀπὸ τὸν ἔξοχο καλλιτέχνη ἥλιο. Ὁ χαιτόδους ἔχει, μὲ μιὰ λέξι, μυθικὴ λάμψι ποὺ θαμπώνει τὸ βλέμμα καὶ καταπλήσσει τὴν φαντασία. Ἡ λαμπρή του δὲ αὐτὴ φορεσιὰ ταιριάζει καθ' ὅλα στὸν χαιτόδοντα γιατί, πράγματι, δὲν ὑπάρχει ψάρι μὲ σῶμα πιὸ εὐσταλές, πιὸ χαριτωμένο ἀπὸ τὸ δικό του. Ὁ χαιτόδους ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τῶν περκιδῶν, μοιάζει δὲ μὲ πέρκα μὲ σῶμα ὠοειδὲς καὶ κεφάλι μικρό. Ἔχοντας δὲ ἐπίγνωσι τῆς ὠμορφιᾶς του ὁ χαιτόδους, δὲν τὴν ἀποκρύπτει καὶ γι' αὐτὸ αἰωρεῖται σὰν φωτεινὴ βολὶς ἐπάνω στὶς κορυφὲς τῶν κυμάτων ἢ τρέχει στὶς ἀκτὲς ποὺ λαμποκοποῦν ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Τὰ ἄλλα του προτερήματα εἶναι ἀνώτερα τῆς ὠμορφιᾶς του, περιεργότερα τῆς ποικιλόστικτης φορεσιᾶς του. Ἐὰν τὸ περίβλημά του θαμπώνη, ἡ ἐξυπνάδα του καταπλήσσει.

Τὸ στόμα τοῦ παράδοξου αὐτοῦ ψαριοῦ ἐπιμηκύνεται σὰν λεπτότατος σωλῆνας θαυμασίας κατασκευῆς. Καὶ τὸ στόμιο του αὐτὸ εἶναι συγχρόνως ἀντλία καὶ πυροβόλο μαζί. Ὅταν ὁ χαιτόδους διακρίνη τὴν λεία του, κάποια κίτρινη ἢ κυανὴ μυῖγα τῶν τροπικῶν, νὰ κάθεται ἐπάνω στὰ τροπικὰ φυτά, πλησιάζει κολυμβῶντας σιγὰ - σιγὰ μὲ ὑπολογισμένη ᵖ-αδύτητα. Μόλις φθάση σὲ ἀπόστασι πέντε - ἕξ μέτρων ἀπὸ τὴν λεία του, τὸ ψάρι αὐτὸ κυνηγός, στέκεται, διευθύνει τὸν αὐλό του καὶ ρίχνει, ὁρμητικά, σταγόνες νεροῦ ἀπὸ τὸ σωληνωτὸ στόμα του. Ἡ ὑδάτινη αὐτὴ σφαῖρα ποτὲ δὲν ἀστοχεῖ τοῦ σκοποῦ της καὶ ἡ μυῖγα πέφτει παραζαλισμένη στὰ κύματα. Σὲ λίγο καταφθάνει ὁ χαιτόδους, συλλαμβάνει τὸ θῦμά του ποὺ ἀσφυκτιᾷ καὶ τὸ καταπίνει μὲ τὴν ἴδια λεπτότητα μὲ τὴν ὁποία τὰ ἔντομα ἀπομυζοῦν τὰ ἄνθη ἢ πίνουν μιὰ σταγόνα δροσιᾶς.

Κάποτε ἡ λάμψις τῆς φορεσιᾶς του προδίδει τὴν παρουσία του καὶ ἡ μυῖγα πετᾷ τρομαγμένη. Ὁ χαιτόδους τὴν παρακολουθεῖ κολυμβῶντας καὶ διατηρῶντας ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ τὴν ἄκρη τοῦ ρύγχους του. Ξαφνικὰ σταμ πᾷ προσεκτικὸς καὶ ἀκίνητος. Τὰ ὄμορφά του χρώματα ἄλλαξαν, ἡ λάμψις του ὠχρίασε. Παρακολουθεῖ τὴν μυῖγα ποὺ κάθεται σ' ἄλλο φυτό. Τώρα δὲν τὴν γλυτώνει. Ἡ ὑδάτινη σφαῖρα ἐκσφενδονίζεται ἀπὸ τὸ σωληνωτό του στόμα καὶ ἡ μυῖγα εἶναι νεκρή!.... Κάποτε οἱ χαιτόδοντες μαζεύονται στὸ κοίλωμα κάποιου βράχου καὶ τότε ἀποτελοῦν πραγματικὴ συλλογὴ πολυτίμων λίθων, σὰν ἡ θάλασσα στὰ ἀπόκρυφα αὐτὰ μέρη νάχη κρύψει τὰ διαμάντια τοῦ στέμματός της.

Αὐτὸς εἶναι ὁ χαιτόδους, τὸ παράδοξο αὐτὸ ψάρι τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

ὁ Κῆποι

Τί μᾶς παραγγέλλει ὁ Ἀρχηγός μας

Προχθές, νά σου! μιὰ στιγμὴ κι' ἔρχεται ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ. Ἔπρεπε νὰ τὸν δῆτε! Ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ καὶ μᾶς εἶπε τόσα καλὰ καὶ ὡραῖα λόγια. Ἰδιαίτερα μίλησε γιὰ μᾶς τοὺς Σκαπανεῖς καὶ γιὰ τὶς σελίδες τοῦ «Κήπου» μας. Εἶπε πὼς τὶς διαβάζει κι' Ἐκεῖνος μὲ χαρὰ καὶ πὼς τοῦ ἀρέσουν πολύ.

Μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παρήγγειλε νὰ σᾶς γράψουμε πὼς θέλει νὰ πηγαίνουμε τακτικὰ στὰς συγκεντρώσεις μας. Ἐκεῖ πρέπει νὰ γνωριστοῦμε ὅλα τὰ παιδιὰ μεταξύ μας καὶ νὰ γίνουμε καλοὶ φίλοι. Γιατὶ ὅλα εἴμαστε παιδιὰ τῆς ἴδιας μεγάλης μητέρας, τῆς Ἑλλάδας, καὶ σὰν τέτοια πρέπει νὰ ἀγαπιώμαστε μεταξύ μας, νὰ βοηθοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ μαζὶ νὰ ἐκτελοῦμε μὲ προθυμία ὅλα ὅσα μᾶς διδάσκουν οἱ γονεῖς μας στὸ σπίτι, οἱ διδάσκαλοι στὸ Σχολεῖο καὶ γενικὰ οἱ προϊστάμενοί μας καὶ οἱ βαθμοφόροι μας. Ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ γίνουμε τὰ ἐκλεκτὰ παιδιὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ποὺ τόσα περιμένει ἀπὸ μᾶς.

Ὁ Μεγάλος Σκαπανέας

Τὸ παραμυθάκι

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΣ ΔΕΡΒΙΣΗΣ

Ἕνας δερβίσης κάποτε ἐταξίδευε στὴν ἔρημο. Στὸ δρόμο συνήντησε δυὸ πραγματευτάδες. —Μήπως ἔχετε χάσει καμμιὰ καμήλα; τοὺς ρώτησε. —Μάλιστα τοῦ ἀπήντησαν. — Δὲν μοῦ λέτε, ἐρώτησε ξανά: Δὲν ἦταν τυφλὴ

ἀπὸ τὸ δεξί της μάτι καὶ κουτσὴ ἀπὸ τὸ ἀριστερό της πόδι; Καὶ δὲν τῆς ἔλειπε κι' ἕνα δόντι; —Μάλιστα, εἶπαν οἱ πραγματευτάδες.— Δὲν μοῦ λέτε ἀκόμη, ἐρώτησεν ὁ δερβίσης, δὲν ἦταν φορτωμένη ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ μὲ μέλι κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ σιτάρι; —Μάλιστα, τοῦ εἶπαν κι' ἀφοῦ τὴν ξέρετε παρακαλοῦμε νὰ μᾶς πᾶτε ἐκεῖ ποὺ τὴν εἴδατε.

—Ἀγαπητοί μου, εἶπε ὁ δερβίσης, οὔτε εἶδα οὔτε ἄκουσα ποτὲ γιὰ τὴν καμήλα σας.

—Μὰ τότε πῶς συμβαίνει νὰ τὴν ξέρης τόσο καλά;

—Ἁπλούστατα, εἶπε ὁ δερβίσης, ἀπὸ μικρὸς ἔμαθα νὰ παρατηρῶ μὲ προσοχή. Ἔτσι ἀπὸ τὰ πατήματα τῆς καμήλας εἶδα πὼς τὸ εἶχε σκάσει γιατὶ κοντὰ στὰ πατήματά της δὲν εἶδα καὶ πατήματα τοῦ ὁδηγοῦ. Ἀκόμη κατάλαβα πὼς τὸ ζῶον ἦτανε τυφλὸ ἀπὸ τὸ δεξὶ μάτι γιατὶ

Ἕνας Σκαπανεὺς στὸ ποδήλατο

Κάλπα & παθήματα τοῦ Γιαννάκη Φασαρία

[Συνέχεια]

[Ὅπου ὁ Γιαννάκης ὁδηγεῖται μπροστὰ στὸν ἀστυνόμο καὶ στὸν εἰρηνοδίκη.— Πῶς τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακή.— Τὸν Γιαννάκη τὸν πιάνουν ... τὰ νεῦρα του!].

... Μπροστὰ λοιπὸν ὁ... ἐχθρὸς τοῦ Γιαννάκη, ὁ σκύλος ὁ Ἀράπης, στὴ μέση ὁ ἴδιος ὁ Γιαννάκης σὲ κακὰ καὶ ἀξιοδάκρυτα χάλια καὶ πίσω ὁ κὺρ Θόδωρος ὁ ἀγροφύλακας ξεκίνησαν γιὰ τὴν ἀστυνομία...

Γιὰ νὰ φθάσουν ὅμως ὡς ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ περάσουν ὅλο τὸ χωριὸ καὶ τὸ τί τράβηξε σ' ὅλον αὐτὸ τὸ δρόμο ὁ μικρός μας φίλος δὲν λέγεται.

— Οὔ, οὔ κλέφτης εἶναι, τοῦ φώναζαν.

— Καλὲ ὄχι, εἶναι... φονηᾶς· δὲν βλέπετε τὰ μοῦτρα του, σωστὸς λήσταρχος εἶναι!

Κι' οἱ ἀποδοκιμασίες ὁλοένα γινόνταν πιὸ ζωηρές. Μερικοὶ τὸν γιουχάϊζαν, τὰ σκυλιὰ ἄρχισαν νὰ τὸν γαυγίζουν καὶ μὲ λίγα λόγια ὁ Γιαννάκης γίνηκε ρεζίλι...

Καὶ νὰ πῆ κανεὶς πὼς ντράπηκε; Μπᾶ! Στὶς κοροϊδίες τοῦ κόσμου ἀπαντοῦσε μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀδιαντροπιά: Ἔβγαζε τὴ γλῶσσα του, ἔκανε κωμικὲς χειρονομίες, ἔβαζε τὰ χέρια του στὴ μύτη καὶ κορόϊδευε κι'

Οὔ! οὔ! κλέφτης!...

Τῶν σκαπανέων μας

Μία χαριτωμένη Σκαπάνισσα

ἔτρωγε τὸ χορτάρι στὸ δρόμο μοναχὰ ἀπὸ τὸ δεξὶ μέρος. Ὅτι ἤτανε κουτσὴ τὸ κατάλαβα γιατὶ τὸ πόδι ποὺ ἐκούτσαινε ἔκανε πιὸ ἀδύνατα τὰ πατήματα. Εἶδα ἀκόμη ὅτι ὅπου ἐβόσκαγε ἄφηνε μιὰ τούφα ἀτελείωτη στὴ μέση τῆς δαγκωματιᾶς. Τὸ φορτίο πάλι τοῦ ζώου τὸ ἔδειχναν οἱ μαζεμένες μυῖγες γιὰ τὸ μέλι καὶ τὰ μυρμήγκια γιὰ τὸ σιτάρι.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Πάντα στὴ δουλειὰ μ' ἀρέσει
νὰ περνᾷ ὁ καιρὸς γλυκὰ
τὸ μικρό μας περβολάκι
τὸ ποτίζω τακτικά.

☆

Τὴν τρελλή μας καρδερίνα
νηστικιὰ δὲ λησμονῶ,
κι' ὅταν ράβῃ ἡ μητεροῦλα
τὶς βελόνες τῆς περνῶ.

★

Πότε μελετῶ, καὶ πότε
γράφω γράμμα τῆς γιαγιᾶς.
Πότε λουλουδάκια κόφτω
νὰ τὰ πάω τῆς Παναγιᾶς.

★

Κι' ἡ καλή μας Παναγίτσα
σὰν πλαγιάζω πιὰ ἁπαλά,
ἔρχεται καὶ μὲ φιλάκια
τὰ ματάκια μου σφαλᾶ.

★

Ὁ πατέρας λέει λόγο
καὶ σωστὸ καὶ γνωστικό.
Ὅποιος μιὰ δουλειὰ δὲν κάνει
συνηθίζει στὸ κακό.

Ἔξυπνα κουτά

Στὸ σχολεῖο:

—Ὅταν ἡ λήγουσα εἶναι μακρὰ ἡ προπαραλήγουσα τί κάνει Μάκη;

—Τρέχει νὰ τὴν φτάσῃ κυρία!

Ἡ μαμὰ (στὴν μπεμπέκα ἐνῷ τὴν πλένει): Εἶδες τί ἥσυχο γατάκι μπεμπέκα; Οὔτε φωνάζει οὔτε κλαίει, ἐνῷ ἐσύ...

Ἡ μπεμπέκα: Ναὶ μαμά, ἀλλὰ τὸ γατάκι δὲν τὸ πλένουνε μὲ κρύο νερό!

—Ἕνα παγωτὸ λοιπὸν κάνει δυόμιση δραχμές, δύο κάνουν πέντε δραχμές, τὰ τρία παγωτὰ τί κάνουν;

—Κάνουν ἕνα γερό... κοιλόπονο!

Ὁ Τάκης: Πίπη, βοήθησέ με λίγο νὰ θυμηθῶ... ὁ Βύρων ἦταν Ἐγγλέζος καὶ κουτσός. Τί ἄλλο ἦταν;

Ὁ Πίπης: Ἦταν, ἦταν... συνοικισμός!

αὐτὸς σὰ νὰ διασκέδαζε μὲ τὸν ἐξευτελισμό του.

Κάποτε ἔφθασαν καὶ στὴν ἀστυνομία. Ὁ ἀστυνόμος, μόλις εἶδε τόσο κόσμο ν' ἀκολουθῇ, τάχασε. Φόνος θὰ γίνηκε, σκέφτηκε...

Στὴ φυλακή...

Εἶδε ὅμως νὰ τοῦ κουβαλοῦν ἕναν ἀσήμαντο ἀνθρωπάκο καὶ γέλασε:

— Λοιπὸν τί μᾶς ἐσκάρωσε ὁ μορφονιός;

Μιλιὰ ὁ Γιαννάκης.

—Ἔκλεψε, κὺρ ἀστυνόμε! εἶπε ὁ ἀγροφύλακας.

—Ἔκλεψε; Γιὰ ἔλα δῶ πιτσιρίκο, πῶς σὲ λένε;

Ὁ Γιαννάκης ἀπ' τὴν ἀρχὴ δὲν τὸν χώνεψε τὸν ἀστυνόμο καὶ θέλησε νὰ τὸν μπερδέψῃ:

— Τρέχα γύρευε μὲ λένε.

— Μπᾶ! Ἔχουμε καὶ τέτοια; Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ μπαμπάκας σου;

— Δὲν ξέρω!

Κείνη τὴ στιγμὴ ἦρθε καὶ ὁ εἰρηνοδίκης. Μάταια ὅμως προσπάθησαν ὅλοι νὰ μάθουν τὸ παραμικρὸ ἀπ' τὸ Γιαννάκη.

Καὶ στὸ τέλος πίστεψαν πὼς ἤτανε παιδὶ τοῦ δρόμου, ἀλήτης, καὶ διέταξαν τὸν ἀγροφύλακα νὰ τὸν κλείσῃ στὴ φυλακή.

Τὸν παρέλαβαν λοιπὸν πάλι ὁ ἀγροφύλακας καὶ ὁ Ἀράπης.

Ἡ φυλακὴ ἦταν ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο μ' ἕνα φεγγίτη στὴν πόρτα κι' ἄλλον ἕνα στὸ ταβάνι. Ὅλη ἡ φυλακὴ ἦταν στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀγροφύλακος.

Μόλις τὴν ἀντίκρυσε ὁ Γιαννάκης κρύος ἱδρὼς τὸν ἔκοψε... Ἦταν ὅμως ἀργὰ πιά! Ὁ ἀγροφύλακας τὸν ἔκλεισε μέσα καὶ τὸν κλείδωσε, ἀφοῦ τοῦ ἔβαλε σὲ μιὰ γωνιὰ λίγο ξερὸ ψωμὶ καὶ νερό...

—Ἔλα, ἡσύχασε τώρα ἀγόρι μου! Τὸ παλάτι σου δὲν εἶναι βέβαια ὄμορφο, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ... Ἔλα πάρε καὶ τὸ γεῦμα σου!

Κι' ὁ ἀγροφύλακας ἔφυγε...

Τότε πιὰ εἶναι ποὺ ξέσπασε ὁ Γιαννάκης...

Στὴν ἀρχὴ πήδηξε στὸ φεγγίτη καὶ προσπάθησε νὰ σπάσῃ τὰ σίδερα, ἔπειτα ἄρχισε νὰ κλωτσᾷ τὸν τοῖχο.

Ξέσχισε τὸ ἀχυρόστρωμά του καὶ τὸ σκόρπισε κάτω, ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ καὶ ἔσπασε τὸ σταμνὶ μὲ τὸ νερό του ὁ ἀνόητος καὶ βάλθηκε νὰ πετροβολᾷ τὸ ταβάνι μὲ τὸ ψωμί του...

Τὰ παιδιὰ ἀπ' ἔξω, ὅσα εἶχαν ἀκολουθήσει, ἐξακολούθησαν νὰ τὸν περιγελοῦν καὶ τότε ὁ Γιαννάκης ταμπουρώθηκε στὸν φεγγίτη καὶ ἔβγαλε τή... σφεντόνα του!

[Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο]

Κοσμᾶς Μπούφος τοῦ Ἀθανασίου

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Η κ. Εὐανθία Σπυρίδωνος Μπούφου — ἡ θεία τοῦ Κοσμᾶ — συνήθιζε κάθε χειμῶνα νὰ δίνῃ στὰ παιδιά της μουρουνόλαδο. Στὴν ἀρχὴ καὶ ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Κατινίτσα ἔφεραν ἀρκετὰ σημαντικὴ ἀντίστασι.

— Δὲν μ' ἀρέσει!, ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Δὲν τὸ θέλω!, φώναζε ἡ ἄλλη.

Χρειάστηκε νὰ καταφύγῃ στὴν.... δωροδοκία ἡ κυρία Εὐανθία γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ «ποθούμενον». Καὶ πραγματικὰ τὸ κατάφερε. Στὴν ἀρχὴ γιὰ μιὰ κουταλιὰ μουρουνόλαδο χρειάζονταν πέντε καραμέλλες. Τὸ δεύτερο μῆνα, μονάχα τρεῖς. Τὸν τρίτο, μία. Καὶ τὸν τέταρτο:

— Μαμά, ξέχασες νὰ μᾶς δώσῃς μουρουνόλαδο!, ἔλεγε ὁ Γιῶργος.

— Ναί, καλὲ μαμά, βεβαίωνε καὶ ἡ Κατινίτσα. Δὲν μᾶς ἔδωσες....

Ὁ Κοσμᾶς, ὅμως, ὅταν βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸ μπουκάλι τοῦ μουρουνόλαδου ἢ καλλίτερα ὅταν δοκίμασε τὶς πρῶτες σταγόνες, ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς ὅτι προτιμοῦσε νὰ τὸν.... κάψουνε ζωντανό, παρὰ νὰ ξαναδοκιμάσῃ!

* * *

Ἀπελπισία. Ἡ κυρία Εὐανθία στὴν ἀρχὴ θύμωσε. Ἔπειτα, ὅμως, πεισμάτωσε. Τί, δηλαδή; Αὐτὸς ὁ μπόμπιρας θὰ ἔκανε ὅ,τι ἤθελε; Αὐτὸ δὲν ἦταν σωστό. Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ μάθῃ νὰ πίνῃ τὸ δυναμωτικὸ ἐκεῖνο λάδι.

Εὐτυχῶς, τὰ πράγματα ἦρθαν ἔτσι ποὺ δὲν χρειάστηκε νὰ πονοκεφαλιάσῃ πολὺ ἡ θεία Εὐανθία νὰ βρῇ τὸν τρόπο ποὺ ζητοῦσε. Μιὰ εἰκόνα τοῦ βιβλίου τοῦ Κοσμᾶ ἔσωσε τὴν κατάστασι. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ παρουσίαζε τὸν Ἄτλαντα, τὸν

—Ἀμ ἔτσι πές μου λοιπόν...

φοβερὸ ἐκεῖνο γίγαντα, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὴν Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Μυθολογία, σηκώνει τὴ γῆ ἐπάνω στοὺς ὤμους του. Ὁ Κοσμᾶς κύτταζε τὴν εἰκόνα μὲ πολὺν θαυμασμὸ καὶ ἡ θεία του δὲν ἄργησε νὰ τὸ προσέξῃ. Τότε τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Βλέπεις τί κάνει αὐτός;

— Τὸ βλέπω, ἀπήντησε ἀνύποπτος ὁ Κοσμᾶς. Σηκώνει τὴ γῆ.

— Καὶ ξέρεις γιατί μπορεῖ καὶ τὴν σηκώνει;

— Γιατὶ εἶναι γίγαντας.

— Ὡραῖα. Ξέρεις, ὅμως, καὶ πῶς ἔγινε γίγαντας;

— Ὄχι.

— Λοιπόν, θὰ στὸ πῶ ἐγώ. Ἔγινε γίγαντας πίνοντας μουρουνόλαδο!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Κοσμᾶς συγκινήθηκε. Βέβαια, τὸ μουρουνόλαδο δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου. Ἂν πρόκειται, ὅμως, κανεὶς νὰ τὸ πιῇ καὶ νὰ παίζῃ ἔπειτα μπάλλα μὲ τὴ γῆ, τότε... κομμάτια νὰ γίνῃ!

Ἔτσι σκέφθηκε ὁ νεαρὸς Μπούφος καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, πρὶν ἀπὸ τὸ φαΐ, ἔπινε...ἡρωϊκὰ τὴν πρώτη κουταλιὰ τοῦ δυναμωτικοῦ τῶν.... γιγάντων!

* * *

Ὁ Κοσμᾶς ἄρχισε νὰ ψηλώνῃ ἀπότομα. Ἔφτασε τὰ δύο μέτρα, πέρασε τὰ τρία, ἀνέβηκε στὰ πέντε, πέρασε ἀπὸ τὰ δεκαπέντε καὶ σταμάτησε σὲ κάμποσα... χιλιόμετρα! Πόσα ἀκριβῶς οὔτε ὁ ἴδιος δὲν μποροῦσε νὰ λογαριάσῃ. Ὅταν, ὅμως, ἔσκυβε νὰ δῇ τὰ πόδια του, τὸν ἔπιανε ζάλη. Τόσο ψηλὰ βρισκόταν τὸ κεφάλι καὶ τόσο χαμηλὰ τὰ πόδια του!

Ἄδικα ἔψαχνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ὁ Κοσμᾶς, νὰ βρῇ κανέναν ὅμοιό του. Τίποτα. Ἐρημιά! Ἀπελπίστηκε, λοιπόν, καὶ προχώρησε. Ποῦ πατοῦσε δὲν ἤξερε, γιατί, ὅπως εἴπαμε, ὅταν ἔβλεπε κάτω ζαλιζόταν.

Ἀφοῦ περπάτησε ἀρκετὴν ὥρα εἶδε ξαφνικὰ κάτι ποὺ τοῦ ἔκανε μεγάλη χαρά.

— Καλλίτερα νὰ μὲ κάψουνε ζωντανό!...

Ἐπάνω σ' ἕνα ψηλὸ βουνὸ καθόταν ἕνας ἄνθρωπος λίγο χαμηλότερος ἀπὸ τὸν Κοσμᾶ καὶ κρατοῦσε μιὰ μεγάλη σκάλα.

Ὁ Κοσμᾶς παραξενεύτηκε. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο θυμῶταν πὼς δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ, κι' ὅμως τὸν ἤξερε! Ἐπιτέλους, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Πῶς λέγεσαι, πατριώτη;

— Ἄτλας, ἀπήντησε ὁ ἄλλος.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνεις;

— Σηκώνω τὴ γῆ!

— Ἀμ' ἔτσι πές μου, λοιπόν, φώναξε ὁ Κοσμᾶς. Καὶ τόσην ὥρα ἔσπαγα τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ βρῶ ποιὸς εἶσαι...

Γιὰ κάμποση ὥρα ὁ Κοσμᾶς καὶ ὁ Ἄτλας κουβέντιασαν γιὰ τὰ ζητήματα ποὺ τοὺς ἐνδιέφεραν. Ὁ Ἄτλας μιλοῦσε γιὰ τὴ γῆ καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους κι' ὁ Κοσμᾶς γιὰ τὸ σχολεῖο καὶ γιὰ τοὺς δασκάλους του.

Εἶχαν γίνει πιὰ καλοὶ φίλοι. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἄτλας λέει στὸν Κοσμᾶ:

— Δὲν κρατᾶς, συνάδελφε, αὐτὴ τὴ γῆ, γιατὶ κουράστηκε ἡ μέση μου; Πρόσεχε μόνο μὴ σοῦ πέσῃ καὶ σπάσῃ....

Ὁ Κοσμᾶς δέχθηκε πρόθυμα νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ φίλο του. Πῆρε μὲ προσοχὴ τὴ μεγάλη ἐκείνη σφαῖρα, ἀλλὰ ξαφνικὰ τοῦ γλίστρησε, ἔκανε νὰ τὴν πιάσῃ, ξέφυγε καὶ χάθηκε....

Ὁ Κοσμᾶς ἔμεινε στὴν ἀρχὴ σὰν ἀπολιθωμένος καὶ ἔπειτα... ξύπνησε. Τὸ ὄνειρο, ὅμως, αὐτὸ ποὺ εἶδε ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη κουταλιὰ τοῦ μουρουνόλαδου δὲν τὸ ξέχασε καὶ οὔτε θὰ τὸ ξεχάσῃ ποτέ!

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Εἰς τὸν γράφοντα ἐδόθη καὶ ἄλλοτε ἡ εὐκαιρία νὰ κρίνῃ βιβλία ἢ μελέτας τοῦ κ. Δημ. Μάργαρη, ὥστε νὰ τοῦ εἶναι ἰδιαιτέρα εὐχαρίστησις ὅτι κρίνει σήμερον ἕνα νέον βιβλίον του συγκεκροτημένον εἰς πλῆρες σύγγραμμα, ἀληθῶς μνημειῶδες.

Κατὰ δυστυχίαν, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνῷ ἔχομεν πολλὰς καὶ ἱστορικὰς ἀκόμη βιβλιοθήκας, ἐκ τῶν ὁποίων πολλαὶ μὲ σπανιώτατα συγγράμματα, στερούμεθα ἐξ ἄλλου τῶν γενικῶν ἐκείνων βιβλίων ποὺ χρησιμεύουν καὶ εἰς τὸν ἐπιστήμονα καὶ εἰς πάντα ἄλλον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔτυχε νὰ σπουδάσῃ εἰδικῶς, ἀγαπᾷ ὅμως τὸ βιβλίον καὶ θέλει νὰ τακτοποιήσῃ τὴν ἰδικήν του ἢ μίαν ἄλλην βιβλιοθήκην. Σποραδικῶς, δημοσιευμέναι μελέται καὶ προηγούμεναι ἐργασίαι τοῦ κ. Μάργαρη ἀρκοῦν ἴσως διὰ τὴν κατατόπισιν τοῦ βιβλιοφίλου, εἶναι ὅμως πολὺ περιωρισμέναι δι' εὐρυτέρους σκοπούς. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς πρέπει νὰ δεχθῶμεν μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Μάργαρη. Ὑποδιευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ὁ κ. Μάργαρης, κατηρτισμένος ἐπιστημονικῶς καὶ ἄνθρωπος διατρέξας ὅλην τὴν ἱεραρχίαν, ἦτο ὁ ἁρμοδιώτερος νὰ μᾶς δώσῃ τὸ σύγγραμμα τοῦ ὁποίου ἐστερεῖτο ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου. Μᾶς δίνει εἰς τὸ σύγγραμμά του ὁ κ. Μάργαρης τὴν ἱστορίαν τοῦ βιβλίου, κάθε τί σχετικὸν μὲ αὐτὸ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, μὲ τὴν ἀνάπτυξίν του, μὲ τὸν τρόπον ποὺ ἐγράφετο, ἀναφέρεται εἰς τὴν τυπογραφίαν, εἰς τὴν γραφικὴν ὕλην, παρέχει ἀκόμη καὶ τὴν περὶ τὸ βιβλίον ἀνεκδοτολογίαν εἰς κεφάλαια σπαρταριστοῦ ἐνδιαφέροντος.

Αὐτὰ ὅμως ὅλα εἶναι προεισαγωγικὰ τρόπον τινὰ εἰς τὸ κύριον θέμα. Τὰ κυριώτερα καὶ σημαντικώτερα κεφάλαια τοῦ βιβλίου εἶναι τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ βιβλία, εἰς τὰ ἑλληνικὰ τυπογραφεῖα Ἀνατολῆς καὶ Βενετίας, εἰς τὰ εἰδικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν πρώτων βιβλίων, εἰς τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικά των, εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ διοίκησιν τῶν βιβλιοθηκῶν, εἰς τὴν ταξινόμησιν, τὸν τρόπον τῆς καταγραφῆς καὶ τῆς συντάξεως τῶν καταλόγων κ.τ.λ.

Ἀπὸ τὰ ὀλίγα αὐτὰ καταφαίνεται ἡ ἀξία τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Μάργαρη ὄχι μόνον διὰ τοὺς εἰδικούς, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα βιβλιόφιλον.

Ἀγγ.

Ἄρθρα συναγωνιστῶν

Η ΠΙΣΤΙΣ ΛΥΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

Ὅλοι μας εἴχαμε ζήσει τὴν κατάστασι ποὺ σὲ μᾶς τοὺς Νέους εἶχε δημιουργήσει τὸ Προαυγουστιανὸ Κράτος. Χωρὶς ἰδανικὰ καὶ σκοπὸ παραδέρναμε σὲ χίλια δυὸ συνθήματα ἔξω τόπου καὶ χρόνου. Οἱ Κυβερνῆτες μας ἔκαμαν τὸ κάθε τι γιὰ νὰ γκρεμίσουν ἀπὸ τοὺς μεταπολεμικοὺς νέους κάθε ἰδανικό. Κάθε ἀξία εἶχε ἐξευτελιστῆ ἀπὸ τὸ ὀχλοκρατικὸ καθεστὼς καὶ τοὺς κατωτέρους στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦμα «Πατέρες τοῦ Ἔθνους». Μὲ λόγια καὶ πράξεις οἱ δῆθεν καθοδηγητές μας μᾶς μετέδιδαν τὸ πνεῦμα τοῦ μικροσυμφέροντος, τῆς μικροθεσούλας, τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ ἑαυτούλη μας καὶ τῆς διατηρήσεως μὲ κάθε θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο μέσο τοῦ ἄθλιου πιὰ σαρκίου μας ἐπὶ τῆς γῆς. Τίποτε πραγματικὰ ἀνώτερο δὲν ὑπῆρχε. Ἡ μεγάλη ἰδέα ποὺ ἐθέρμανε ὡς ἰδανικὸ τοὺς προπολεμικοὺς νέους, ἐξαφανίστηκε κάτω ἀπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ τότε ὑπευθύνου Κυβερνήτου, χωρὶς καὶ νὰ ἀντικατασταθῆ μὲ κάτι καινούργιο. Δὲν πρόκειται σήμερα νὰ ἀσχοληθῶ μὲν τὸ ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι τὸ ἰδανικὸ αὐτό, ποὺ πολλὲς φορὲς μετέβαλλε τοὺς Νεοέλληνες σὲ πραγματικοὺς ἥρωες, ὥστε νὰ προξενήσουν τὸν θαυμασμὸ τῶν ξένων καὶ νὰ πιστοποιήσουν ἔτσι ὁλοφάνερα ὅτι εἴμεθα γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων, νὰ ἐξαφανιστῆ. Σήμερα λέγω τοῦτο: Ἀφανίζοντας τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ δημιούργησαν στὴν ψυχὴ τοῦ κάθε ἁγνοῦ καὶ ἀνώτερου Ἕλληνα καὶ προπαντὸς στὴ ψυχὴ κάθε νέου ἕνα κενό. Ἕνα κενὸ ποὺ πολλὲς φορὲς παρέσυρε σὰν ἀπὸ μιὰ κάποια ἀντίδρασι τοὺς νέους στὸ ἀγκάλιασμα μιᾶς ἰδέας, ποὺ δὲν τὴν θεμελίωνε μιὰ ἔλλογη ἔρευνα. Κι' ἔτσι τὸ Ἔθνος χάνοντας τοὺς νέους, τὴ βάσι καὶ τὸ στολίδι του βάδιζε πρὸς τὸν ἀφανισμό.

Κι' ὄχι μόνο οἱ πολιτικοί μας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπιστήμονές μας μὲ τὴν ἠθική τους στάσι, μὲ τὸ νὰ δέχωνται σήμερα τοῦτο καὶ αὔριο τἄλλο, ἀνάλογα μὲ τὰ συμφέροντά τους, δημιουργοῦσαν ἕνα καθεστὼς ἀνήθικης παραδοχῆς, στατικό, ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐξαφάνιζε κάθε ἐξευγενισμένο ἐνδιαφέρον καὶ θὰ παρέσυρε ἐμᾶς τοὺς νέους στὴν ἀδράνεια, στὸ μικροσυμφέρο καὶ στὸ κλείσιμο στὸν ἑαυτούλη μας, μακρυὰ ἀπὸ τὶς βαθύτερες καὶ ἱερώτερες ὑποχρεώσεις τῆς ζωῆς. Μακρυὰ ἀπὸ τὸ καθῆκο, ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει, νικῶντας τὶς ἀθλιότητες καὶ τὶς κακίες ποὺ κρύβουμε μέσα μας, νὰ γίνουμε οἱ ὑπηρέτες ἑνὸς προορισμοῦ ἀνώτερου, ποὺ δὲν ἀνέχεται τὴ ζωὴ μονάχα γιὰ νὰ τὴ ζῆ κανένας ὅπως-ὅπως, μὰ γιὰ νὰ γίνῃ πάντα καλύτερος, νὰ κάνῃ καλύτερους τοὺς ἄλλους, νὰ ὠφελῆ γενικώτερα τὸ Ἔθνος του. Κι' ἂν τυχὸν ὑπῆρξαν μερικοὶ Ἐπιστήμονες ἢ γενικὰ κοινωνικοὶ ταγοί, ποὺ ἔβλεπαν τὴ σαπίλα, καὶ ἐδέχοντο τὸ ὀρθὸ στὴ σκέψι, εἶχαν μεταβληθῆ σὲ στείρους ἐγκεφαλικοὺς τύπους, ποὺ ἐκεῖνο ποὺ ἐδέχοντο ὡς ὀρθὸ δὲν τὸ εἶχαν μεταβάλει σὲ πίστι, τὴ μόνη ἱκανὴ δύναμι νὰ μᾶς σπρώξῃ στὴ δρᾶσι. Σ' ἀπέραντο νεκροταφεῖο μετεβλήθηκε ἡ ψυχὴ τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος. Σκυφτοί, ἀπαισιόδοξοι, χωρὶς κανένα προορισμὸ βαδίζαμε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Κοντὰ στὴν ὑλικὴ μιζέρια εἶχε δημιουργηθῆ μιὰ ἄλλη χειρότερη μιζέρια, ἡ ψυχική. Συνακόλουθο τούτου ἦτανε νὰ φύγῃ ἡ αὐτοπεποίθησι καὶ ἡ αἰσιοδοξία ἀπὸ τοὺς Νέους καὶ τὰ γεροντικὰ νειᾶτα νὰ κυριαρχήσουν σὲ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς. Ἡ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο μόνιμο γνώρισμα τῆς νειότης, ψεύτικο, βεβιασμένο. Καμμιὰ ἐσωτερικὴ χαρά, τίποτε δὲν ἐφαίνετο ἱκανὸ νὰ κεντρίσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ζωή, τὸ μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ, ἄρχισε νὰ θεωρῆται βάρος. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἔλειψε ἡ πίστι, ἡ θερμογόνος αὐτὴ δύναμις, ἡ πίστι στὰ ἰδανικά. Οἱ προαυγουστιανοὶ Κυβερνῆτες δὲν πρόσεξαν τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ ἐνωρὶς ἐτόνισε: «Οἱ νέοι διὰ νὰ ζήσουν καὶ μὴ μαρανθοῦν προώρως ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἔχουν πίστιν εἰς τὰ μεγάλα ἰδεώδη, ἥτις νὰ τοὺς κεντρίζῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, νὰ ἐξουδετερώνῃ μέσα εἰς τὴν ψυχήν των τὰς ἐναντιότητας τῆς τύχης, νὰ τοὺς διατηρῆ τὸν ἐνθουσιασμό, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει οὔτε νεότης, οὔτε δημιουργία καὶ ἐν γένει νὰ δίδῃ νόημα εἰς τὴν ζωήν των καὶ συνείδησιν τοῦ νοήματος αὐτοῦ».

Γκρέμισαν τὸ κάθε τι, ποὺ μποροῦσαν νὰ πιστέψουν καὶ δὲν τὸ ἀντικατέστησαν μὲ τίποτε. Κι' ἔτσι μετέβαλαν τὴ ζωὴ σὲ ἀποκαΐδι καὶ τὸ μυαλὸ σὲ κλειστὴ ἐγκυκλοπαιδεία. Γιατὶ μόνο στὴν πίστι βρίσκει ὁ ἄνθρωπος τὴ λύτρωσί του, καὶ ποτὲ στὴν ψευτιὰ τοῦ ἐγκεφαλισμοῦ, πού, γιατὶ νὰ τὸ κρύψουμε, μᾶς κάνει νὰ ἀηδιάζουμε ἐκείνους ποὺ φρονοῦν τοῦτο ἢ τὸ ἄλλο, μὰ δὲν αἰσθάνονται καμμιὰ ἐσωτερικὴ ἐπιταγή, ποὺ νὰ τοὺς σπρώχνῃ στὴ δρᾶσι.

Οἱ ἰδεολογίες ποὺ δὲν γίνονται πίστι, τὴ μόνη αὐτὴ δύναμι, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς ὠθήσῃ στὴ δρᾶσι καὶ στὸν ἀγῶνα γιὰ κεῖνο ποὺ δεχόμαστε σὰν ἰδανικό μας, δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία. Ἡ πίστι εἶναι ἐκείνη ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο στὴν ἀκατάβλητη δύναμι νὰ πολεμάῃ ἀκατάπαυστα γιὰ κεῖνο ποὺ πιστεύει, νὰ γίνῃ ἀπὸ ἕνας χίλιοι κι' ἀπὸ χίλιοι μυριάδες. Αὐτὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο τρομερό, ἱκανὸ νὰ ἐπιβάλλῃ στὸν ἄλλο τὴ σιωπὴ τοὐλάχιστον ὅταν βρεθῆ μπροστά του ἂν ὄχι κι' ἕνα κρυφὸ θαυμασμὸ γιὰ τὴν ὠμορφιὰ τῆς πίστης του καὶ τὴν ρωμαλεότητα τῆς δυναμῆς του. Ἀκέραιος καὶ δυνατὸς εἶναι μονάχα ὁ πιστός. Ὁ ἐγκεφαλικὰ δεχόμενος μιὰ ὡρισμένη ἰδεολογία μπορεῖ νἆναι φυσικὰ κάπου - κάπου ὠφέλιμος, μὰ ποτὲ στὴν ἱστορία δὲν ἔπαιξε τὸ ρόλο ἐκείνου, ποὺ βαστάει στοὺς ὤμους του τὰ καθεστῶτα καὶ τὶς ἰδεολογίες. Κι' ἂν κάποτε ἡ μοῖρα τοῦ χρόνου τοὺς ἀνέχτηκε στοὺς ρόλους τούτους, παραμέρισαν ἀμέσως στὴν ἐμφάνισι τοῦ πιστοῦ. Δὲν θέλω νὰ πῶ μὲ τοῦτο πὼς ὁποιαδήποτε πίστι εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὴν μεταμόρφωσι αὐτή, ἀνεξάρτητα ἂν ἀνταποκρίνεται ἢ ὄχι στὶς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς, γιατὶ ἀντίστροφα ἡ ἱστορία μᾶς ἀπέδειξε πὼς ἐννοεῖ νὰ στεφανώνῃ μὲ τῆς νίκης τὸ στέφανο τὴν πίστι ἐκείνη, ποὺ εἶναι βγαλμένη μέσα ἀπὸ τὰ ζωντανὰ σπλάχνα τῆς ἱστορικῆς ἐποχῆς καὶ ὄχι ἐκείνη ποὺ εἶναι ἀνερμάτιστη, εἴτε γιατὶ προβαδίζει τῆς ἱστορικῆς ἐποχῆς, εἴτε γιατὶ ἀνήκει σὲ περασμένη ἐποχή. Κι' ὄχι μόνο τοῦτο: Ἀλλ' ὅπως ἐτονίσαμε καὶ πάρα πάνω κι' ὅπως ἔχει πῆ ὁ Κυβερνητικός μας Ἐπίτροπος «Μόνον σὰν πιστέψουμε κατορθώνουμε νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν ἐσωτερικὴν λύτρωσιν, τὴν ὁποία μᾶς δίδει ἡ πίστι κι' ἡ ὑπηρεσία εἰς ἰδανικά».

Ὥστε γιὰ νὰ λυτρωθῆ κανένας πρέπει νὰ πιστέψῃ καὶ γιὰ νὰ πιστέψῃ πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἰδανικά.

Τὸ προαυγουστιανὸ Κράτος γεμίζοντας ἕνα ἕνα τὰ αἰώνια ἰδανικὰ τοῦ Ἔθνους μας καὶ ἀφανίζοντας καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἔννοια τοῦ Ἔθνους ἀφήρεσε ἀπὸ τοὺς νέους τὴν εὐκαιρία νὰ πιστέψουν καὶ νὰ λυτρωθοῦν.

Εὐτυχῶς ὅμως ὁ δημιουργὸς τῆς 4ης Αὐγούστου μιλῶντας στὴν ψυχὴ καὶ στὴν καρδιά μας μᾶς ἔκαμε νὰ νοιώσουμε ὅτι εἴμεθα νέοι, μᾶς ἀνεστήλωσε τὰ αἰώνια ἰδανικὰ τῆς φυλῆς, εἰς τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ πιστέψουμε καὶ νὰ λυτρωθοῦμε. Ἀνεστήλωσε αὐτὸς — ὁ πρῶτος Ἕλλην — τὸ Ἰδανικό, ποὺ ἐθέρμαινε ἐπὶ τόσο καιρὸ τοὺς Νέους ἄλλων ἐποχῶν, τὸ ἰδανικὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας, δίνοντάς του τὸ πραγματικό του νόημα σύμφωνο καὶ ἀναγκαῖο πρὸς τὴ νεοελληνικὴ πραγματικότητα.

«Ἐμπρὸς γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα. Ἐμπρὸς γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ». Ἰδοὺ τὸ ἰδανικὸ ποὺ μπορεῖ νὰ πιστέψουμε καὶ νὰ λυτρωθοῦμε. Κι' ὅλοι ἐμεῖς οἱ νέοι ποὺ ἀνήκουμε στὴν Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι τῆς Νεολαίας, ἀφοῦ νοιώσαμε πρῶτα πὼς εἴμαστε νέοι καὶ μάλιστα νέοι τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑπερηφανευόμαστε γι' αὐτό, βρήκαμε τὸ ἰδανικό, ποὺ μᾶς ἀρνήθηκε τὸ προαυγουστιανὸ Κράτος, τὸ ἰδανικὸ ποὺ ἀνταποκρίνεται ἀπόλυτα στὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐποχῆς μας κι' ἀφοῦ πιστέψαμε, ἐλυτρωθήκαμε. Σήμερα ἔχουμε ἕνα ἰδανικό, βαδίζουμε πρὸς ἕνα σκοπὸ καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ θυσιάζουμε ὄχι μόνον τὴν καλοπέρασί μας ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὴ ζωή μας.

Πιστεύουμε ἀπόλυτα στὴ δημιουργία τοῦ Νέου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ κι' ὅποιος πιστεύει δὲν συζητᾶ. Κι' εἰς ὅσους δυσπιστοῦν γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ ἰδανικοῦ μας ἀπαντᾶμε μὲ τὰ λόγια τοῦ Πλάτωνα «Μὴ μοῦ λέτε, λέει ὁ Πλάτων, ἂν ἡ πολιτεία μου εἶναι οὐτοπιστικὴ ἢ ὄχι, ἀλλὰ πέστε μου ποιὸ χέρι θὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ θὰ τὴν κάνῃ πίστι του, γιὰ νὰ σᾶς πῶ ἂν θὰ πραγματοποιηθῆ ἢ ὄχι».

Γεώργιος Δ. Μυλωνᾶς

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Η Α.Β.Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ

Τὴν πρωῒαν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν., ἐπεσκέφθη τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ὀργανώσεως.

Ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου, προέβη

Ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρ. Διοικήσεως

εἰς λεπτομερῆ ἐπιθεώρησιν τῶν γραφείων, ζητήσας μετ' ἐνδιαφέροντος πληροφορίας σχετικὰς μὲ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν λειτουργίαν ἑκάστου γραφείου.

Τόσον κατὰ τὴν ἄφιξίν Του εἰς τὸ μέγαρον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν Του ἡ Α.Β.Υ. ἐγένετο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἐπευφημήθη ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐπεσκέφθη τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶς, συνεργασθεὶς ἐπ' ἀρκετὸν μετὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου.

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας κ. Γ. Κυριακὸς δι' ἐγγράφου του πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε. Ο. Ν. ἐκφράζει τὴν πλήρη εὐαρέσκειάν του πρὸς τοὺς κάτωθι τριάκοντα Φαλαγγίτας τοῦ Στρατοπέδου «Ἰωάννης Μεταξᾶς», οἱ ὁποῖοι, μὲ προφανῆ αὐτοθυσίαν, κατέσβεσαν τὴν πυρκαϊὰν τὴν ἐπισυμβᾶσαν τὴν 2αν Αὐγούστου ἐ. ἔ. εἰς τὸ δάσος «Ἅγιος Πέτρος» Ραπεντώσης. Διαχειριστὴν στρατοπέδου συνεργάτην χρυσοῦ σήματος Λαμπρινόπουλον Γ., Τετράρχην Ε. Ο. Ν. Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀτικοβοιωτίας Παπᾶν Β. Γ. Λοχίτην Ε. Ο. Ν. 14ου Ὑποτ. Ἀθηνῶν Λαμπρινόπουλον Α. Δ. Λοχίτην Γιαννούλην Ι., Πρεβενᾶν Σ., Δούκαν Ι., Γκλιάτην Ι., Μπαϊρακτάρην Ι., Χαμάμην Κ., Λαμπρόπουλον Σ., Συνεργάτην ἀργυροῦ σήματος Τσαγανὸν Στ. συνεργάτην ἀργυροῦ σήματος, Τζερετζούλαν Ν. Δόκιμον Ὁμαδάρχην, Κάντζον Θ., Κωνσταντίνου Δ., Ζαχαρόπουλον Ν. Φαλαγγίτην, Ζαχαρόπουλον Κ., Γεωργίου Σπ., Μαρκάκην Στ., Μαῦρον Π., Μαῦρον Α., Στασινόπουλον Δ., Διαμαντῆν Β., Μανέαν Μ., Διακᾶτον Ι., Στάμον Ε., Παρίσην Γ., Χρυσίναν Λ., Τσιμίνην Στ., Πρεβενᾶν Ι., Δεληγιώργην Γ.

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΑ ΚΑΙ Η Ε. Ο. Ν.

Ὁ Ὑπουργὸς Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως κ. Κριμπᾶς δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τὰ Ἐθνικὰ Ὀρφανοτροφεῖα καὶ Οἰκοτροφεῖα ἀρρένων καὶ θηλέων, συνέστησεν ὅπως ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν κατὰ τόπους Διοικήσεων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ληφθῇ μέριμνα διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς ταύτην τῶν τροφίμων τῶν Ἐθνικῶν Ἱδρυμάτων.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ Η Ε. Ο. Ν.

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας κ. Πολυζωγόπουλος ἀπηύθυνε τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Περιφερειακὰς ΤΤΤ Διευθύνσεις, Ταχυδρομεῖα, Κεντρικὰ καὶ λοιπὰ ΤΤΤ Γραφεῖα τοῦ Κράτους. :

«Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι τὸ Ταχυδρ. Ταμιευτήριον θὰ ὀργανώσῃ καὶ ἐφέτος, κατὰ τὴν 31ην Ὀκτωβρίου, τὸν ἑορτασμὸν τῆς Παγκοσμίου Ἡμέρας τῆς Ἀποταμιεύσεως, ὅστις, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταχ. Ταμιευτηρίου, θὰ περιορισθῇ λόγῳ τῆς διεθνοῦς καταστάσεως εἰς τὰ σχολεῖα καὶ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας.

Κατόπιν τούτου αἱ ἐνέργειαι τῶν ἁρμοδίων ΤΤΤ ὑπαλλήλων θὰ περιορισθοῦν εἰς τὰς μετὰ τῶν διευθυντῶν τῶν Σχολείων καὶ μετὰ τῶν σχηματισμῶν τῆς Νεολαίας συνεννοήσεις, διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἑορτασμοῦ συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς περυσινῆς ὑπ' ἀριθμ. 129.433 ἐγκυκλίου ἡμῶν».

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ Ἀνώνυμος Ἀλευροποιητικὴ Ἑταιρία «Εὐρώτας» τοῦ Πειραιῶς ἀπέστειλε πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Ε. Ο. Ν. δρ. δέκα ἓξ χιλιάδας εἰς μνήμην Θεοδώρου Κουμαντάρου, διὰ τὴν κατασκευὴν 137 στολῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. τῆς κοινότητος Βαμβακοῦς.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΑΡΡΕΝΩΝ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Γ. Σ. Σ. Τ. Τ. Τ.

Τὴν 8ην μ. μ. τοῦ περασμένου Σαββάτου ἐγένετο εἰς τὸ μεγάλον ἀμφιθέατρον τῆς Α. Σ. Ο. Ε. Ε. συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς Γ. Σ. Σ. καὶ Τ. Τ. Τ. ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ τρέχοντος Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, εἰς ἣν παρέστησαν ὁ παρὰ τῷ Πρωθυπουργῷ Ὑφυπουργὸς κ. Μπουρμπούλης Κ., ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Συνεταιρισμῶν κ. Ἀλιβιζᾶτος, οἱ καθηγηταὶ τῶν Σχολῶν Γ. Σ. Σ. καὶ Τ. Τ. Τ. καὶ Α. Σ. Ο. Ε. Ε., ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ. κ. Ρεδιάδης, καὶ μεγάλος ἀριθμὸς προσκεκλημένων καὶ οἱ ὑπερχίλιοι ἐνθουσιῶντες μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Γ. Σ. Σ. Τ. Τ. Τ.

Τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων εὐηρεστήθη νὰ κυρύξῃ ὁ Ἀρχηγὸς γενόμενος ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων ἅμα τῇ ἀφίξει του ἐκ μέρους τοῦ πλήθους τῶν παρισταμένων.

Ἅμα τῇ ἀφίξει Του ὁ Ἀρχηγὸς ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς ἀναπτύξας συγχρόνως τὴν σημασίαν τοῦ σκοποῦ τῆς Γ. Σ. Σ. καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς ἀποστολῆς τῶν Συνεταιριστῶν.

Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ Ὑφυπουργὸς κ. Ἀλιβιζᾶτος καὶ μετ' αὐτὸν ἐκ δευτέρου ὁ Ἀρχηγὸς διὰ νὰ στραφῇ αὐτὴν τὴν φορὰν ἀποκλειστικῶς πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας Του τῆς Γ. Σ. Σ., τοὺς ὁποίους καὶ ἐνουθέτησε σὰν πραγματικὸς Ἀρχηγός τους.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὁ Διοικητὴς τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐπεθεώρησε τὸν ἐκ Φαλαγγιτῶν τῆς Τ. Τ. Τ. λόχον, ὅστις ἀπέδωσε τὰς πρὸς τοὺς ἐπισήμους τιμάς.

Ὁ Διοικητὴς ὡμίλησε μετὰ ταῦτα πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας συγχαρεὶς αὐτοὺς διὰ τὴν ὡραίαν παράστασίν των.

—Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις εἰς τὴν Α. Σ. Καλῶν Τεχνῶν τῆς Δ. Α. Σ. Κατ' αὐτὴν ὡμίλησε ὁ Διευθυντὴς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως τῆς Κ. Δ. μὲ θέμα: «Τὰ καθήκοντα καὶ αἱ κατευθύνσεις τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας κατὰ τὰς παρούσας στιγμὰς τῆς παγκοσμίου

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοί Πρωτευούσης

κρίσεως, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητος» ἐνθουσιάσας, ὡς συνήθως, τὸ ἀκροατήριόν του, καὶ προκαλέσας τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Φαλαγγιτῶν.

Ζωηροτάτη κίνησις παρατηρεῖται κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πανεπιστημίου.

Ἕνα πλῆθος Φαλαγγιτῶν κυκλοφορεῖ μὲ δυσκολίαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἡ ὁποία δίδει τὴν ἐντύπωσιν βομβούσης κυψέλης.

Οἱ διάφοροι ὑποψήφιοι Ἱπποκράται, Νομικοί, Μαθηματικοὶ κ. τ. λ. σπεύδουν, πρὶν ἐκδοθοῦν τὰ ἀποτελέσματα καὶ ὡς εἶναι φυσικὸν πρὶν νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, νὰ ὑπογράψουν τὴν ἀπαραίτητον αἴτησιν εἰς τὴν γραμματείαν τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἢ ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι φαλαγγῖται νὰ ἐνεργήσουν διὰ τὸ σχετικὸν φύλλον πορείας.

Οἱ ἀρχηγοὶ σχολῶν ἐν σπουδῇ συγκροτοῦν τὸ ἐπιτελεῖόν τους, οἱ ἀρχηγοὶ ἐτῶν ἀναζητοῦν μεταξὺ τῶν νεοελθόντων ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας συναγωνιστῶν, τοὺς βοηθούς των, καὶ ἔτσι τὰ μέχρι χθὲς νεκρά, λόγῳ τοῦ θέρους, γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως ἀπέκτησαν μίαν κίνησιν καὶ ἀτμόσφαιραν δουλειᾶς καὶ προετοιμασίας.

— Ἡ Ὑποδιοίκησις HENRY ἐξέδραμε τὴν περασμένην Κυριακὴν διὰ λεωφορείων εἰς τὴν Μαλακάσαν.

ΚΙΝΗΣΙΣ Π. Δ. Θ. Π.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης ἀναδιοργανωθεῖσα πλέον τελείως ἐργάζεται ἐντατικά, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον ἔχει καταρτίσει, διὰ τὸ νέον τοῦτο ἔτος τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Τὰ διάφορα γραφεῖα προβαίνουν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχεδίων των, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς εἰδικότητος ἑκάστου, ἐπιζητοῦντα τοιουτοτρόπως τὴν ἐξύψωσιν καὶ καλλιτέραν λειτουργίαν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Παραλλήλως ἐξακολουθεῖ μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἡ ἐκπαίδευσις τῶν στελεχῶν εἰς τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον, ὑπὸ τῶν ἐκπαιδευτῶν Συνεργατῶν καὶ βαθμοφόρων τῆς Π. Δ. Θ. Π. Διὰ τῶν διδασκομένων μαθημάτων ἐπιζητεῖται ἡ ἀνάπτυξις ὅλων τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων τῶν στελεχῶν, οὕτως ὥστε νὰ γίνουν πραγματικοὶ καὶ ὑγιεῖς φορεῖς τῶν Ἰδεῶν τοῦ Νέου Κράτους καὶ τῶν ἐλπίδων τῆς 4ης Αὐγούστου. Αὐτὸ ἄλλως τε ἀποδεικνύει ἡ προθυμία καὶ ὁ ζῆλος τῶν διδασκομένων.

Τὸ Σάββατον 21ην τρέχ. ἐπεσκέφθη τὴν Διοίκησιν ὁ Ἀρχηγός, ὁ Ὁποῖος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κ. Ε. Ν. καὶ τῆς Διοικητρίας ἐπεθεώρησε τὰ διάφορα γραφεῖα καὶ τὰ τμήματα αὐτῶν, ἐκφράσας τὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἱκανοποίησίν Του, διὰ τὴν τάξιν καὶ καθαριότητα ποὺ ἐβασίλευε παντοῦ, καὶ ἡ ὁποία σημειωτέον προήρχετο ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν γραφείων. Κατόπιν ἐπεσκέφθησαν τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον, ὅπου ἐξεπαιδεύοντο τὰ στελέχη.

Εἰς τὴν Υ. Θ. Α. παρατηρεῖται μεγάλη κίνησις εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς. Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι προσέρχονται τακτικὰ εἰς τὰς συγκεντρώσεις των.

Ἡ Ὑπ)τής της ἐπεσκέφθη τὰ νέα οἰκήματα τοῦ 6ου καὶ 13ου Ὑποτομέως, τὴν δὲ 17ην τρέχ. τὸ Ἐργοστάσιον Ἑλληνικῆς Μεταξουργίας καὶ ὡμίλησεν εἰς τὰς ἐργαζομένας Φαλαγγιτίσσας.

Εἰς τὴν Υ. Θ. Ν. μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους ζωηρὰ κίνησις παρετηρήθη εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς. Τὴν Κυριακὴν 15ην τρέχ. ἐγένετο συγκέντρωσις καὶ ἐκκλησιασμὸς τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν ὅλων τῶν ὑποτομέων καὶ ἀνάγνωσις τῆς ἡμερησίας διαταγῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας. Ἐπηκολούθησαν ὁμιλίαι καὶ συστάσεις πρὸς τὰς συναγωνιστρίας περὶ τῶν καθηκόντων τῶν βαθμοφόρων πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὸν 6ον Ὑποτομέα τὴν 9ην τρέχ. ἔλαβε χώραν σύντομος ὁμιλία τῆς Ὑπ)χοῦ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ὑποτομέως καὶ σχετικὰ περὶ τῶν εὐθυνῶν τῶν μελῶν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. Νέαι ἐγγραφαὶ παρατηροῦνται ἀθρόως εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς, καὶ ἰδίως εἰς τὸν 10ον ὅπου προσῆλθον πολλαὶ ἐργαζόμεναι.

Εἰς τὴν Ὑπ)σιν Πειραιῶς ἤρχισαν τακτικώταται συγκεντρώσεις τῶν Ὑποτομέων, τὸ δὲ τελευταῖον 10ήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου ἔκλεισε μὲ τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος ἐργασίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Ὑποτομεῖς ἐργάζονται.

Εἰς τὰς συγκεντρώσεις αἱ Φαλαγγίτισσαι τρέχουν μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν, σὰν νὰ ἐπέδρασεν ἡ πειθαρχία τοῦ Στρατοπέδου εἰς τὰς ψυχάς των καὶ προσπαθοῦν να μεταδώσουν ὅλην τὴν ὀντότητα ποὺ ἐδημιουργήθη μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ στρατοπέδου, ποὺ ἡ ὑγεία καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τοὺς ἔδωσε τὴν δύναμιν ἐκείνην γιὰ νὰ ἀφοσιωθοῦν περισσότερον εἰς τὸ ἔργον των. Ἡ ὁμαδικὴ ζωὴ ἔδωσε νέαν ὄψιν εἰς ὅλας ἐκείνας ποὺ τὴν ἔζησαν, καὶ τώρα ἀνέλαβον μὲ μεγαλυτέραν ὁρμὴν τὸ ἀναδημιουργικὸν ἔργον ποὺ ὁ Ἀρχηγὸς μᾶς ἔταξεν.

Τὸ πρῶτον 10ήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου κατηναλώθη διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῶν διαφόρων γραφείων. Κατὰ τὸ τέλος του δὲ συνεκεντρώθησαν αἱ ἀπόφοιτοι τῶν Γυμνασίων Πειραιῶς εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον, ὅπου ὡμίλησεν ἡ Διοικήτρια περὶ τῆς μεγάλης σημασίας τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ ἐθελοντικὴ ἐργασία καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ ἀτόμου, τῆς Οἰκογενείας, τῆς Πατρίδος καὶ γενικὰ τοῦ συνόλου. Ἐτόνισεν ὅτι τὸ καθῆκον κάθε Φαλαγγιτίσσης ἐπιβάλλει τὴν προσφορὰν τῆς ἐργασίας της.

Ἐξακολουθεῖ ἡ συστηματικὴ διαφώτισις καὶ ἡ ἐγγραφὴ ὅλων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. Τὴν Κυριακὴν ἡ Διοικήτρια μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου της ἐπεθεώρησεν ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους ὡμίλησε διὰ τὴν νέαν περίοδον ποὺ ἀρχίζει.

Εἰς τὴν Ὑπ)σιν Βορρᾶ γίνονται τακτικὰ συγκεντρώσεις εἰς ὅλους τοὺς ὑποτομεῖς. Σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα γίνονται καθ' ὡρισμένας ὥρας ἐντάξεις, ἐκκλησιασμοί, παιδιαί, χοροί, γυμναστικαὶ ἀσκήσεις.

Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἐγένοντο αἱ ἑξῆς ὁμιλίαι:

Περὶ καθαριότητος καὶ εὐπρεπείας τῆς στολῆς.— Περὶ κύκλου τῶν Οἰκοκυρικῶν μαθημάτων.— Περὶ Οἰκοκυρικῆς.— Περὶ γεωργικῆς ἐξορμήσεως.— Περὶ ἐξευρέσεως 13 προσώπων εἰδικοτήτων.— Σκοπὸς τῆς ὀργανώσεως.

Εἰς τὸν 8ον Ὑποτομέα Ἀρσακείου Ψυχικοῦ ἐγένοντο γενικαὶ συστάσεις εἰς τὰς νέας Φαλαγγιτίσσας καὶ ὀνομασία δύο ὁμαδαρχῶν.

Τέλος ἐγένετο σύσκεψις βαθμοφόρων, ἐπιτελείου καὶ ὑποτομεαρχῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΗΝ ΛΟΧΟΥ ΠΟΝΤΟΚΕΡΑΣΙΑΣ

Παραγγέλλομεν ὅπως ἅμα τῇ λήψει τῆς παρούσης συστήσητε εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Παροχθίου νὰ προβῶσιν εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ σπορὰν τῶν ἀγρῶν τοῦ στρατευθέντος συναδέλφου Προυσανίδου Ἀριστείδου, ἀποδεικνύοντα διὰ τῆς τοιαύτης των ἐνεργείας ὅτι εἶναι ἄξια μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. Νὰ παράσχωσι δὲ ἐπίσης πᾶσαν βοήθειαν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ στρατευθέντος, ὅστις τὴν στιγμὴν αὐτὴν εὑρίσκεται φρουρὸς τῶν συνόρων τῆς φιλτάτης μας Πατρίδος.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς
Στ. Πέτροβας

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΤΡΑΤΕΥΘΕΝΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ.— Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Πρὸς τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν Κιλκὶς ἀπεστάλησαν αἱ κάτωθι ἐπιστολαὶ δύο ἐκ τῶν στρατευθέντων Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Κιλκίς:

Φλώρινα τῇ 18ῃ Σεπτεμβρίου 1939.

Κύριε Διοικητὰ σᾶς χαιρετῶ. Μάθε πὼς βρίσκομαι στρατιώτης εἰς τὴν Φλώρινα καὶ θέλω νὰ μάθω τί γίνεται ἡ Ε. Ο. Ν. Πῶς τὰ περνᾶτε, εἶστε καλά; Σᾶς ἐπεθύμησα πάρα πολύ. Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὴν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

βοήθεια ποὺ ἔδωκαν οἱ συνάδελφοί μου στὸ στίτι μου. Μὲ συγχωρεῖτε κύριε Διοικητὰ ποὺ σᾶς γράφω μὲ μολύβι, διότι ἐδῶ εἶναι στρατιωτικὸ καὶ δὲν βρίσκεται μελάνι.

Σᾶς χαιρετῶ

Ὁ Ὁμαδάρχης τῆς Ε. Ο. Ν. Παροχθίου

Ἀμανατίδης Λάζαρος

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἀγαπητέ μοι Ἀμανατίδη,

Χάρηκα ποὺ πῆρα τὸ γράμμα σου καὶ ποὺ ρωτᾶς διὰ τὴν ἀγαπητή μας Ὀργάνωσι.

Νὰ μείνῃς ἥσυχος διὰ τὴν οἰκογένειά σου καὶ τὰ χωράφια σου. Οἱ συνάδελφοί σου στὸ χωριὸ ἔχουν ἐντολὴν νὰ καλλιεργήσουν καὶ νὰ βοηθήσουν τὸ σπίτι σου εἰς ὅ,τι χρειασθῇ.

Φύλαγε καλὰ τὰ σύνορα τῆς ἀγαπημένης μας Πατρίδος καὶ εὔχομαι νὰ γυρίσῃς νικητής.

Μὲ ἀγάπην

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς

Στ. Πέτροβας

ΧΑΝΙΑ. — Ἐξεδόθησαν ἐγκύκλιοι πρὸς ἅπαντας τοὺς σχηματισμοὺς Ε.Ο.Ν. Νομοῦ Χανίων σχετικαὶ πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἐξόρμησιν διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Εἰς τὰς ἐγκυκλίους ταύτας τονίζεται ἡ ὑποχρέωσις τὴν ὁποίαν ἔχουν τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως ἐν προκειμένῳ, ὡς καὶ τὰ ὀφέλη ἅτινα θέλουσι προκύψει ἀπὸ τὴν ὡραίαν ταύτην προσπάθειαν.

—Ἤρχισαν καὶ συνεχίζονται αἱ συγκεντρώσεις τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως. Κατὰ τὰς πρώτας συγκεντρώσεις ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῆς ἀρτιωτέρας ὀργανώσεως τῆς δυνάμεως. Ὁμοίως γίνονται τακτικῶς συγκεντρώσεις τῶν κατωτέρων βαθμοφόρων, ὡς καὶ τοιαῦται τῶν ἐργαζομένων μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

— Ἡ κίνησις τῶν σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως Θηλέων ὑπῆρξε λίαν ἱκανοποιητικὴ κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα.

— Κατ' αὐτὰς παρατηρεῖται ἀθρόα προσέλευσις νέων καὶ νεανίδων πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).—Ἐπὶ ἕνα σχεδὸν μῆνα ἐσυνεχίσθησαν τὰ μαθήματα τῆς σειρᾶς μαθημάτων Πολιτικῆς Διαπαιδαγωγήσεως. Τὰ μαθήματα αὐτὰ ἀνεπτύχθησαν ἀπὸ τὴν κ. Διοικήτριαν κατὰ τρόπον ἐκλαϊκευτικὸν καὶ ἔγιναν καταληπτὰ ἀπὸ ὅλα τὰ παρακολουθήσαντα στελέχη τῆς Ε.Ο.Ν. θηλέων Ἡρακλείου.

— Στὶς συγκεντρώσεις τῶν νέων δοκίμων βαθμοφόρων ἀνεπτύχθη μεγάλη ἐγκαρδιότης μεταξὺ τῶν μελῶν καὶ μιὰ παραδειγματικὴ ἅμιλλα συνεργασίας γιὰ τὴν ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλυτέραν καὶ σημαντικωτέραν συμβολή τους στὴν ἐπίτευξι τοῦ σκοποῦ τῆς Ὀργανώσεως.

— Μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς χειμερινῆς περιόδου ἤρχισαν αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν καὶ αἱ σχετικαὶ ὁμιλίαι. Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ ἐκπαίδευσις τῶν νέων δοκίμων βαθμοφόρων.

— Τὸ τελευταῖον εἰκοσαήμερον ἡ κ. Διοικήτρια ἐκάλεσεν ἐπανειλημμένως τὰς διαφόρους βαθμοφόρους καὶ συνειργάσθη μετ' αὐτῶν.

— Ἱδρύθη παιδικὴ χορῳδία ἀπὸ καλλίφωνες Σκαπάνισσες. Ἡ μουσικὴ ἐκπαίδευσις γίνεται εἰς τὴν Λέσχην τῆς Ε.Ο.Ν. τρὶς τῆς ἑβδομάδος.

Ἐπίσης ἐδιδάχθησαν κλασσικοὶ χοροὶ εἰς ὁμάδα Φαλαγγιτισσῶν ἀπὸ παρεπιδημοῦσαν εἰς Ἡράκλειον Κρητικοπούλαν καλλιτέχνιδα.

— Ἡ μεταφορὰ τῶν γραφείων Ε.Ο.Ν. εἰς νέον κατάλληλον οἴκημα ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀποκτήσῃ ἡ Ε.Ο.Ν. θηλέων λέσχην, ἡ ὁποία συγκεντρώνει καθημερινῶς πολλὲς συντροφιὲς Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν. Μέσα σὲ οἰκογενειακὸν περιβάλλον βρίσκουν ἀρκετὲς ὧρες ψυχαγωγία μὲ τὰ διάφορα παιχνίδια τὰ ὁποῖα διαθέτει ἡ λέσχη.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Ρεθύμνης κ. Παπαθανασίου, ὡς καὶ ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Παπαθανασίου, συνεχίζοντες τὰς ἀνὰ τὸν Νομὸν περιοδείας των, ἐπεσκέφθησαν τὴν ἐπαρχίαν Ἁγίου Βασιλείου καὶ κυρίως τὰ χωριὰ ποὺ εὑρίσκονται μακρὰν τῆς ἁμαξιτῆς ὁδοῦ πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἱδρυθέντων Τμημάτων Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ πρὸς ἵδρυσιν νέων. Εἰς τὸ χωρίον Μύρθιος τοὺς ὑπεδέχθησαν οἱ κάτοικοι μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν.

Ὁ κ. Γεν. Ἐπόπτης ἐπεθεώρησε τὸ παρατεταγμένον τμῆμα ἀρρένων, ἡ δὲ Περιφερειακὴ Διοικήτρια μετὰ τῶν Φαλαγγιτισσῶν μετέβη εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὡμίλησεν εἰς αὐτὰς περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεως καὶ τῶν καθηκόντων τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐγγραφόμεναι εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. Εὐθὺς μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ἐνεγράφησαν ὑπὲρ τὰς 40 Φαλαγγίτισσαι.

Ἐν συνεχείᾳ μετέβησαν εἰς τὸ χωρίον Μαριοῦ. Καὶ ἐδῶ ὁ μὲν Γενικὸς Ἐπόπτης ἐπεθεώρησε τὸ παρατεταγμένον τμῆμα τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἔδωσε τὰς σχετικὰς ὁδηγίας καὶ συμβουλάς, ἡ δὲ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ὡμίλησε πρὸς τὶς νέες τοῦ χωριοῦ μὲ λόγια ἁπλᾶ καὶ ζωντανὰ γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Τόση ἀπήχησι βρῆκαν στὶς ψυχές των τὰ λόγια αὐτὰ ὥστε ἐνεγράφησαν ἀμέσως ὑπὲρ τὰς 35 Φαλαγγίτισσαι.

Ἀναχωρήσαντες ἐκ τοῦ χωρίου τούτου μετέβησαν εἰς τὸ πλησίον εὑρισκόμενον χωρίον Ἀσώματος. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ τμήματος ἀρρένων, ἡ Διοικήτρια ὡμίλησε πρὸς τὰ κορίτσια, ἀναπτύξασα τὸν σκοπὸν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀποτέλεσμα τῆς ὁμιλίας της ὑπῆρξεν ἡ ἐγγραφὴ 25 Φαλαγγιτισσῶν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρωνται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὄχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὁρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας, ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν των λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Ἐλήφθησαν αἱ ἐργασίαι:

1) Κλασσικὴ Ἑλλὰς — Βυζαντινὴ Ἑλλὰς — Ἑλλὰς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Οὐ μέν πως πάντως βασιλεύσωμεν ἐνθάδε Ἀχαιοί. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς τύραννος ἔστω εἷς βασιλεύς».

2) Ἡ Ἑλληνικότης τῶν ἐπιστημῶν.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Μόνον ἐκεῖνος ποὺ δὲν κάνει τίποτε δὲν κάνει λάθη» (Ρούζβελτ).

3) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμός.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Δεῖ πειθαρχεῖν Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώπῳ».

4) Ἡ Ἑλληνικότης τῶν ἐπιστημῶν.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Ἡ ἐπιστήμη παρέχει ἐν πάσῃ κτήσει τε καὶ πράξει οὐ μόνον εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν».

(Πλάτ. Εὐθ. 281)

5) Τὸ αἰώνιον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Πατρός τε καὶ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερον καὶ ἁγιώτερον ἐστὶν ἡ Πατρίς».

6) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμός.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

7) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Χαρακτηριστικὸν ρητόν: «Αἰὲν ἀριστεύειν ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων».

Ἐκ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου Δ. Α. Σ.

Ἐξακολουθοῦντες τὴν πορείαν ἔφθασαν εἰς Λευκόγεια. Ἐπεθεώρησαν τὰ παρατεταγμένα Τμήματα Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ὡμίλησαν πρὸς αὐτὰ καὶ οἱ δύο διὰ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Πρέβελη ὅπου παρέμειναν καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐπιστρέψαντες τὴν ἑπομένην εἰς Ρέθυμνον.

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Κρήτης). — Ὁ Προϊστάμενος τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπεσκέφθησαν τὴν νησῖδα «Ἅγιοι Πάντες» καὶ ἐξήτασαν κατὰ πόσον θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ καλιέργεια ταύτης.

Ἐπίσης πρὸς ἅπαντας τοὺς σχηματισμοὺς ἔχουν κοινοποιηθῆ ὅλαι αἱ ἐγκύκλιοι τοῦ Ἀρχηγοῦ ὡς καὶ τοῦ Περιφερ. Διοικητοῦ περὶ ἐντατικῆς καλλιεργείας καὶ πάντες ἀναμένουν μὲ χαρὰ τὸ σύνθημα τῆς ἐξορμήσεως.

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐκοινοποίησεν Ἡμερησίαν διαταγὴν δι' ἧς καλεῖ ὅλα τὰ μέλη τῆς Περιφερείας μὲ τὴν ἀξίνη στὰ χέρια νὰ εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὴ μεγάλη μάχη τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας, ἡ ὁποία θὰ ἐπιφέρῃ ἀποτελέσματα ἀνάλογα τῆς θέσεως καὶ τοῦ ὕψους τῆς ἀποστολῆς τῆς Ε.Ο.Ν.

— Τὰ μαθήματα τῆς ὑγειονομικῆς περιθάλψεως συνεχίζονται μετὰ μεγάλου ζήλου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Λέσχης Ε.Ο.Ν. Ἁγ. Νικολάου.

ΧΙΟΣ. — Οἱ Περιφ. Διοικηταὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων Χίου συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν Ὑποδιοικητῶν αὐτῶν μετέβησαν εἰς τὰ χωρία Εὐφημιανὰ καὶ Νεοχώριον πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν καὶ ἐπίλυσιν τῶν ζητημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. τῶν χωρίων αὐτῶν.

Οἱ βαθμοφόροι τῶν Σχηματισμῶν Εὐφημιανῶν καὶ Νεοχωρίου καὶ οἱ Διδάσκαλοι τῶν χωρίων ὑπεδέχθησαν τοὺς Περιφ. Διοικητὰς τοὺς ὁποίους ὡδήγησαν εἰς τὰ γραφεῖα τῶν σχολείων ὅπου ἐγένετο σύσκεψις. Ἀπεφασίσθη πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ε.Ο.Ν. τῶν χωρίων αὐτῶν, οἱ Σχηματισμοί των νὰ ὑπάγωνται τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ ἱδρυθὲν τάγμα Κάμπου, οἱ δὲ δημοδιδάσκαλοι προθύμως ἐδέχθησαν νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. τῶν χωρίων των καὶ νὰ βοηθήσουν τὴν ἐξόρμησιν τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

Τὸ ἀπόγευμα οἱ Περιφ. Διοικηταὶ ἔφθασαν εἰς Τάλλαρον ὅπου ἐν συσκέψει μετὰ τῶν ἐκεῖ διδασκάλων ἵδρυσαν Λόχον μὲ τρεῖς ὁμάδας, ὅστις θὰ ὑπάγεται εἰς τὸ Τάγμα Κάμπου καὶ ἀνέθεσαν τὴν Διοίκησιν τοῦ Λόχου εἰς τὸν δημοδιδάσκαλον Θ. Τσόκον. Ἀκολούθως μετέβησαν εἰς τὸν κυρίως Κάμπον καὶ συνεζήτησαν μεθ' ἁπάντων τῶν διδασκάλων, κατέληξαν δὲ εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἀνεξαρτήτου Τάγματος Κάμπου μὲ ἕδραν τὸν Κάμπον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ὑπάγωνται οἱ τέσσαρες Λόχοι Εὐφημιανῶν, Νεοχωρίου, Ταλλάρου καὶ Κάμπου. Τὴν Διοίκησιν τοῦ Τάγματος ἀνέλαβεν ὁ δημοδιδάσκαλος καὶ ἔφεδρος ἀξιωματικὸς Καλισπέρης Λουκᾶς.

Οἱ κ.κ. Διοικηταὶ ἐπέστρεψαν εἰς Χίον λίαν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ρύθμισιν τῶν ζητημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. Κάμπου καὶ περιχώρων.

ΣΠΑΡΤΗ. — Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ κίνησις τῶν Σχηματισμῶν τῆς Διοικήσεως ὑπῆρξεν ἀρκούντως ἱκανοποιητικὴ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Συγκεντρώσεις τακτικαὶ ἐγένοντο εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Διοικήσεως εἰς τὰς ὁποίας ἐγένοντο συμφώνως τῷ προγράμματι τῆς Διοικήσεως, ἄλλοτε μὲν ὁμιλίαι καὶ διαλέξεις ἐπὶ διαφόρων θεμάτων καὶ διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν, ἄλλοτε δὲ καθαρῶς ἐκπαιδευτικαὶ στρατιωτικαὶ συγκεντρώσεις καθ' ἃς ἐγένοντο ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως τῶν μελῶν. Οἱ Σχηματισμοὶ τῆς Διοικήσεως συμφώνως πρὸς διαταγὴν της ἑκάστην Κυριακὴν ἐκκλησιάζονται ἀνελλιπῶς.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.—Ἡ Περ. Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ἀργολιδοκορινθίας, κατόπιν γενομένης συγκεντρώσεως εἰς τὴν Λέσχην Θηλέων ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου εἰς ἣν συμμετέσχον οἱ Διοικηταὶ τῶν Ὑποδιοικήσεων καὶ Φαλάγγων τοῦ Νομοῦ Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ἐξέδωκεν ἐμπνευσμένην ἐγκύκλιον πρὸς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμούς, κλιμάκια καὶ ὑπηρεσίας, δι' ἧς καλεῖ πάντας ὅπως ἐπιδοθῶσι μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου στὴν νέαν Ἐθνικὴν ἐξόρμησιν τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας τῆς γῆς, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ αὐτάρκεια τῆς χώρας μας. Πρὸς τοῦτο ὑποδεικνύει νὰ καλλιεργηθοῦν καὶ αἱ αὐλαί, ὥστε οὐδὲ σπιθαμὴ γῆς νὰ μείνῃ ἀκαλλιέργητος καὶ προτρέπει τὰ μέλη νὰ ἐνωτισθοῦν μὲ χαρὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ γίνουν πρωτοπόροι εἰς τὴν δοθησομένην μάχην, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εὐημερίας τοῦ τόπου μας. Ἰδιαιτέρως ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς οἰκοσίτου κτηνοτροφίας, πτηνοτροφίας, σηροτροφίας καὶ μελισσοτροφίας εἰς ἣν δέον νὰ ἐπιδοθῶσιν ἅπαντα τὰ μέλη. Ἐπίσης συνιστᾷ ὅπως συγκροτηθῶσιν ὁμάδες οἵτινες θὰ προσφέρωσι τὴν προσωπικὴν των ἐργασίαν διὰ τὴν καλλιέργειαν παντὸς χώρου παραμένοντος ἀκαλλιεργήτου, προσέτι δὲ νὰ παράσχωσι χεῖρα βοηθείας διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων τῶν στρατευθέντων.

ΑΡΓΟΣ. — Ὁ Δῆμος Ἄργους παρεχώρησεν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ἅπαντα τὰ γήπεδα, δημοτικοὺς χώρους καὶ δημοτικοὺς κήπους διὰ τὴν ὑπὸ ταύτης καλλιέργειαν τῇ ἀρωγῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ Δήμου. Ἐπίσης δέχεται καθ' ὑπόδειξιν τοῦ οἰκείου Γεωπόνου καὶ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. νὰ ἐκμισθώσῃ καὶ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. γεωργικὰς ἐκτάσεις ἰδιωτικὰς διὰ τὴν καλλιέργειαν.

— Ἰδιῶται τοῦ χωρίου Ἀρείας παρεχώρησαν ἔκτασιν ἄνω τῶν 5 στρεμμάτων εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ. — Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Θεσπρωτίας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς 129 Φάλαγγος μετέβησαν εἰς τὰ χωρία Παραπόταμον καὶ Ἅγιον Βλάσιον ὅπου, εἰς πολυάριθμον συγκέντρωσιν Φαλαγγιτῶν, ὡμίλησε διὰ τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν συστήσας εἰς πάντας ἐργασίαν ἀκάματον πρὸς ἐπίτευξιν ἐπαρκείας εἰς ὅλα τὰ προϊόντα τοῦ τόπου. Ὄχι μόνον οἱ Φαλαγγῖται, ἀλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἤκουσαν τὸν Περιφ. Διοικητὴν μεταδίδοντα τὰ κηρύγματα τοῦ Ἀρχηγοῦ, τμήματα δὲ Φαλαγγιτῶν πρόκειται ν' ἀρχίσουν καλλιέργειαν διαφόρων προϊόντων εἰς ἐκτάσεις παραχωρηθησομένας ὑπὸ τῶν Κοινοτήτων.

Ὁμοίως ὁ κ. Γεν. Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. περιώδευσεν εἰς τὰς περιφερείας Πάργας καὶ Παραμυθίας συνιστῶν εἰς πάντας ἐντατικὴν καλλιέργειαν διὰ τὴν αὐτάρκειαν τῆς Χώρας.

— Αἱ ὁμάδες εἰδικοτήτων τῆς Διοικήσεως συσταθεῖσαι ἀπὸ πολλοῦ ἤρχισαν συστηματικῶς ἐκπαιδευόμεναι. Οὕτω ἡ Νοσοκομειακὴ Ἐκπαίδευσις Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ἔχει ἱκανοποιητικῶς προοδεύσει, ὡς καὶ ἡ ἐκπαίδευσις εἰς τὴν Παθητικὴν Ἀεράμυναν. Ἱκανῶς ἐπίσης ἔχει ἐκπαιδευθῆ ἀπὸ μηνῶν εἰς τὰ μέσα Συνδέσμου καὶ διαβάσεων (σηματοδοσίαν μορσικὴν) ὁμὰς Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ἤδη δὲ πρόκειται ν' ἀρχίσῃ ἡ εἰδικὴ ἐκπαίδευσις ἑτέρας ὁμάδος.

— Κατόπιν ἐγκυκλίου τοῦ Περιφ. Δ)τοῦ Θεσπρωτίας πρὸς ἅπαντας τοὺς Διοικητὰς Τμημάτων τῆς Διοικήσεως, συνιστῶνται νυκτερινὰ Σχολεῖα ἀγραμμάτων εἰς ἃ θὰ φοιτήσουν ἀναλφάβητοι Φαλαγγῖται.

ΚΑΒΑΛΛΑ. — Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐνσωματώσεως τῶν Προσκόπων εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Τὴν Πρωΐαν οἱ Πρόσκοποι παρήλασαν διὰ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τῆς πόλεως μὲ ἀξιοσημείωτον τάξιν καὶ πειθαρχίαν.

Τὴν 2 μ. μ. ὥραν τὰ Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. ἤρχισαν προετοιμαζόμενα τὴν δὲ 3.30' μ.μ. εἶχον μεταβῆ ἐν πλήρει τάξει εἰς τὸ Στάδιον τῆς πόλεως. Τὴν 4ην μ.μ. ἅπαντα τὰ Τμήματα τοῦ τε Προσκοπισμοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ἦσαν παρατεταγμένα ὑπὸ τὸ γενικὸν πρόσταγμα τοῦ Φαλαγγάρχου Καλαϊτζῆ Μιχαήλ.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἀπογευματινῶν ὡρῶν πλῆθος κόσμου εἶχε λάβει θέσιν εἰς τὸ μέρος τῶν κερκίδων τοῦ Σταδίου. Παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ γηπέδου τοῦ Σταδίου πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πλησίον τῶν κερκίδων εἶχε τοποθετηθῆ μικρόφωνον.

Τὴν τελετὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Νομοῦ Καβάλλας Νομάρχης κ. Β. Δαμουρᾶς, ὁ Διοικητὴς τοῦ Δ' Σ. Στρατοῦ, ὁ Ἐπιτελάρχης Δ' Σ. Στρατοῦ, ὁ Δήμαρχος Καβάλλας, ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Μετὰ τὴν ἄφιξιν τῶν ἐπισήμων ἡ Στρατιωτικὴ Μουσικὴ ἀνέκρουσε τὸ ἐμβατήριον τῆς Σημαίας καὶ πάντα τὰ Τμήματα ἐπὶ τῷ παραγγέλματι **τῆς προσοχῆς ἐν ἀπολύτῳ ἀκινησίᾳ χαιρετοῦν τὴν Προσκοπικὴν Σημαίαν.** Ἀναγινώσκεται ἡ Διαταγὴ τοῦ Περιφ. Ἐφόρου Προσκόπων καὶ γίνεται ἡ κάλυψις τῆς Σημαίας τῶν Προσκόπων.

Ἀκολούθως ἀναγινώσκεται ἡ Ἡμ. Διαταγὴ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ τῆς XXVIII Περιφ. Διοικήσεως Ε. Ο. Ν., ἕπεται χαιρετισμὸς πρὸς τὴν Σημαίαν τῆς Ε.Ο.Ν., παρέλασις τῆς Σημαίας ταύτης, ἔκλεισε δὲ ἡ ἑορτὴ μὲ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον.

— Ὁ Διοικητὴς τῆς XXVIII Περιφ. Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Ἐπιτελῶν καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς 177ης Φάλαγγος ἐπεσκέφθη τὰ χωρία Κοκκινόχωμα, ὅπου ἐκαλλιεργήθησαν 11 στρέμματα ὑπὸ 18 ζευγῶν βοῶν ἐντὸς 4 ὡρῶν, Ἀμυγδαλεῶνα καὶ Πολύστυλον, ὅπου ἐκαλλιεργήθησαν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀνάλογοι ἐκτάσεις.

Ἡ Διοίκησις εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐξαίρετον θέσιν νὰ διαπιστώσῃ τὴν πραγματικὴν ἐφαρμογὴν τῶν συνθημάτων τοῦ Ἀρχηγοῦ εὐελπιστοῦσα ν' ἀναγγείλῃ καὶ μεγαλυτέρας ἐπιτυχίας μὲ πολὺ ἀνώτερα ἀποτελέσματα.

ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΝ. — Τὰ μέλη τῆς 231ης Φάλαγγος ὤργωσαν καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ἀγρὸν ἐκτάσεως 7 στρεμμάτων.

Ἐπίσης οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου ἐκαλλιέργησαν ἅπαντα τὸν πρὸ τοῦ σχολείου χῶρον ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουτρούλη.

ΠΛΑΤΑΝΟΒΡΥΣΙΣ (Δράμας). — Ὁ Διοικητὴς τοῦ II Τάγματος τῆς 245ης Φάλαγγος Παρανεστίου Τετράρχης κ. Φωτιάδης μετέβη εἰς Πλατανιὰν πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ αὐτόθι Σχηματισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ὁ Διοικητὴς τοῦ Τάγματος ὡμίλησεν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, Σκαπανεῖς καὶ κατοίκους τῆς Κοινότητος Πλατανιᾶς περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας τῆς γῆς.

Ἀκολούθως εἰς συγκέντρωσιν βαθμοφόρων τοῦ Τάγματος συνεζητήθη ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου θὰ καθίστατο δυνατὴ ἡ παροχὴ βοηθείας ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰς ἀπόρους οἰκογενείας, ὡς καὶ εἰς τὰς στερουμένας ἐργατικῶν χειρῶν διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν των.

Ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητος Πλατανιᾶς παρεχωρήθησαν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ἀκαλλιέργητοι ἐκτάσεις ἐκ 18 περίπου στρεμμάτων, ἵνα καλλιεργηθῶσι ὑπὸ Φαλαγγιτῶν τῶν Σχηματισμῶν Πλατανιᾶς, Πρινολόφου καὶ Μαυροκορδάτου.

ΣΕΡΡΑΙ.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐπιθεώρησις τῶν Σχηματισμῶν τῆς 231ης Φάλαγγος Νέου Πετριτσίου καὶ Ἀγγίστρου ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε. Ο. Ν. Νομάρχου κ. Καλτεζιώτου καὶ τοῦ Α' Ἐπιτελοῦς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Σερρῶν ἰατροῦ κ. Νικ. Βέλλιου.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Μὲ πολλὴν ἐπισημότητα ἐγένοντο τὴν π. Κυριακὴν τὰ ἐγκαίνια τῶν νέων γραφείων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ζακύνθου. Εἰς τὴν ὡραίαν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων παρέστησαν ὁ Νομάρχης κ. Μεταξᾶς, ὁ Δήμαρχος καὶ αἱ τοπικαὶ ἀρχαί. Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἁγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου ὡμίλησεν ἡ περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων.

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 107)

στυνομία θὰ συνεχίσωσι τὴν ὑπηρεσίαν των μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως.

Θεσσαλονίκη 26 Ὀκτωβρίου 1912.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἕλληνος ἀρχιστρατήγου
ΔΟΥΣΜΑΝΗΣ — ΜΕΤΑΞΑΣ

Ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ
ΧΑΣΑΝ - ΤΑΧΣΙΝ».

Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ἐγένετο ἐπισήμως ἡ εἴσοδος τοῦ Διαδόχου... Ἡ πόλις πλέει εἰς τὴν γαλανόλευκον !... Οἱ Ἕλληνες ποὺ ἔκρυβαν τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν εἰς τὰ κατάβαθα τῶν σεντουκιῶν του, τὴν ἔβγαλαν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ τὴν ὕψωσαν εἰς τὴν κατοικίαν των. Ὅλοι ἑορτάζουν. Ἡ χαρὰ εἶναι ζωγραφισμένη εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων... Καὶ ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Διαδόχου ἀποτελεῖ ἀληθῆ ἀποθέωσιν...

Ἡ Θεσσαλονίκη Ἑλληνική !...ὁποία ἀγαλλίασις...

Ἑλληνικὴ ἡ πόλις τοῦ Μυροβλήτου ἀπὸ τότε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας...

Ἄγγελος Μεταξᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΕΤΡΟΥΛΑΝ ΚΑΨΗ. Ἡ «Νεολαία» σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς γιὰ τὶς εὐχές σου. Μᾶς γράφεις: Ἡ Δευτέρα εἶναι γιὰ μένα ἡ ὡραιότερη μέρα τῆς ἑβδομάδος, ἐπειδὴ τὴν ἡμέρα αὐτὴ μοῦ φέρνουν τὴν «Νεολαία».— ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ. Δὲν ἔχεις δίκηο. Ἀντιθέτως μάλιστα μποροῦμε νὰ σὲ διαβεβαιώσωμε ὅτι ἡ συμβολή σου στὴν «ἐξόρμησι γιὰ τὴν αὐτάρκεια» εἶναι ἐξαιρετικὰ σεβαστή. Ἀλλοίμονον ἂν ὅλη ἡ Ἑλλὰς περιωρίζετο νὰ καλλιεργῇ μόνον λαχανικά, τὰ ὁποῖα μάλιστα ἀφθονοῦν, ἐν συγκρίσει μὲ ἄλλα προϊόντα, στὸν τόπο μας. Ἡ ἰδέα σου νὰ ἐπιδοθῇς κατὰ τὶς ὧρες τῆς σχολῆς σου στὴν ὀρνιθοτροφία εἶναι πολὺ ἐπιτυχὴς καὶ εἶσαι γι' αὐτὸ ἀξιέπαινος. Σοῦ ἀπαντοῦμε ἐν συντομίᾳ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἐπιφυλασσόμενοι νὰ σοῦ ὑποδείξωμεν ἐν καιρῷ ποιὰ σχετικὰ βιβλία νομίζομε ὅτι θὰ σὲ βοηθοῦσαν: Ἡ τεχνητὴ ἐπώασις δὲν ἀποτελεῖ παραβίασιν τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ οὔτε εἶναι, ὅπως γράφεις, ἐπινόησις τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ἀντέγραψε τὴν μέθοδο τοῦ τεχνητοῦ ἐπωασμοῦ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἴδια τὴ φύσι, ἐφ' ὅσον στὰ θερμὰ κλίματα ἡ ἐπώασις πολλῶν πουλιῶν γίνεται μὲ τεχνητὸ ἐπωασμό, δηλαδὴ μὲ τὴν ἐπίδρασι μόνον τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἡ μέθοδος τοῦ τεχνητοῦ ἐπωασμοῦ εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὰ πολὺ παληὰ χρόνια. Οἱ πρῶτοι, ποὺ ἐχρησιμοποίησαν εἰδικοὺς ἐκκολαπτῆρας ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι. Κατεσκεύαζαν ἀπὸ τοῦβλα φούρνους μὲ πολλὰ διαμερίσματα, μέσα στὰ ὁποῖα ἐτοποθετοῦσαν τὰ πρὸς ἐπώασιν αὐγά. Γιὰ νὰ ζεσταίνουν τοὺς φούρνους ἐχρησιμοποιοῦσαν στεγνὴ κοπριὰ καμήλας καὶ ξηρὰ ἄχυρα. Πᾶνε τώρα περισσότερα ἀπὸ πενῆντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἐφηρμόσθη γιὰ πρώτη φορὰ ἡ τεχνητὴ ἐπώασις μὲ συστηματοποιημένες ἐκκολαπτικὲς μηχανές. Τέτοιες μηχανὲς ὑπάρχουν σήμερα πολλῶν εἰδῶν καὶ διαφόρων τύπων. Ἄλλες ζεσταίνονται μὲ κάρβουνα, ἄλλες μὲ λάμπα πετρελαίου καὶ σ' ἄλλες ἡ θερμότης παράγεται μὲ ἠλεκτρισμό. Ἡ βάσις των πάντως εἶναι περίπου ἡ αὐτή. Ἡ ἐκκολαπτικὴ μηχανὴ κάνει ὅ,τι καὶ ἡ κλῶσσα: ζεσταίνει τ' αὐγά. Οἱ ἠλεκτρικὲς κλωσσομηχανὲς μάλιστα, λόγῳ τῆς τελειότητός των, διατηροῦν πάντοτε τὴν ἴδια κανονικὴ θερμοκρασία, ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴν ἐπώασι τῶν αὐγῶν. Κι' ὅπως καταλαβαίνεις στὴ δουλειὰ αὐτὴ ὁ κυριώτερος παράγων εἶναι ἡ σταθερὰ καὶ κανονικὴ θερμοκρασία. Οἱ «μάνες», γιὰ τὶς ὁποῖες ἐρωτᾷς, εἶναι οἱ λεγόμενες ἀναθρεπτικὲς μηχανές. Αὐτὲς παραλαμβάνουν τοὺς νεοσσοὺς — τὰ νεογέννητα πουλάκια—καὶ φροντίζουν νὰ τοὺς ζεσταίνουν. Αὐτὸ δὲν κάνει ἡ κλῶσσα ὅταν μαζεύῃ τὰ πουλάκια της κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες της; Αὐτὰ τὰ ὀλίγα γιὰ νὰ σὲ πείσωμε ὅτι ἡ τεχνητὴ ἐπώασις δὲν εἶναι «ἁμάρτημα». Χαρὰ σὲ κεῖνον ποὺ διαθέτει τὸν χρόνον καὶ τὰ μέσα νὰ προμηθευθῇ δυὸ τέτοιες συσκευές, δηλ. μιὰ ἐκκολαπτικὴ καὶ μιὰ ἀναθρεπτική, καὶ νὰ βγάζῃ πουλιὰ καὶ αὐγά. Ὅλοι πρέπει νὰ προσπαθήσωμε, ποιὸς λίγο ποιὸς πολύ, γιὰ τὴν πρόοδο τῆς πτηνοτροφίας στὴ χώρα μας. Ξέρεις πόσα πληρώνομε κάθε χρόνο γιὰ τ' αὐγὰ ποὺ φέρνομε ἀπὸ ξένες χῶρες; 65.000.000 δραχμές! Πρέπει λοιπὸν ἢ δὲν πρέπει νὰ μειωθῇ ἡ εἰσαγωγὴ αὐγῶν; Ἄρχισε ὁ ἴδιος, μιὰ ποὺ ἔχεις τόσην ὄρεξι, καὶ φρόντισε νὰ διαφωτίσῃς κι' ἄλλους σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο, στὸ ὁποῖον εἶναι χρέος μας νὰ δώσωμε πολλὴ προσοχή, ἀφοῦ ἄλλως τε τὸ ἀπαιτεῖ καὶ ὁ Ἀρχηγός μας κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς.— Ν. Δ. Τὸ διηγηματάκι σου εἶναι πολὺ καλό, ἐξαιρετικὰ καλό. Τὸ θέμα πρωτότυπο, τὸ ὕφος ἄρτιο, τὸ ἠθικὸ συμπέρασμα λαμπρό. Καθαρογραμμένο τόσο, ποὺ χαίρεται κανεὶς καὶ νὰ τὸ βλέπῃ ἁπλῶς. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο ζητεῖς νὰ σοῦ ἀπαντήσωμε μὲ τ' ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός σου καὶ μόνον ἂν δημοσιευθῇ τὸ διήγημα νὰ βάλωμε τ' ὄνομά σου ὁλόκληρο; Οἱ παρατηρήσεις, ποὺ σημειώνονται στὴ στήλη αὐτὴ γίνονται μὲ ἀγαθὴ προαίρεσι καὶ δὲν πρέπει κανένας νὰ θίγεται ἂν τοῦ ἀπαντήσωμε ὅτι τὸ ποίημα ἢ τὸ διήγημα, ποὺ μᾶς ἔστειλε, δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο γιὰ τὸν ἕνα εἴτε τὸν ἄλλο λόγο. Ξεχνᾷς ὅτι ἀποτελοῦμε μιὰ οἰκογένεια, μιὰ ἀγαπημένη μάλιστα οἰκογένεια, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἀλληλοσέβονται; Ποιὸς θὰ σὲ σχολιάσῃ; Πάντως σοῦ κάνομε τὴ χάρι, ἀλλὰ πρὸς ζημίαν σου, καθὼς βλέπεις. Τόσοι ἔπαινοι ἐπῆγαν χαμένοι! Τοὺς ἐκέρδισε ὁ Ν. Δ., δηλαδὴ ὁ Κύριος Κανείς! Τὸ διήγημα ἐτέθη ὑπ' ὄψιν τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἀσφαλῶς θὰ δημοσιευθῇ.— ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ. Ἐλάβομεν τὴν ἐπιστολήν σας, τὴν ὁποίαν θὰ διαβιβάσωμεν εἰς τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον.— ΓΕΩΡΓΙΑΝ ΦΕΔΟΥΡΗ. Θὰ γίνῃ καλύτερο ἂν περικόψῃς ἕνα μέρος τοῦ διαλόγου. Τὸ περιγραφικὸ μέρος ἀρκετὰ καλό, γραμμένο μόνο σὲ ὑπερβολικὰ ρωμαντικὸ ὕφος, ποὺ σήμερα δὲν συνηθίζεται! Βλέπεις καὶ ἡ λογοτεχνία ἔχει... τὶς μόδες της. Πάντως αὐτὴ εἶναι μᾶλλον προσωπικὴ γνώμη. Ὁ καθεὶς εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐκφράζεται σύμφωνα μὲ τὴν αἰσθητικότητά του — ἀντίληψιν τοῦ καλοῦ —, ἀρκεῖ αὐτὸ ποὺ γράφει νὰ εἶναι ἠθικὸ καὶ ὡραῖο, δηλαδὴ πραγματικὰ ὡραῖο. Καὶ ὁ Παγανέλης καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῆς ἐποχῆς του ἔγραφαν στὸ ὕφος, ποὺ σοῦ ἀρέσει, ἀλλὰ πόσο τέρπουν καὶ σήμερα.— ΑΙΔ/ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ ΒΟΥΤΣΙΝΟΝ. Εἰς τὴν ἀπὸ 9-10-39 ἐπιστολήν σας ἀπηντήσαμεν ἤδη ταχυδρομικῶς. Μᾶς γράφετε: «Ἐν ἁπλότητι καὶ ἀφελείᾳ πνεύματος καὶ ἐν εἰλικρινείᾳ καρδίας ὀφείλω νὰ σοὶ εἴπω ἐκ προοιμίων ὅτι μετὰ ἐνδομύχου χαρᾶς καὶ μυχίου ἐνθουσιασμοῦ λαμβάνω τὸν κάλαμον διὰ νὰ σοὶ ἐκφράσω μόνον τὸ ὑπερεκχειλίζον τῶν κρυφίων αἰσθημάτων μου ἐπὶ τῇ περιστάσει τῆς εἰσελεύσεώς σου εἰς τὸ δεύτερον τῆς πολυμόχθου, ἀλλὰ καὶ πολυεξόδου τῆς σταδιοδρομίας σου ἔτος. Ἤδη ἔδρεψας ἀπαρχὰς εὐχύμων καρπῶν. Ἤδη ἤνοιξας αὔλακας βαθεῖς, οἵτινες ἐδέχθησαν εἰς τοὺς κόλπους των τὴν πολύχουν σπορὰν ἐθνικοῦ πρὸς νέας δόξας συναγερμοῦ. Τὸ ἔδαφος τὸ ὁποῖον ἀνέλαβες καὶ ἐπιχειρεῖς νὰ καλλιεργήσῃς εἶναι πλουτοπαραγωγὸν πρώτης τάξεως καὶ ἀρίστης ἐκδοχῆς, διότι εἶναι ἡ ἑλληνικὴ φυλή, ὁ ἑλληνικὸς νοῦς καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἱστορικὴ ἀξία ἐπὶ παντὸς εὐγενοῦς καὶ ἐνδόξου ἐπιπέδου. Ἐμπρὸς λοιπὸν μετὰ θάρρους καὶ ἐνθουσιασμοῦ εὐδοκίμως καὶ ἐνδόξως διὰ νέας δάφνας, διὰ νέους ἄθλους, διὰ νέα κατορθώματα, διὰ μίαν νέαν ἐνδοξοτέραν Ἑλλάδα, δι' ἕνα τρίτον ἀνώτερον Πολιτισμόν».— ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΧΡΗΣΤΑΚΗΝ. Ἡ διασκευή σου δὲν εἶναι τόσον ἐπιτυχής. Ζημιώνει τὸ πρωτότυπον. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο τὴν ἐπεχείρησες; Τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι εἶναι «μὴ μοῦ ἅπτου» (= μὴ μ' ἐγγίζῃς). Καὶ τὴν ὀρθογραφία του ν' ἀλλάξωμε, χάνει ἀπὸ τὴ χάρι του. Κι' ἐσὺ τὄκαμες σονέττο. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι συμφωνεῖς μαζί μας. Στεῖλε κάτι ἄλλο, ἂν ἔχῃς.— Γ. ΚΑΡ. Ἂν θέλῃς στεῖλε πάλι τὰ ποιήματα καὶ σταυρόλεξα.— ΜΙΧ. ΜΑΜΟΥΖΕΛΟΝ. Τὸ σταυρόλεξο ἐδόθη στὸν ἁρμόδιον συντάκτην, ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ σχετικῶς. Στεῖλε καὶ τὰ τραγούδια, ποὺ μᾶς λὲς καὶ ἂν εἶναι καλὰ θὰ δημοσιευθοῦν εἴτε ἀναφέρονται εἴτε δὲν ἀναφέρονται στὴν 4ην Αὐγούστου. Πρόσεξε τὴ σελίδα «Τὸ βῆμα τῶν νέων» καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι ἔχουν δημοσιευθῆ ἐκεῖ πολλὰ ἔμμετρα καὶ πεζὰ μὲ διάφορα καὶ ποικίλα θέματα. Εὐχαρίστως νὰ μᾶς στείλῃ καὶ ὁ πατέρας σου, τὸν ὁποῖο, σὲ παρακαλοῦμε, νὰ χαιρετίσῃς ἐκ μέρους τῆς «Νεολαίας».— Ε. ΜΟΣΧΟΝ. Τὸ ποιηματάκι, ποὺ μᾶς ἔστειλες, δὲν φαίνεται πρωτότυπο. Εἶναι σχεδὸν τὸ ἴδιο μὲ κάποιο παλαιὸ ποὺ δημοσιεύεται σὲ διδακτικὰ βιβλία:

> «Δός μου μητέρα μιὰν εὐχὴ
> νὰ πάω νὰ πολεμήσω
> . . . .

Γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ.— ΔΑΝΙΗΛ ΧΡΗΣΤΟΝ. Τὸ ποίημά σου «Ἡ Νέα Ἑλλάς» λέγει μεγάλες ἀλήθειες καὶ σωστὰ πράγματα, ἀλλὰ εἶναι πολὺ πρόχειρα γραμμένο. Νὰ τὸ πρῶτο τετράστιχο:

> Κεῖ ρημασμένη ἤσουνα,
> μέσα εἰς τὰ φαράγγια,
> σὲ σπάραζαν ἀλύπητα
> ἀμέτρητα κοράκια.

Ἡ λέξις φαράγγια δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ, ὅπως βλέπεις, μὲ τὴ λέξι κοράκια. Γιὰ νὰ καταλάβῃς καλύτερα: ἡ λέξις φαράγγια ὁμοιοκαταληκτεῖ (= ταιριάζει) μὲ τὴ λέξι σπαράγγια κι' ἡ λέξις κοράκια ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὴ λέξι γεράκια καὶ ἄλλας. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λάθος τοῦτο, τὸ τετράστιχο, ποὺ δημοσιεύομε, ἔχει κι' ἄλλα ἐλαττώματα. Καὶ γιὰ τὸν «Ὕμνο» τὰ ἴδια ἔχομε νὰ σοῦ ὑποδείξωμε. Βιάζεσαι πολύ. Ὅταν γράφῃς κάτι ἀφινέ το λίγον καιρὸ στὸ συρτάρι σου, διάβαζέ το πότε - πότε καὶ θὰ δῇς πόσα πράγματα θ' ἀνακαλύψῃς, ποὺ θέλουν διόρθωμα καὶ τὰ ὁποῖα θὰ διορθώσῃς μὲ εὐκολία. Ξανακοίταξε λοιπὸν αὐτὰ τὰ ποιήματά σου, διόρθωσε ὅ,τι μπορεῖς καὶ στεῖλε τα πάλι. Σημείωσε στὸ πρῶτο Σ 20 καὶ στὸ δεύτερο Σ 21.— ΠΕΤΡΟΝ ΛΑΜΠΡΟΝ. Μᾶς βάζεις σὲ δύσκολη θέσι. Τὸ πρῶτο τετράστιχο τοῦ ποιήματος «Βαρκοῦλα» εἶναι καλογραμμένο, ἀλλ' ἀπὸ 'κεῖ καὶ κάτω καὶ οἱ στίχοι χωλαίνουν — καθὼς συνηθίζομε νὰ λέμε — καὶ τὸ νόημα βγαίνει μὲ δυσκολία. Νὰ τὸ πρῶτο τετράστιχο:

> Βαρκοῦλα, ποὺ κυλᾷς σιγὰ
> στὰ γαλανὰ νερά σου
> κι' ἔχεις τὸ γέρο τὸν ψαρᾶ
> γιὰ σύντροφο κοντά σου;
> ποὺ δὲν φοβᾶται τὸ βοριᾶ
> καὶ τ' ἀγριεμένο κῦμα
> καὶ στέκει πάντ' ἀσάλευτος
> στὴν πλώρη εἴτε στὴν πρύμα
> . . . .

Τί συμβαίνει; Παρατηροῦμε ἀκόμη στὴν ὀρθογραφία μερικὰ λαθάκια ἀσυγχώρητα. Ἐξήγησέ μας καὶ ὑποσχόμεθα νὰ σὲ ἱκανοποιήσωμε μὲ τὸ παραπάνω. Τὸ ποίημά σου ἔχει αὐξ. ἀριθμὸ Σ 22.— ΑΡΧ. ΟΡΛΩΦ. Ὄχι γράμματα καὶ συνεργασία στὸ ἴδιο φύλλο χαρτιοῦ. Διάβασε τὴν στήλη τῆς ἀλληλογραφίας ὁλόκληρη. Ἔπειτα, πῶς ἔστειλες στὴ «Νεολαία» γιὰ δημοσίευσι τέτοιου εἴδους ποίημα; Πολὺ περίεργο, ἐκτὸς πιὰ ἂν δὲν τὴ διαβάζῃς, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ πιστεύομε ἀφοῦ τὴν προσαγορεύεις «Ἀγαπητή μου Νεολαία». Τὸ ποίημά σου δὲν τὸ ἐσκίσαμε, τοῦ ἐβάλαμε μάλιστα ἀριθμό, ἔτσι γιὰ τὸ ἱστορικὸ τοῦ πράγματος!— ΕΜΜ. ΠΑΠΑΔΟΓΙΩΡΓΗΝ. Ἐπιστολὴ καὶ ποιήματα στὸ ἴδιο χαρτί! Γράψε τα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ στεῖλε τα πάλι. Σημείωσε Σ 24.— Κ. Κ. Ὅταν γράφετε στὴ «Νεολαία» προσωπικὰς ἐπιστολὰς δὲν εἶναι ὀρθὸ νὰ χρησιμοποιῆτε οὔτε σφραγῖδες, οὔτε ἔντυπα χαρτιὰ τῆς Ε. Ο. Ν. Προτιμότερο νὰ γράφετε σὲ μιὰ κόλλα τετραδίου. Τὸ «Φθινόπωρο» καλογραμμένο, ἀλλὰ δακτυλογραφημένο ἐλεεινά. Γιὰ ποιὸ λόγο τὸ ἔστειλες ἔτσι καὶ δὲν τὸ διώρθωσες μὲ τὴν πέννα πρὶν τὸ ταχυδρομήσῃς; Εἶναι τόσο εὔκολο πρᾶγμα ἡ τάξις! Πάντως τὸ ἐτακτοποιήσαμε ἐμεῖς καὶ τὸ ὑπεβάλαμε στὴν Ἐπιτροπή.— ΣΟΦ. ΧΡΥΣ. Ἡ λέξις ΕΛΛΑΣ παίρνει δασεῖα: Ἑλλάς. Ὅλα τ' ἄλλα ὀρθογραφικὰ λάθη σοῦ τὰ συγχωροῦμε ἐκτὸς ἀπ' αὐτό. Στεῖλε πάλι τὸ ποίημά σου μὲ τὶς λέξεις Ἑλλάς, Ἕλλην, Ἑλληνικὴ γραμμένες σωστά. Σημείωσε Σ 26.— ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΧΑΡΟΚΟΠΟΝ. Τὸ ποίημα «Στὴ νέα μας Ἑλλάδα» ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπήν. — ΜΑΙΡΗΝ ΛΥΡΙΤΣΑΚΙ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μᾶς γράφεις: «... μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ ποίησι καὶ βρίσκω σὲ σένα, «Νεολαία», διαβάζοντας ὅλη τὴ στήλη τῆς ἀλληλογραφίας κάθε τεύχους, ἕνα πολύτιμο σύμβουλο καὶ ὁδηγό». Πολὺ καλὰ κάνεις, ἀλλὰ γιὰ νὰ προοδεύσῃς καὶ νὰ γράψῃς ὡραῖα ποιήματα πρέπει νὰ διαβάζῃς γνωστοὺς ποιητάς. Ν' ἀναλύῃς τὰ ποιήματά των, νὰ προσέχῃς τὴν τεχνική των καὶ νὰ κρατῇς σχετικὲς σημειώσεις. Πολλοὶ νομίζουν ὅτι σ' ἕνα ποίημα δὲν χρειάζεται τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «ταίριασμα τῶν λέξεων». Καὶ ἀραδιάζουν «ταιριασμένες λέξεις», ποὺ ἔχουν βέβαια νόημα μοναχές τους, ἀλλὰ δὲν δίδουν κανένα νόημα βαλμένες ἡ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη. Ἰδοὺ ἕνα τετράστιχο ἀπὸ τὸ ποίημα, ποὺ μᾶς ἔστειλε ὁ Σέργιος Αἰγαῖος:

> Δῶσε μου μάνα μιὰν εὐχὴ
> δῶσ' μου αὐτὴν τὴν παροχή,
> εἶναι ὡραία ἡ προσευχή.
> Ἄχ, κάτι μέσα μου ἀντηχεῖ.

Βγαίνει κανένα νόημα; Τὰ ποιήματά σου «Στὸν Ἀρχηγό μας» καὶ «4η Αὐγούστου» ὑπεβλήθησαν στὴν Ἐπιτροπή. Τὸ «Γιὰ τὴν Πατρίδα» πρέπει νὰ τὸ προσέξῃς. Ξανακοίταξέ το ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρό. Ἂν τὸ ξαναστείλῃς σημείωσε Σ.27.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΣΩΤ. ΚΑΤΣΑΡΟΝ, Ἀταλάντην. Ἀπορρίπτεται, ἐπειδὴ οἱ λέξεις «Σκάλα - εἰ» δὲν συνδέονται μὲ τὸ λοιπὸν σταυρόλεξον.— Χ. ΧΑΤΖΗΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. Γενικῶς καλό, ἀλλὰ ὑστερεῖ τεχνικῶς. Τὰ μαῦρα τετραγωνίδια πρέπει νὰ εἶναι σκορπισμένα.— Μ. Μ. ΜΑΜΟΥΖΕΛΟΝ, Πειραιᾶ. Γιατί ὁριζοντίως καὶ καθέτως τὰ ἴδια; Στεῖλτε ἕνα συνηθισμένο.— Μ. Β. ΤΣΙΡΟΓΙΑΝΝΗ καὶ Μ. Ι. ΚΥΡΙΑΚΟΝ. Νὰ γράφετε ἀπὸ τὴν μίαν μόνον ὄψιν τοῦ χαρτιοῦ. Οἱ ἀσκήσεις σας πάντως γνωστές.— ΧΡ. ΔΑΛΑΜΑΓΚΑΝ. Δὲν δημοσιεύομεν σταυρόλεξα μὲ τὰ ἴδια ὁριζοντίως καὶ καθέτως.— Α. Π. ΚΑΡΑΚΑΛΟΝ, Πειραιᾶ. Ἐγκρίνονται. Συγχαρητήρια γιὰ τὶς λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ τῶν σταυρολέξων.— Σ. Α. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Ἐγκρίνεται μόνον ἡ Ε. Ο. Ν. Τὰ ἄλλα μέτρια.— Σ. ΝΑΧΜΙΑΝ, Θεσσαλονίκην. Ἐλάβαμεν ἑπτὰ χαρτιὰ διαφόρων σχημάτων χωρὶς νὰ κατορθώσωμε νὰ βροῦμε ἀρχὴ καὶ τέλος. Γράφετε ἄλλη φορὰ συνέχεια τὶς ἀσκήσεις, στὸ ἴδιο χαρτί. — ΧΡ. ΣΩΣΩΝΙΔΗΝ, Δάφια. Τὸ σταυρόλεξον ἀνεπιτυχὲς (πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια), τὰ ἄλλα γνωστά.— Γ. ΔΕΝΔΡΙΝΟΝ, Καβάλλαν. Συγχαρητήρια γιὰ τὴ λύσι τοῦ κρυπτογραφικοῦ.— Χ. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Ἐγκρίνεται τὸ 9×9. Τὰ ἄλλα πρέπει νὰ σχεδιασθοῦν μὲ σινικὴ μελάνη.— ΣΠ. ΓΟΥΡΜΟΝ. Δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον.

